உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி ரு.] 1914-ஆம் ஏப்ரல், மேமீ [பகுதி ச. ரு.

சிவஞானபோதம்.

சிவஞான போதமென்பது நான்குபாதங்களுட் சிறந்த ஞான பாதத்தை விளக்குவான் வந்த ஓர் தமிழ் முதனூலாகற்பாலது,

"வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதனூலாகும்" என்பது தொல்காப்பியம். திருநந்திதேவர்க்குமலைவுதீர்தற்பொருட்டுச் சிவபெருமான் உபதேசித்தருளப்பெற்றதும், கண்ணுவர் முதலோர்க்கு ஞானபாதத்தை விளக்குதற்பொருட்டுத் தட்சிணாமூர்த்தியார் தம்திருக்கரத்தில் தரிக்கப்பெற்றதும், திருப்பெருந்துறையில் குருந்தமரத்தின் கீழ்ச் சிவபெருமான் குருமூர்த்தமாய்வந்து தம் திருக்கரத்தில் தரிக்கப்பெற்றதும், திருவெண்ணைநல்லூரில் மெய்கண்டான் அருணந்தியார் முதலோர்க்கு உபதேசித்தருளப்பெற்றதும் இதுவேயாம்.

இந்நூல் அக்காலமுதல் பக்குவப்பட்டார்க்கு மாத்திரம் வழிவழி கிடைத்துப் பயன்தரற்பாலது.

மெய்கண்டார் சாமுசித்தராகலின் மொழிபெயர்த்தருளினாரென்றல் பொருந்தாது. மொழிபெயர்ப்பு, புலவர்தம் செயலாகின்றது.

புலவர்க்குச்சொற்களைநாடும், சொற்கள் ஞானிகள் வாக்கினை நாடும்.

மொழிபெயர்ப்பென்று மெய்கண்டார் யாண்டும் தாம் கூறிற்றிலர். இஃது உய்த்துணரற்பாலது.

தமிழ்ச் சிவஞானபோத சூத்திரப்பொருளையும், வடமொழிச் சிவஞானபோத சூத்திரப்பொருளையும் ஆராயின். மொழிபெயர்ப்பென்றல் கூடாமையாகின்றதென்பர்.

"எந்தை சனற்குமரன் ஏத்தித்தொழ இயல்பான்
நந்தி யுரைத்தருளு ஞானநூல்—சிந்தைசெய்து
தானுரைத்தான் மெய்கண்டான் தாரணியோர் தாமுணர
ஏதுதிருட்டாந்தத்தா லின்று"

சனற்குமரன் முதலோர் தமிழ்கற்றவ ராகலானும், திருநந்திதேவர் கட்டளையென்று நூல் தமிழானமையின் திருநந்திதேவரும் தமிழ் கற்றவரென்று புலனாகின்றமையானும், பிறவாற்றானும்.

"நந்தி யுரைத்தருளு ஞானநூல்" என்பதற்குத் தமிழ்ச் சிவஞான போதமென்றும், அதனை மெய்கண்டான் சிந்தைசெய்து வார்த்திகமெனப்படும் உரைச்செய்யுளினும், வெண்பாவாகியபாச் செய்யுளினும் இன்று தாரணியோர் தாமுணர ஏதுதிருட்டாந்தத்தால் தானுரைத்தான் என்றும் பொருள்கொள்ளவேண்டும். தாரணியோர் சிந்தைசெய்து தாமுணர என அன்வயிக்கினும் நன்றே,

சிவஞானபோதத்தின் சூத்திரநடை, தொல்காப்பிய சூத்திர நடையைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றமையின் அதுமெய்கண்டார் காலத்துத் தமிழ்நடையாகாது.

வெண்பாவாகிய பாச்செய்யுள் மெய்கண்டார் அருளினாரென்றல் நடையால் துணியலாம். தமிழ்நடை ஒவ்வோர் காலத்து ஒவ்வோர் வகையுளியாக இருந்துகொண்டிருந்தது.

கூறிற்பெருகும்.

இவ்விலக்கணம் எல்லாப் பாஷைக்குமாம்.

திருவெண்ணை நல்லூர்ப்பொல்லாப் பிள்ளையார் மெய்கண்டாருக்குச் சூரணிக்கொத்துரைத்த பரமாசாரியரெனின் சூத்திரம் அவரே யுரைத்தருளினாரென்றும் பொருந்தற்பாலதே, சூத்

திரமில்லாமல் அதன் இயைபாகிய சூரணிக்கொத்து மாத்திரம் எங்ஙனம் உரைத்தல் கூடும்.

காரணமில்லாமல் காரியமுண்டாகுமா?

அது கற்பிக்குமுறையையுமாகாது, கேட்குமுறையுமாகாது

பொல்லாப்பிள்ளையார் சூரணிக்கொத்து மாத்திரம் உரைத்தருளியது உண்மையாயின் பரஞ்சோதி முனிவர் மெய்கண்டாருக்குக் கொடுத்தருளியது தமிழ்ச் சிவஞானபோதமென்றே கொள்ளவேண்டும்.

என் எனின் சூரணி தமிழாகலின் என்க.
ஈண்டு ஓர் சூழ்ச்சியுளது.

சிவஞானபோத சூத்திரங்களில் பால்காட்டும் விகுதிமுதலியன இருத்தலின் அஃது செந்தமிழ்க்காலத்துண்டாயதென்க. பழந்தமிழ்க்காலத்ததாகாது.

"வேதம் சிவாகமமென இருபகுதிப்பட்டது மூன்றுவருணத்திற்கும் உரிமையாதலும் பற்றி" என நீலகண்டபாடியத்தில் கூறப்பட்டதென்பர்.

நான்கு வருணத்திற்கும் உரிமையாதலும் பற்றி" என்பதையுணரின், உரைவழக்குடைய தமிழே நான்கு வருணத்தாரும் அறிதல் கூடுமாகலின் முன்னம் ஆகமம் தமிழிலிருந்தமையை விளக்குகின்றது. உரைவழக்கு=பேச்சுவழக்கு.
ஆரியம் நூல்வழக்கென்றே யுடையது.

"ஈறுங் கன்னி குமரியே காவிரி"
ஆரியமும் தமிழும் உடனே சொலி"

என்னும் திருமந்திரங்களும் தமிழில் முதனூலுண்மை விளக்கற்பாலன.

இயற்கையாகிய எண்குணங்களையுடைய சிவபெருமான் இயற்கைமொழியாகிய தமிழிலேயே முதல் முதல் வேதம் செய்தருளினன்.

தமிழ் இயற்கை முதன்மொழியென்பது இப்பொழுது அச்சிட்டிருக்கிற மொழிநூலால் நன்கு விளக்கமாகும்.

ஸ்ரீமான் துடிசைகிழார் அ. சிதம்பரமுதலியா ரவர்களும் சித்தாந்த பத்திரிகையில் தமிழ்ச் சிவஞானபோதம் முதனூலென்று ஓர்ந்து கூறியது ஞாயவாயிலேயாம்.

ஷை பத்திரிகை தொகுதி ௨. பகுதி ௰-ல் ௨கூஎ-ம் பக்கமும் கண்ணுற்றனம்.

சூரியன் புறவிருளை அகற்றுவதுபோலச் சூரியனுலுண்டாய தமிழ்ச் சிவஞானபோதம் அகவிருளை அகற்றுமென்பது.

சூரியனுக்குக் கலை பன்னிரண்டாகலின் சூத்திரமும் பன்னிரண்டாயின.

ஆண்பாலினை முற்கூறுதல் தமிழ் வழக்காகலின் அவ்வழக்குப்படியே முதற்சூத்திரம் எழுந்தது.

பெண்பாலினை முற்கூறுதல் ஆரியவழக்காகலின் அவ்வழக்குப்படியே அம்முதற்சூத்திரம் எழுந்தது.

" அவனவளதுவென " " ஸ்த்ரீபுந்நபும்சகம்"

அவ்வழக்கினை முறையே காண்க.

தமிழ்ச் சிவஞானபோதம்—தமிழில் முதனூலாகிய சிவஞானபோதம்.

மாயாவியந்திரதனு. வி-உபசர்க்கம்.

வியாழமென்பது போல.

பசாசம், பண்டை-அரும்பதம்,

பெண்ணை நல்லூர்—வெண்ணை நல்லூர்,

பெண்ணையாற்றங் கரையிலுள்ளதென்பது,

" வைத்தாய்பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணை நல்லூரருட்டுறையுள் " (க-தே,)

பகரம் வகரமாகும்,

இவையெல்லாம் மொழிநூலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன,

இங்ஙனம்,

பாகறல்-கார்த்திகேய முதலியார்,

கண்டி, சென்னை.

ஈ ஸ் வ ர ன்.

அக்கிராசனம் வகித்துப் பூஜ்ஜியபாதராய் விளங்கும் மஹா சுவாமிகட்கும் மற்றுமுள்ள அன்பர்கட்கும் பக்திபூர்வக விஞ்ஞாபனம்.

யான் இம்மகா சமாஜத்தின் முன்னர் பேசத்துணிந்த ஈஸ்வர விஷயம் கேவலம் பிரஞ்ஞாவான்களாலும் சிவானுபூதிச் செல்வர்களாலும் வியவகரிக்கத்தக்கதொன்று அத்தியான்மமும், அதீந்திரியமு மாதலின். அத்துணை அபாரமான அர்த்தத்தை தற்போதங்கொண்டும் சக்தி புத்திக்கேற்ப நூலாராய்ச்சி மாத்திரையில் சித்தித்த ஏகதேச அறிவைக்கொண்டு மொழியப்புகும் ஒருவன் பெற்றி "இறைவனர் கமலபாத மின்றியானியம்பு மாசை நிறையினுர் குணத்தோர்க்கெல்லா நகையினை நிறுத்துமன்றே" எனச் சைவவழி நூலாசிரியர் கூறியவாறாகும். ஆயினும் இது ஜிஞ்ஞாசையின்பொருட்டு எழுந்ததோர் முயற்சி ரூபமாதலின் இவ்வர்த்தத்தில் ஏற்கெனவே பிரமாதவசத்தால் புகும் குற்றங்களைந்து குணம் உள்தேல் அதைமாத்திரம் குறிக்கொள்வீர்களென திருவருளைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஈண்டெடுத்துக்கொண்ட விஷயம் ஈஸ்வரன். "ஏஹசர்வேஸ்வர: நிருபாதிகமாகிய ஐஸ்வரியமுடையவன் ஈஸ்வரன் எனப்படுவன், "ஈஸ்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம்" சேதநாசேதநரூபமாகத் தோற்றப்படும் பூதஜாலங்க ளியாவற்றிற்கும் நியாமகன் மற்றவைகளை சர்வாவஸ்தைகளிலும் ஆளுபவன். இது ஈஸ்வர சப்தத்தாற் சித்தித்த திரண்டபொருள். ஈண்டு ஈஸ்வரன் என்பது யாதாமொரு காரியகர்த்ரு விசேஷத்தையன்று பரமபதியாகிய பதி பதார்த்தத்தையே குறிக்கும், ஆகலின் சித்தாந்த சம்மதமாய் ஈஸ்வர நிரூபணம் செய்வதற்கு முன்னர் அநீஸ்வர்சாங்கியர் மதம் பற்றி எழுந்த பாதஞ்ஜலாதி ஈஸ்வரவாதிகளின் பிரதிபத்திகளைச் சற்று அநுவதிப்பது உசிதமாகக் காணப்படுகிறது.

சாங்கியர் ஆத்ம சந்நிதானத்தில் ஆன்மாவின் போக க்ஷேமத்தின்பொருட்டுப் பிரகிருதி தொழிற்படுங் காரணத்தால் பிரகிருதியே சகலப்பிரபஞ்சத்தையும் சிருஷ்டிக்கும். ஆதலின் பிரகிருதியே கர்த்தா. வேறொரு கர்த்தா வேண்டுவதில்லை எனக்கூறுவர். இதுவும் சரியன்று.

பாதஞ்சலர் - அசங்கசித் ரூபனாகிய புருஷசந்நிதியில் காந்தச் சிலையின் முன் இரும்பு சேடிக்குமாறுபோல் வர்த்திக்கும் ஜடப் பிரகிருதிக்கு நியாமகனாகிய ஈஸ்வரன் ஒருவன் உளன். அந்யதா ஜடமாகும் பிரகிருதிக்கு ஜகத்சிருஷ்டியாதிகள் சம்பவியாது. ஆதலின் சுருதியும் "ப்ரதான க்ஷேத்ரக்ஞபதிர் குணேசயிதிஸ்ருதி:" சத்வரஜஸ்தமோ குணங்களின் சாம்யாவஸ்தாரூபமாகிய ஜடப்பிரகிருதிக்கும் ஜீவர்களுக்கும் பிரபுவாகியும் மற்றும் அக்குணங்களுக்கு நியாமகனாகியும் ஓராமொருவ ஈஸ்வரன் உளன் எனக்கூறும். இத்துடன் நில்லாது அந்தர்யாமிப் பிராஹ்மணத்தில் மிகவும் உல்லாசத்தோடும் சர்வாந்தர்யாமியாகிய ஈஸ்வரப் பிரதிபாதநஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் அவித்தை, அஸ்மிதை, அராகம், துவேஷம், அபிநிவேசங்களுடனேயும் புண்ணியபாபமிஸ்ர கர்மங்களுடனேயும், அக்கர்மமல விசேஷங்களாகிய மனுஷியாதி ஜாதி அதற்குத்தக்க ஆயுர்போகங்களுடனேயும் அவைகளின் சம்ஸ்காரங்கள் என்றான பாவனைகளுடனேயும் பற்றுதலில்லா புருஷஸ்ரேஷ்டனே ஈஸ்வரன் என்றும் அவ்வீஸ்வரன் ஜீவனைப்போல் அசங்கசித்ரூபன் என்றும் பதஞ்சலிகூறிய யோக சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலின் ஜீவனுக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் கிலேசாதி கர்மசாகித்திய ராசித்தியமே விசேஷம் என பாதஞ்ஜலமதத்தால் அறியவேண்டியது. இவர் மதமுஞ்சரியன்று. என்னை அசங்கனாகிய ஈஸ்வரனுக்கு நியாமகத்துவம் ஒவ்வாதென திரஸ்கரித்து ஞானம், பிரயத்தனம், இச்சை ஆகிய இம்மூன்று குணங்கள் ஈஸ்வரனுக்கு நித்தியங்கள் மற்றும் சங்கியாபரிமாணம் பிருதக்த்வம் சம்யோக விபாகமென்கிற விசேஷகுணங்களும் ஈஸ்வரன் மாட்டு தார்க்கிகரால் அங்கிகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே ஞானப்பிரயத்தனேச்சைகளென்கிற முக்குணங்களும் ஈஸ்வரனுக்கு நித்தியமாயிருக்குங் காரணத்தால் அவ்வீஸ்வரன் ஜீவனினும் விலக்ஷ

ணன். இதனாலேயே ஈஸ்வரனுக்குப் புருஷவிசேஷத்வம் உண்டாயிருப்பதன்றி வேறொன்றால் அல்ல. ஈஸ்வரனுக்கு ஞானாதி குணங்கள் நித்தியதர்மங்கள் என்பதில் "சத்யகாமஸ் ஸத்ய சங்கல்ப: என்னும் சுருதியே பிரமாணம் எனத்தார்க்கிகர் நாட்டுவர்.

இவர் மதமுஞ் சரியன்று. ஏனெனின் அந்தர்யாமியாகிய ஈஸ்வரனுக்கு ஞானம், இச்சைபிரயத்தனம் ஆகிய முக்குணங்களையும் நித்தியங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்ஙனம் நித்தமாயின் சர்வகாலத்திலும் ஜகத்து உற்பத்தியாதல்வேண்டும். ஓர் காலத்திலும் ஜகத்தின் பிரளயம் உண்டாதல்கூடாது அதனால் பிரளயத்தைக்கூறுவதாகிய சாஸ்திரத்திற்கு விரோதம் உண்டாகும். ஆதலின் அந்தர்யாமி ஈஸ்வரன் ஆகான். சமஷ்டிலிங்க சரீரியாகிய ஹிரண்ய கர்ப்பனே ஈஸ்வரன். இவ்விஷயம் உத்கீதம் என்கிற பிராம்ஹணத்தில் அதிவிஸ்தாரமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கிறதென ஹிரண்யகர்ப்போபாஸகன் கூறுவன். இதுவுஞ்சரியன்று. ஸ்தூலதேகந்தவிர சூக்குமதேகம் கட்புலனுக்கு விஷயப்படாத காரணத்தினால் எல்லா சரீரங்களின் அவயவங்களையும் தன்னதாகவுள்ள விராட்புருஷனே ஈஸ்வரனாகத்தக்கோன். அவ்விராட்புருஷனின் உண்மையில் புருஷசூக்தப் பிரமாணம். அப்புருஷ சூக்தத்தில் விராட்புருஷன் அநேக சிரசுகள் உள்ளவனாகியும், எங்கும் நேத்திரங்கள் உள்ளவனாகியும், மற்றும் அநேக பாதாதி அவயவங்கள் உள்ளவனென்றும் இந்தப்பிரகாரம் கேட்கப்படுகிறது. ஆகலின் விராட்புருஷனே ஈஸ்வரன் என்று விராட் உபாஸகர் கூறுவர். இப்படியே ஈஸ்வர விஷயகவாதிகள் இன்னும் அநேகர் உளர். அவர்களும் தங்கள் தங்கள் மதஸ்தாபனார்த்தம் அவ்வம்மதசாதக யுக்திகளையும் சுருதி சூத்திரவாக்கியங்களையும் கூட உதகரிப்பர். நிற்க. "வேதாந்தத்தில் பொருள்கொண்டுரைக்கு நூல் சைவமாதலின் வேதாந்திகள் பக்ஷத்தையும் சிறிது விரிப்பாம். பிரம்மத்திற்கு ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதிலயங்களின் காரணத்தன்மை சாக்ஷாத் சுருதிப்பிரமாணத்தானும் வியாசபகவானது சூத்திரத்தானும் பெறப்படும். சுருதி யதோவா இமானிபூதானிஜாயந்தெ என்பது எந்தப் பிரமத்தினின்றும் இவ்

வெல்லா பூதங்கள் உண்டாகின்றனவோ உண்டான இவ்வெல்லா பூதங்கள் எந்தப்பிரம்மத்தால் ஜீவனத்தை யடைகின்றனவோ நாசத்தையடைந்த இவ்வெல்லா பூதங்கள் எந்தப் பிரம்மத்தினிடத்து லயபாவத்தை அடைகின்றனவோ (சூத்திரம்) ஜந்மாத்யஸ்யயத: எ-து. எந்த சர்வஞ்ஞசர்வ சக்தியுடைய காரணத்தினின்றும் இவ்வாகாய முதலிய பிரபஞ்சத்தின் ஜன்மதிதிலயங்கள் உண்டாகின்றனவோ அதுவே பிரமம். இதுவே சித்தாந்த நூலில் " அந்தமாதி என்மனார்புலவர் " என்னும் வாக்கியத்தால் சித்தித்த முழுமுதலாகும் பதிப்பொருள். அநாதிமலமுக்தன் பரமகிருபானு. அநந்தசக்திபேதன். சத்திகலாசாஹித்தியத்தினல் சகளத்துவமும் மாயாகலாராஹித்தியமும் கூறுவர். சிவன் தன் சொரூப பூதராகிய ஆன்மவர்க்கத்துக்கு மலத்தின் பக்குவாபக்குவம் பார்த்து முறைமையிற் சிற்றறிவு பேரறிவு விளங்கப் பண்ணி முறைமையிற் போக மோக்ஷங்களைப் புரியும் நிமித்தம் தன்சத்தியே ரதிகாரணத்தைக் கொண்டு கிருபாசம் சித்தபஞ்சகிருத்தியம் அப்பஞ்சகிருத்தியமாவது. பூமியின்கண்ணே சரீரேந்திரியங்களோடே சனனமரணங்களிற் கூடுதல் பிரிதல், சுவர்க்க நரகங்களிற் போதல் வருதல் முதற்றொழில்களான் வருந்தொய்வு தீர்த்தல் சத்திகுன்றிய மாயைக்குத் திரும்பச்சாமர்த்தியமுண்டாக்கலுமாம், கன்மபாக நிமித்தமுமாம். இது சங்காரம். பிரளயத்திற் அவரவர் கன்மங்கள் முற்றும் மலபரிபாகத்திற்கு நிமித்தமாய்ப் புசிப்பித்துத் தொலைப்பித்தல். (சிருட்டி) கன்மபலத்தைப் புசிப்பித்தல். (திதி) மலபாகம் வரும்பொருட்டுக் கன்மமலபோக்கியப்பொருள்களிலமிழ்த்துதலாகிய திரோபாவகிருத்தியமும் தீக்ஷை பண்ணுதலாகிய அனுக்கிரஹ கிருத்தியந்நானும் திரோபாவ கிருத்தியத்தால் கன்மசத்துவம் வருவித்தல் அனுக்கிரக கிருத்தியத்தால் மலம்நீங்கிச் சிவத்துவம் வருவித்தல் இந்தப் பிரகாரமாய்ச் சிவன்கிருத்திய கிருத்தானுெம் தன்மட்டாவது சிவசத்திமட்டாவது யாதொரு விகாரமின்றியே சந்நிதி விசேஷத்தால் சேதன சேதனப்பிரபஞ்சம் முழுதும் காரியப்படும். ஆதல் பற்றியே " பவன் பிரம்மாசாரியாகும் பான்மொழி கன்னியாகும் " என்றனர் வழிநூலாசிரியரும். ஆன்மாக்களுக்கு இவனைப்பெறத்

தக்கபேறினும் வேறு பெரும்பேறில்லை. 'இறைவனடி ஞானமே ஞானமென்பர்' என்னும் வாக்கியத்தாலும் போதரும். இவன் உயிர்க்குயிராய் எல்லாப்பிராணிகளின் இருதயப்பிரதேசத்தின்கண் கோயில்கொண்டிருக்கும் பெற்றியால் பாசபந்தங்களினின்று விடுபட இவனையே வழிபடத்தக்கது. வேறுகதி இல்லை. பரதத்துவமும் பரமபிராப்பியஸ்தானமாய் விளங்கலின் கீதாசாரியரும் "க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரஞ்ஞயோர் ஞானம்யத்தத் ஞானம்மதம்ம" ஆதலின் மக்கள்யாக்கையைப் படைத்தாருக்கு இதுவே தவநெறி மற்றெல்லாம் அவநெறி. செய்யவேண்டிய வெல்லாம்செய்து முடித்தலும், அடையவேண்டியவெல்லாம் அடைந்ததுமாய பெரும்பிரயோசனத்துக்கோர் நிலையமானது. "வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது வேண்டாமை வேண்டவரும்" என்னும் பொய்யாமொழியும் உணர்த்தும்.

ஓம் தத் ஸத்.

ஸ்ரீ ஏகாம்பர முதலியார்.

தமிழ்ச் சிவஞான போத வரலாறு.

வரலாறென்பது வந்தவழி எனப்படும். ஆகவே தமிழ்ச்சிவ ஞானபோத வரலாறென்பது தமிழ்ச் சிவஞானபோத நூல் வந்த வழி என்றவாறும்.

வந்தவழியாவது வடமொழி இரௌரவ ஆகமம் பாசவிமோசனப்படலத்திலுள்ள பன்னிரு சூத்திரங்களையும் சிவபெருமான் நந்திதேவருக்கும் நந்தி தேவர் சனற்குமார முனிவருக்கும் அவர் சத்தியஞான தெரிசினிகளுக்கும் அவர் பரஞ்சோதி முனிவருக்கும் அப்பரஞ்சோதி முனிவர் மெய்கண்டதேவருக்கும் உபதேசிக்க அம்மெய்கண்டதேவர் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வார்த்திகப் பொழிப்பும் அருளிச்செய்தனர். பொருள் நிச்சயமாகிய சிவஞானத்தை மலவற உணர்த்துங் காரணத்தால் சிவஞானபோத மெனப்பட்டது. நூல்வந்த வரலாறு இவ்வாறாகவும் தற்காலத்தில் சிற்சிலர் தத்தம் அறிவிற்கெட்டியவாறு நூல்வந்தவரலாற்றைப் பற்றி வேறு வேறு சொல்லவும் எழுதவும் முற்பட்டிருக்கின்றனர்.

அவ்வாறெழுதப்பட்டவற்றுள் ஞானசாகரம் பதுமம் மூன்று இதழ் 6ல் 'மெய்கண்டதேவர்' என்னும் தலைப்பின் கீழ் சிவபெருமான் முதற் பரஞ்சோதிமுனிவரீறாக அவர் மாட்டெல்லாம் பன்னிரண்டு உபதேச விஷய உருவாக மாத்திரமிருந்த அச்சிவஞானபோதம் மெய்கண்டவள்ளலாரிடத்து தமிழ்ச் சூத்திரவடிவம்பெற்றுக் கருத்துரை வார்த்திக உரை, உதாரணச் செய்யுள், அதிகரணப்பகுப்பு, சூரணிக்கொத்து முதலிய அலங்கார விசேடணமுடைத்தாய் நடைபெறலாயிற் றென்க என்றும், சந்தானசாரியராதல் அவர்க்குப்பின் அம்மரபில் வந்த சீகாழிச் சிற்றம்பல நாடிகள், தாயுமான சுவாமிகள் முதலியோராதல் மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று கூறவில்லை என்றும், வடமொழி மாட்டுத்துரபிமானம் வைத்தார்சிலர் தமக்குத்தோன்றியவாறு மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று கூறிய உரை போலி உரையாம் என்றும் சாணப்படுகின்றது.

தமிழ்ச் சூத்திரவடிவம் பெற்று என்றதனுலே முன்னர் விஷயவுருவாக இருந்தபொழுது தமிழாக இருக்கவில்லை என்று புலனுகின்றது. ஆகவே முன்னர் வடமொழி விஷயவுருவாக இருந்ததை பின்னர்த்தமிழ் சூத்திரவடிவமாக்கினுர் என்ருகி மொழிபெயர்ப்பு என்பதையே வலியுறுத்தும். அன்றியும் மணிவாசகப்பெருமானுக்குச் சிவபெருமான் அருட்கோலங்கொண்டு எழுந்தருளுங் காலத்துத்திருக்கரத்திலிருந்தது சிவஞானபோதப்புத்தகமெனவும் சனகாதிகளுக்குபதேசிக்க திருமேனி கொண்டெழுந்தருளிய தெட்சணுமூர்த்தி திருக்கரத்திலிருந்தது சிவஞானபோதப் புத்தகமெனவும் முறையே வாதவூர்ப் புராணத்தில் "பொருத்தமுறும் புத்தகமேதையா" என்று வினவ "பொய்மையிலாச் சிவஞானபோதமென்று" விடையிறுக்கப்பெற்றதனுலும், திருவிளையாடற் புராணத்தில் "செங்கரனுன்கும், வேதபுத்தகமும்" என்ற தனுலும் விளங்கக் கிடத்தலால் மெய்கண்டதேவருக்கு முன் புத்தகரூபமாக இல்லை, விஷய உருவாய் உபதேசமாத்திரையாகத்தான் இருந்ததென்பது எவ்வாறு பொருந்தும்.

இனி, ஞானசாகரம் பதுமம் 3, இதழ் 5ல் "மாணிக்கவாசகருக்குப் பன்னிரண்டு கூறுய் உபதேசித்தருளிய சிவஞானபோதமென்னும் ஞானசாத்திரத்தை" என காணப்படுகின்றது. சாத்திரம் என்றபோது புத்தகரூபமாய் இல்லா திருக்கமுடியுமா? அன்றியும் மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று சிறப்புப்பாயிரத்திலேயே நன்கு தெளியக்கிடக்கவும் இல்லை என்றல் எவ்வாறு பொருந்தும். பொருந்ாதென்பதை மற்ருெரு கூற்றில் முன்னர்க் கூறுவாம்.

சிவஞான யோகிகள் சந்தான பரம்பரையில் வந்தவர்களல்லவா? அவர்கள் மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று கூறியிருப்பவும் வடமொழிமாட்டுத் துரபிமானம் வைத்தார் சிலர் தமக்குத் தோன்றியவாறு மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று கூறிய உரைபோலி உரை என்று கூறியதைப்பற்றி என் சொல்வது. நிற்க,

இனி, சித்தாந்தம் தொகுதி 2 பகுதி 4 முதல் பன்னிரண்டுவரை சிவஞானபோத மென்னும் தலைப்பின் கீழ் மிகவிரிவாய்ப்பல விஷயங்கள் காணப்படுகின்றன, அவற்றை எழுதிய அம்முறைப்படியே ஆராய்வாம்,

1. சிவஞானபோதம் மெய்கண்டதேவருக்கு முன்னேயே நூல் வடிவாக உண்டு. அது தமிழ்நூல் தான் எனவும்,

"எந்தைசனற்குமாரனேத்தித் தொழுவியல்பாய்
நந்தியுரைத்தருளுஞானநூல்—சிந்தைசெய்து
தானுரைத்தான் மெய்கண்டான் றாரணியோர்தாமுணர
வேது திருட்டாந்தத்தாலின்று"

என்னும் செய்யுளுக்கு முன்னரேயுள்ள சிவஞான போதத் தமிழ் நூலை சிந்தித்து உரையும் செய்யுளுமாக மொழிப்புரையை உரைத்தார் எனவுங் காணப்படுகின்றன.

உரைத்தானென்பதற்கு செயப்படுபொருள் உரை என்று கூறியதனுனே மெய்கண்டதேவர் நூல் உரைக்கவில்லை என்றாகி உயர் சிவஞானபோத முரைத்தோன் என்ற சிவஞானபோதப்பாயிரத்தோடும் மெய்கண்டான் நூல் சென்னியிற்கொண்டென்ற சிவஞான சித்திப்பாயிரத்தோடும் முரணுமாறறிக. அன்றியும் ஞானநூல் சிந்தை செய்து உரைத்தானென்றதற்கு ஞானநூலைச் சிந்தை செய்து உரைத்தானென்பதே வெளிப்படையான பொருளாயிருக்க ஞானநூலைச்சிந்தைசெய்து உரையை உரைத்தான் என்று வலிந்து பொருள்கொள்வதற்கு ஓர் இயைபுமின்று. அற்றன்று உரைத்தானென்பதற்கு உரை என்னும் செயப்படுபொருள்வருவித்துக்கொண்டாலென்னையோவெனின் உரையாகிய ஏது திருட்டாந்தத்தை செய்யுளிற் கூறியிருக்கவும் வேறு ஓர் உரை என்னும் சொல்வருவித்தால் அச்சொல்லுக்குப் பொருள்வேண்டும். மெய்கண்டதேவர் செய்த உரை ஏது திருட்டாந்த முதலியவையேயாம். ஆகவேவருவித்த உரை என்னும் சொல்லிற்கு பொருளில்லாமையால் பொருந்தாதென்க.

இனி உரைத்தானென்பதற்கு ஏது திருட்டாந்தமாகிய உரையை உரைத்தானென்று கொள்வேமெனின் அவ்வாறாயின் ஏது திருட்டாந்தத்தை என்றிருக்கவேண்டும். ஏது திருட்டாந்தத்தாலென்றிருக்கக் கூடாது, அன்றியும் ஞானநூலென்றவிடத்து நான்காம் வேற்றுமை உருபைவிரித்து ஞானநூலுக்கு ஏது திருட்டாந்தமாகிய உரையை உரைத்தான் எனல் வேண்டும். ஞானநூலுக்கு என்று விரித்தால் சிந்தை செய்து என்னும் சொல் பொருள்

படாமை அறிக, உரைக்கவேண்டுவதான உரையைச் சிந்தை செய்து என்றுகொள்வேமெனின் அங்ஙனமாயினும் மேற்கூறியவாறு ஏதுதிருட்டாந்தத்தை என்றிருத்தலே பொருத்தம், ஆதலால் ஞானநூலில் ஏது திருட்டாந்தத்துடன் உரைத்தானென்பதே பொருளாம். நூலை உரைத்தானென்றதனாலேயே மெய்கண்டதேவர் உரைத்த தமிழில் முன் இல்லாமை நன்குவிளங்கும். முன்னர் தமிழில் இருந்திருக்குமாயின் உரைத்தானென்று கூறவேண்டுவதின்றாம், உரைத்தானென்றதனால் முன்னர் தமிழில் இல்லாதிருக்கவேண்டுமென்பதை,

"நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன்
தான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த நூன்முறையை"

என்னும் திருவள்ளுவமாலையாலறிக.

அங்ஙனமாயின் "நந்தி உரைத்தருளும் ஞானநூல்" என்றதற்கும் நந்தி உரைப்பதற்குமுன் வேறு பாஷையில் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று கொண்டு அது தமிழ்ச்சிவஞானபோதமே எனவும் அதனை நந்தி தேவர்வடமொழியில் மொழிபெயர்த்துக் கூறினாரெனவும் பின்னர் மெய்கண்டதேவர் தமிழில் மொழிபெயர்த்துக் கூறினாரெனவும் கொள்வேமெனின் அது பொருந்தாது, என்னை? நந்தி உரைத்தருளும் ஞானநூலென்றதற்கு நந்தி உபதேசித்தருளிய ஞானநூலென்பதே பொருளாதலாலென்க. அவ்வாறாயின் முன்னர் உபதேசமாத்திரையாய் இருந்ததென்ற ஞானசாகரக் கூற்றைமறுப்பானேன் எனின், நந்தி உரைத்தருளும் ஞானமென்றிருந்தால் உபதேசமாத்திரை என்றல் பொருந்தும். ஞான நூலென்றிருத்தலால் உபதேசமாத்திரையாய் மட்டும் இருந்ததென்றல் பொருந்தாமையின் மறுக்கப்பட்டதென்க. நூலை நந்தி உரைத்தது உபதேசமாயினவாறுபோல மெய்கண்டதேவர் உரைத்ததும் உபதேசமென்பேமெனின் 'எந்தைசனற்குமரன் ஏத்தித்தொழ இயல்பாய் நந்தி உரைத்தருளும் ஞானநூலென்றது போல மெய்கண்டதேவர் இவருக்குச் சொன்னார் என்று கூறாமையானும்" தாரணியோர் தாமுணரத்தானுரைத்தான் "என்றதனாலேயே பிறிதொருவரை முற்படுத்தாது தானே சொன்னாரென்று பெறப்படுகின்றமையானும் தானே சொல்லுங்கால் உபதேசமென்

பதின்றி நூலை என்பது வெளிப்படை யாதலானும் உபதேச மென்றல் பொருந்தாதாம். ஆகவே வடமொழி வரிவடிவா யிருந்த சிவஞானபோத நூல் நந்தி தேவர் முதல் மெய்கண் டதேவர் ஈருக ஒருவர் பின் ஒருவராய் உபதேசிக்கப்பட்டு மெய் கண்டதேவர் தமிழில் மொழிபெயர்த்து உரைத்தாரென்பதே "எந்தை சனற்குமர" னென்ற பாயிரச் செய்யுளால் இனிது விளங்கக் கிடக்கின்ற வாறறிக.

இன்னும் அச்செய்யுளில்ஏதுதிருட்டாந்தத்தாலென்றதினுல் உருபுமாறுது நின்றபொழுது கருவிப் பொருளில் நின்று செயப் படுபொருளை உணர்த்தவேண்டும். உணர்த்தவே ஏது திருட்டா ந்தத்தால் சிவஞானபோத நூலை உரைத்தானென்றவாறும். இனி ஆல் உருபு ஒரு உருபாக மாறும் உரிமையுடைமையின் அங்ஙனம் மாறுங்கால் ஒரு உருபு உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வருமாதலால் ஏது திருட்டாந்தத்தோடு சிவஞானபோதநூலை உரைத்தானென் பதே தேற்றம். இனி, இன்று என்றதனுல் முன்னர் தமிழில் இல் லாமையும் ஏது திருட்டாந்தம் இல்லாமையும்.விளக்கியவாறுமறிக.

2. ஆரியத்திற்கு அக்காலத்தில் எழுத்துக்கிடையா தெனக் காணப்படுகின்றது,

ஆரியமென்ற பெயரைப்பெற்றால் எழுத்தில்லாதிருக்க முடி யுமா? இலக்கணத்தில் எழுத்துச்சொல், பொருளென்பவற்றை முறையாய் வைத்ததை நோக்கின் எழுத்தாற் சொல்லும், சொல் லாற்பொருளும் தோன்று மென்பதை யாவரும் அறிவர். ஆக வே, ஆரியமென்னும் சொல் உண்டானபொழுதே எழுத்துண் டென்பது துணிபாம். இனி, எழுதாமறை என்றதன் கருத்தெ ன்னையோவெனின் மறை எழுதப்படாதிருந்த தென்பதேயாம். அவ்வளவே யன்றி பாடை எழுதப்படாதிருந்த தென்பதன்று.

3. உயர் சிவஞானபோத முரைத்தோ னென்பதற்கு மெய் கண்டார் தம்மாணுக்கருக்குரைத்தார் எனக்காணப்படுகின்றது. அது பொருந்தாமை மேலே காட்டினும்.

4. நாதத்தைக் குறிப்பது பிரணவம் அப்பிரணவம் தமிழுக் கே உரித்தெனக் காணப்படுகின்றது. நாதம் என்ற சொல்லும் பிரணவம் என்ற சொல்லுமே வடமொழியாயிருக்கத் தமிழிற்குரி

த்தென்றல் எவ்வாறு பொருந்தும், தமிழில் நாதத்திற்குவுள என்றும் பிரணவத்திற்கு ஓங்காரம் என்றுங்கூறுதல் வழக்கமாம். அன்றியும் தமிழிற்குரிய சிறப்பெழுத்துக்கள் ஐந்தனுள் ஓகரமும் ஒன்றேயன்றி ஓகாரம் ஒன்றன்று ஆதலால் ஓங்காரம் தமிழ் வடமொழி இரண்டற்கும் பொது என்பதே பொருத்தமாம். இப் பொருத்தமும் பிண்டமாகக் கூறும்போதுதான் பொருந்தும். பிரணவத்தில் அகர, உகர, மகரமென்ற மூன்றெழுத்துக்களும் அடங்கி இருக்கின்றன என்று கூறும் நூற்கருத்துக்கள் வடமொழிக்குமட்டும் பொருந்துமே யன்றி தமிழிற்குப் பொருந்தாவாம்.

5. தேவபாடை தமிழ் என்று சிலபிரமாணங்கள் காட்டப் படுகின்றன. அப்பிரமாணங்கள் வருமாறு:

(1) "கொன்றைச் சடையர்க் கொன்றைத்தெரிய
கொஞ்சித் தமிழைப் பகர்வோனே."

(2) "முத்தமிழ் அடைவினை முற்படுகிரிதனில் முற்பட
வெழுதிய முதல்வோனே,"

(3) "ஞால மளந்த மேன்மைத் தெய்வத்தமிழ்" முதலாயின.

இவற்றுள் முதலாவது பிரமாணம் ஞானசம்பந்தரைக் குறிப்பதாம். என்னை தகரமெய்யோடு பிரணவத்தைப் புணர்த்திதோடுடைய என்பது முதலாக தமிழைப்பாடினு ராதலின் என்க. ஞானசம்பந்தரின் செயலை முருகர்செயலாகவே அருணகிரியார் கொண்டாரென்பதை "உரைபுகலி ஊரில் அன்றுவருவோனே" என்பது முதலியவற்று லறிக. இரண்டாவது பிரமாணம் தமிழ் கையிலாயவரை இருந்ததென்பதையும் தேவர்களும் தமிழ்ப்பேசினர்க ளென்பதையும் குறிக்குமேயன்றி தேவபாடை தமிழ் என்பதைக் குறியாது. உதாரணமாக தமிழ்வழங்கும் தேசத்தை ஆளும் நமது காருண்ய சக்கிரவர்த்தியும் ஏனைய ஐரோப்பிய முக்கியஸ்தர்களும் லண்டனில் ஆளப்படும் தேசத்தின் உரிமைபற்றித் தமிழும் பேசுவாராயின் அதுகொண்டு ஐரோப்பியபாடை தமிழென்றல் பொருந்தாது போலவாம். மூன்றாவது பிரமாணம் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தமிழென்பதேயன்றித் தெய்வம் பேசுந் தமிழென்பதை உணர்த்தாது.

6. சிவபெருமான் வேதாகமங்களைத் தமிழிற்செய்யவில்லை என்று சொல்லலாமா என்று காணப்படுகின்றது.

தமிழிலும் வேதாகமங்கள் உள. வடமொழியிலும் வேதாகமங்கள் உள. ஆயின் இருவேதாகமங்களுக்கும் வேறுபாடு உண்டோ இல்லையோ எனின் உண்டு. அவ்வேறுபாடியாதெனின் உயிர்கள் இறைவன் திருவடியடைதற்கு வேண்டுவனவான உபாயங்கள் கருமம், மந்திரம், ஞானம் என முத்திறப்படும். இவற்றுள் கருமம் மந்திரத்தோடு கூடிய கருமம் எனவும் மந்திரத்தோடு கூடாதகருமம் எனவும் இருதிறப்படும், அவற்றுள் மந்திரத்தோடு கூடாத கருமம் சரியை. மந்திரத்தோடு கூடிய கருமம் கிரியை. மந்திரத்தோடு கூடாத கருமம் ஆகிய சரியையும் ஞானமும் இருவேதாகமங்களுக்கும் பொது. மந்திரத்தோடு கூடிய கருமமாகிய கிரியையும் மந்திரமும் வடமொழி வேதாகமங்கட்கே உரியன. எவ்வாறெனின் இப்பொழுது தமிழில் உள்ள வேதம் தேவாரம் முதலியன. ஆகமம் திருமந்திரமுதலியன. இவற்றை திருவாய் மலர்ந்தருளியவர் சமயகுரவர் ஆதியோர். இவர்கள் அவதாரத்திற்குமுன் இந்நாட்டில் தமிழ் வேதாமங்கள் இல்லை என்றால் இயலாது. அவை கடலாலும் பிறராலும் கொள்ளப்பட்டொழிய இறைவன் திருவருளால் பின்னுந்தோன்றின. அவ்வாறே மந்திர சாத்திரமும் முன்னிருந்திறந்திருக்குமாயின் பின்னரும் தோன்றியிருக்கலாம். தோன்றாததினாலேயே முன்னர் இல்லை என்பது நன்கு விளங்கும். அன்றியும் வடமொழிச் சொல்லாயிருக்கும் மந்திரங்களை தமிழிற் சொல்வதற்கு எழுத்துக்களில்லை என்பது பிரத்தியட்சம் உதாரணமாக "ஹாம்" என்பதை தமிழில் எவ்வாறெழுதமுடியும். ஆகவே கருமம் மந்திரம் ஞானமென்ற மூன்றும் வடமொழி வேதாகமங்களில் உள்ளனவென்றும் கருமத்தில் ஒரு பகுதியும் ஞானமும் தமிழ் வேதாகமங்களில் உள்ளனவென்றும் அறியவேண்டும் அறியவே மந்திரமும் வேண்டுவதால் வடமொழி தமிழ்மொழியாகிய இருமொழிகளும் தமிழர்களுக்கு வேண்டப்படுவனவேயாம். வேண்டவே ஆரியர் இந்நாட்டில் குடிபுகுந்த பின் வடமொழி இந்நாட்டிற்கு வந்ததென்றல் பொருந்தாது. வடமொழிக்கலப்பில்லாத தனித்ததமிழ் இந்நாட்டிலிருந்ததென்ப

தற்கு ஆதாரமுமில்லை. இருந்திருக்கலாமென்ற புத்திபொருந்தாது. அது கடவுளும் ஒருகாலத்தில் இல்லாமலிருக்கலாமென்பதுபோலும், ஆகவே உரியன என்பதாம். இக்கருத்தைநவலியுறுத்துதற் பொருட்டே தமிழ்ச்சொல்லால் தெய்வவணக்கங் கூறிய பெரியார் தமிழ்ச்சொலும் வடசொலும் தாணிழல் சேரவையும் ஆரியன்கண்டாய் தமிழன்கண்டாயெனவும் செந்தமிழோடு ஆரியனை எனவும் தமிழ்ச்சொல் வடசொல் எனுமிவ்விரண்டும உணர்த்தும் அவனை உணரலுமாமே எனவும் இருமொழிக்கும் கண்ணுதலார் முதற்குரவரெனவும் இவ்வாறே பிறவும் அருளிச்செய்வாராயினர். இத்திருவாக்குகளால் வடமொழி தமிழ்மொழியிரண்டும் ஒப்பற்ற தனிப்பற்ற தனிப்பாடை எனவும் தமிழ்மக்களுக்கு இரண்டும் உரியன எனவும், இரண்டு பாடைகளும் இறைவனுற்றரப்பட்டனவெனவும் நன்குவிளங்கும் விளங்கவே ஆரியர் வருவதற்கு முன்னரேயே இந்நாட்டில் வடமொழி உண்டென்றுணரக் கிடக்கின்றது,

அன்றியும் கடல்கொள்ளப்பட்டதனுலும் பிறர்கொள்ளப்பட்டதனுலும் சிலநாடுகளும் ஏடுகளும் ஒழிந்தனவேனும் பிறநாடுகள் இன்றுமிருக்கின்றனவே அந்நாடுகளில் ஏடு கொள்ளைபோயினும் நாட்டிலுள்ளாருள் உண்மையறிவுடையார் ஒரு சிலரிருக்கமாட்டாகளா? இருப்பரேல் அவர் ஏடுபோனதை அறிந்து மந்திர சாத்திரங்களை எழுதிவைத்திருக்க மாட்டார்களா? தொன்றுதொட்டு இன்றுவரை தீக்கை, சிவபூஜை முதலியவற்றிற்குரிய மந்திர சாத்திரம் ஆதிசைவப்பிராமணரிடத்திலும் தமிழாசிரியர்மாரிடத்தும் வடமொழியாகவே இருந்துவருகின்றபடியால் என்றும் இத்தமிழ்நாடு இருமொழிக்கும் உரியநாடென்பது நன்குபுலனும், முன்னுள்ள வேதாகமங்கள் இறந்தொழியப் பின்தோற்றியது போல முன்னுள்ள சிவஞானபோதம் இறந்தொழியப் பின்னுந்தோற்றிற்றென்ன லாகாதோவெனின் வரன்முறை கூறப்படுதலால் ஆகாதெனக,

7, இரௌரவ ஆகமம் பாசவிமோசன படலத்தில் அப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களுமில்லை யெனக் காணப்படுகின்றது. உண்டென்பதை இன்றைக்கும் பிரத்திபட்சத்திற் காட்டலாம், தெ

க்ஷணாமூர்த்தித் திருக்கரத்திலுள்ளது சிவஞானபோதமெனினும் வேதமெனினும் ஆகமமெனினும ஒருபொருளை யுணர்த்துமாதலின் அதுபற்றிய ஆசங்கை இடனின்றாம், என்னை, வேதாமங்களுக்கு ஒருசிறிதும் பேதங்கண்டிலம் என்பதனானும் ஆகமத்தின் சாரமே சிவஞானபோத மாதலினானு மென்க.

௮, வடமொழிச் சிவஞானபோதத்திறுதியில் ஏவம், வித்யா, சிவஞானபோதே, சைவார்த்த நிர்ணயம் என்பதற்கு இவ்வாறே சிவஞானபோதமாகிய இந்நூலில் சைவாகமங்களின் பொருள் நிச்சயத்தை அறிக என்று பொருள்கூறுதல் பொருந்தாதெனவும் இந்நூலிலென்று கூறாமல் இப்படியே சிவஞானபோதத்திலே சைவப்பொருட்டுணிவை அறிக எனக்கூறவேண்டு மெனவும் அதனாலேயே வடமொழியின் வேறான தமிழ்ச் சிவஞானபோத மொன்றுண்டென நன்குவிளங்குமெனவுங் காணப்படுகின்றன.

சிவஞானபோதமென்று அந்நூலிலேயே கூறியிருத்தல் கொண்டு அதனின் வேறாப சிவஞான போதமென்று கூறவேண்டுமாயின் அந்நூற்பேர் சிவஞானபோத மென்றிருத்தல் கூடாது, சிவஞானபோதமென்ற நூலிலேயே சிவஞானபோதமென்றிருக்கும்பொழுது வேறு நூலென்றெவ்வாறு கூறமுடியும், தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்தினின்று மொழிபெயர்த்தபடியால் சிவஞான போதமென்று பேரிட்டுக்கொண்டார்க ளென்றால், தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்தில் சிவக்ஞானபோதே சைவார்த்த நிர்ணயம் என்பதை உணர்த்துஞ் சொற்களில்லையே, தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்தினின்று மொழிபெயர்த்தது வடமொழிச் சிவஞானபோத மாதலால், வடமொழிச் சிவஞானபோதமாகிய அதனில் தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்தி லிவ்வாறு சொல்லப்பட்டதென்பதை உணர்த்துதற்குத் தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்தி லில்லாத சிவஞானபோதே சைவார்த்த நிர்ணயம் என்பதைக் கூறப்பட்டது. எனின் மூலனுரைசெய்த மூவாயிரந்தமிழ் என்றதற்கு வேறு மூவாயிரந்தமிழ் என்றும் "ஞானசம்பந்த னுரைசெய்த திருநெறிய தமிழ்" என்பதுபோன்ற திருவாக்குகட்கு வேறு தமிழென்றுங் கொள்ளாமல் இம்மூவாயிரந்தமிழ், இத்திருநெறிய தமிழ் என்றுகொள்வதுபோல சிவக்ஞானபோதே என்பதற்கு இச்சிவஞான போதமெ

ன்று சொள்ளவேண்டு மாதலால் வேறுநூலைக் குறிப்பதற்குக் கூறியதென்றல் பொருந்தாது, அன்றியும் ஞானம், போதம் என்ற இரண்டும் தமிழ்ச்சொல்லாகுமா? அச்சொற்களுக்குத் தமிழில் அறிவு, உணர்வு என்றல்லவோ வழங்கிவருகின்றன, நூற்பெயரே வடமொழியாயிருக்கத் தமிழ் நூலென்றெவ்வாறு கூறுவது?

9. பிற்காலத்துப் பதிப்பாசிரியர்கள் வடமொழி மொழிபெயர்ப்புத்தான் தமிழ்ச் சிவஞானபோத மென்று கதை எழுதினர்களெனவும் மற்றவர்களும் குரும்பையாட்டுக் கூட்டமாதலால் அதனைப் பின் பற்றினரெனவுங்காணப்படுகின்றன.

உரைமுழுதும சிவஞான யோகிகள் செய்தார்களென்றொப்புக்கொண்டு இதனைமட்டும் பதிப்பாசிரியர் மேலேற்றுவது எவ்வாறு பொருந்தும் அன்றியும் சிற்றுரை பதினொன்றுஞ் சூத்திரத்தில் மொழிபெயர்ப்புத்தானென்பதற்கு காட்டியிருக்கின்ற உரை நடையும் இலக்கணவிதியும் சிவஞானயோகிகள் கூறுமல் பதிப்பாசிரியர் கூற்றாயிருக்குமாயின் பதிப்பாசிரியர்களின் பெருமை பாராட்டற்பலதே அக்கருத்துத்தானும் அவ்வுரை நடையில்லாத பிரதிசைவதீனங்களிலிருந்து காட்டினுல் முற்றப்பெறும்.

10. தமிழ்ச் சிவஞான போதத்தை ஸ்ரீமாந் ஜெ. எம். நல்லசாமிபிள்ளை அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்ததுபோல முன்னர் வடமொழியில் பெயர்த்திருப்பார்களெனக் காணப்படுகின்றது.

திருக்குறள் இப்பொழுது பலபாஷைகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் பாஷையிலுள்ளதுதான் முதனூல் ஏனையபாஷைகளிலுள்ளன வெல்லாம் மொழிபெயர்ப்பென்று சொல்லுதல் பொருந்துமா? பொருந்ாதென்பதை எவ்வாறு சாதிக்கலாம்? குறளென்னுஞ் சொல் தமிழுக்கே உரித்தாதலால் பலபாஷைகளில் மொழிபெயர்க்கப்படினும் நூற்பெயரைக்கொண்டு முதனூல் தமிழென்றே சாதித்துவிடலாம். அதுபோலவே சிவஞானபோத மென்னும் நூற்பெயரைக்கொண்டே முதனூல் வடமொழியென்று சாதித்துவிடலாம். இவ்வாறே

மந்திரங்களும் பலபாஷைகளில் ஒருவாறு வரிவடிவில் மொழிபெயர்க்கப்படினும் தொனிமாறுவதில்லை.

11. ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவராகிய தமிழ்க்குழந்தைக்கு ஆரிய பாஷையைச் சொல்ல நியாயமில்லை யெனக்காணப்படுகின்றது. இன்றைக்கும் தீக்ஷை சிவபூஜைக்குரியமந்திரங்கள் ஆரிய பாஷையாயிருக்கவும், தமிழர்களனுட்டித்துவருதல் நியாயமாகுமானல் ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவருக்குமட்டும் ஏன் நியாயமாகமாட்டாது? தீக்ஷாவிதி சிவபூஜாவிதிகள் இப்பொழுது தமிழிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வருகின்றன. வரினும் சில சொற்கள் தனி வடமொழியாகவே காணப்படுகின்றன. அவ்வாறே தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்திலும் அந்தம், ஆதி, ஏகம், ஆலயம், அரன் முதலான பல சொற்கள் வடமொழியாகவே காணப்படுகின்ற.

12. இரண்டு வயதுடைய ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவருக்குச் சமஸ்கிருத சப்தங்களை பிழைபறச் சொல்லமுடியாதாதலால் தமிழ்ப் பாஷையைத்தான் கூறியிருக்கவேண்டுமெனக் காணப்படுகின்றது. இரண்டு வயதிலேயே தமிழ்க் குழந்தைகள் தமிழ் தத்துவசாஸ்திரத்தை ஓது வதியற்கையா யிருந்தாலன்றோ இக்கூற்றுப்பொருந்தும். அவ்வாறின்றித் தெய்வத்திருவருள் சிறு வயதில் தமிழ் தத்துவ சாஸ்திரத்தைப் பேசச் செய்ததென்றால் அத்திருவருள் சமஸ்கிருதத்தைப் பேசச்செய்யாதா? திருவருளினாற்றலிவ்வளவென்றளக்க நம்மால் முடியுமா?

13. ஸ்ரீ பரஞ்சோதி முனிவருக்குத் தமிழே தெரியவராதென்பாருக்கு இழுக்குந்தடையொன்றுளது. அதாவது சிவஞானங் கைவந்தவர்களுக்கு எல்லாபாஷையும் வரும். இதற்குக் குமரகுருபரசுவாமிகள் இந்துஸ்தானி பேசியதே சான்றெனக் காணப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர் சமஸ்கிருதம் பேசுவதற்கு மட்டும் இது ஏன் சான்றாகமாட்டாது. நிற்க,

14. பிறிதொரு சாரார் எல்லா ஆகமங்களுங் கேட்ட ஸ்ரீ நந்திதேவருக்கு மலைவு தீர்தற்பொருட்டு உபதேசிக்கப்பட்டது. சிவஞான போதமானல் அது அவ்வாகமங்களின் வேறுப்பாதே

யிருக்கவேண்டும். ஆகமங்களுள் ஒரு ஆகமத்தின் ஒரு பகுதியென்ற லெவ்வாறு பொருந்து மென்கின்றனர்?

ஒருநூலை ஒருவன் கேட்கின்றான், கேட்ட பின்னர் அந்நூலினுள்ள திரண்டபொருள் இது வெனத் தேற்றவேண்டுமென்றுக் கேட்பானாயின் அவனுக்குவேறு நூல் கூறுதல் பொருந்துமா? கூறுவனாயின் முன் கற்றநூல் பயனற்றதாய் முடியுமல்லவா, ஆதலால் முன் கற்றநூலிலேயே அந்நூற்பொருள்கள் யாவுமடங்கிக் கிடக்கும் பகுதியை மீண்டுமெடுத்துக் காட்டுதல் போல எல்லா ஆகமப்பொருளுங் கேட்ட ஸ்ரீ நந்தி தேவர் அவ்வாகமங்களின் ஞானபாகங்களுள் பொருள்கள் ஏழென்றும் ஆறென்றும் ஐந்தென்றும், நான்கென்றும், மூன்றென்றும் கூறப்படுகின்றனவே. உண்மையாதெனக் கேட்க மூன்றுபொருளைப்பற்றிக் கூறிய பன்னிரு சூத்திரத்தைத் திரும்ப எடுத்துகூறி ஏனையவற்றை அம்முப்பொருளிலடக்கிக்காட்டினார், இவ்வாறே பல நூறபொருளை ஒரு நூலில் ஒரு பகுதியிலடைக்கிக் காட்டுவது வழக்கென்பதனை "பாதி விருத்தத்தாலிப்பார் விருத்தமாக உண்மை சாதித்தார்" என்றும் "பாரவிரித்தநூலெல்லாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே ஓர் விருத்தப்பாதி போதும்" என்றுங்கூறிய திருவாக்குகளால் நன்குதெளியப்படும். என்னை? பார்விரித்தநூலெல்லாம் என்றனால் சிவஞான சித்தியுமடங்கும், அடங்காதாயின் ஓர் விருத்தமென்றிருத்தல் கூடாது. ஆகவே சித்தியார் முதலிய எல்லாநூற் பொருளும் சித்தியாருட்பாதிவிருத்தத்தாலறியலாமென்றவாறும். அவ்வாறே இரௌரவமுதலிய எல்லா ஆகமப்பொருளையும் இரௌரவத்துள் பன்னிரு சூத்திரத்தா லறியலாமென்பதே துணிபாதலால் ஆகமங்களின் வேறாய்ச் சிவஞானபோத மிருக்கவேண்டுமென்றல் பொருந்தாதென்க.

மற்றொரு சாரார் சிவஞானபோதம் ஸ்ரீமெய்கண்ட தேவருக்கு முன்தமிழிலில்லையென்றால் ஸ்ரீமெய்கண்ட தேவருக்கு முன் தமிழர்கள் ஞானம்பெறவில்லையா பெற்றிருப்பரேல் அப்பொழுது ஞானநூல் யாது எனவினவி ஸ்ரீமெய்கண்ட தேவருக்கு முன்னரே தமிழில் சிவஞானபோத மிருக்கவேண்டு மென்கின்றனர்.

ஸ்ரீமெய்கண்ட தேவருக்கு முன்னரே தேவாரம் திருவாசகம், திருமந்திரம், திருக்களிற்றுப்படியார், திருவுந்தியார், திருக்குறள் முதலிய நூல்களுள இந்நூல்களில் ஒருநூலேக்கற்று ஞானம்பெற்ருர், பெறுகின்ருர், பெறுவார் பலர். அங்ஙனமாயின் சிவஞானபோதநூல் தோன்றியதின் கருத்தென்னையெனின் ஞானத்திற்குரிய பொருளாராய்ச்சியின் மலைவை அத்துவிதச் சொல்லின் உண்மைப்பொருளால் நீக்கியதேயாம். இத்தமிழ் நாட்டில் அத்துவிதச்சொல்லின் உண்மைப்பொருளை ஐயமின்றியே உணர்ந்துவந்த நாட்கள் பலகழியவும் பின்னர் ஐயமுண்டாயிற்று. உண்டாகவே அவ்வையத்தைத் தீர்த்தற்கு வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தை ஸ்ரீமெய்கண்ட தேவர் மொழிபெயர்த்து உரையுஞ்செய்தனர். இதுபற்றியே "பொய்கண்டார் காணுப்புனிதமெனு மத்துவிதம், மெய்கண்டநாதன்" எனத் தாயுமான சுவாமிக ளருளிச்செய்வா ராயினர்.

ஆகவே "மயர்வற நந்திமுனி கணத்தளித்த" என்றதனல் பொருளாராய்ச்சியின் ஐயத்தை நீக்குதற்பொருட்டு நந்திபெருமானுக்கு வடமொழிச் சிவஞானபோதம் உபதேசிக்கப்பட்டதெனவும் அதனேடு அத்துவிதத்தின் ஐயத்தை நீக்குதற்பொருட்டு ஸ்ரீமெய்கண்ட தேவர் வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தை தமிழில் மொழிபெயர்த்து எது, திருட்டாந்த முதலிய உரையையுஞ் செய்தனரெனவும் இனிதுபுலனும்.

இன்னும் தமிழ்ச் சிவஞானபோத நூல் மொழிபெயர்ப்பு யென்பதே "முந்து மாகமத்தை யருட்டுறை * யண்ணன் மொழிபெயர்த்துரைத்த நான்முதலா முதல்வழி சார்பா மூன்று நூற்கருத்தும்" என்றருளிய உலகுடை நாயனர் திருவாக்கானுந் தெளிக.

இதுகாறுங் கூறியவற்றை நடுவுநிலைமையோடு ஆராய்ந்து உண்மைகடைப்பிடித்தல் அறிவுடையார்க் கழகாம்.

வேறொரு சாரார் வடமொழிச் சிவஞானபோதத்து இறுதி "எவம் வித்யா சிவஞானபோதே சைவார்தநிர்ணயஃ" என்றிருக்கவும் தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்தில் அவ்வாக்கியத்தைக் குறித்த

---

* அருட்டுறை—திருவெண்ணெய் நல்லூர்.

ஒன்றுமில்லாமையினால் தமிழ்ச் சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பு நூல் அன்று எனக்கூறுகின்றனர். இவர் கூற்றும்பொருந்தாது? என்னை? வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தில் காப்பும் அவையடக்கமும் கிடையா. அவ்விரண்டும் இல்லாமையே அது ஒருநூலின் ஒருபாகமென்பதை நன்குவிளக்கும். இனி, ரௌரவ ஆகமத்துள் ஒருபாகமாகிய அதனைத் தனித்தெடுத்துக்கூறி நந்திபெருமானுக்குள்ள மலத்தை சிவபெருமான் தீர்த்தருளினாராதலின் அவ்வாறு தீர்த்துள்ளாரென்பதை குறிப்பிப்பதற்கு இறுதியில் "ஏவம்" என்றதுமுதல் நிர்ணயம் என்றதுவரையுள்ள சொற்றொடர் சிவபெருமானால் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இச்சொற்றொடரின் பொருளையே தமிழில் மொழிபெயர்த்துரைத்த மெய்கண்டதேவர் காப்புச்செய்யுளில் அமைத்துவைத்தார் எவ்வாறெனின் கூறுதும். நந்திபெருமானுக்கு சிவஞானபோதத்தை அருளிச்செய்தவர் சிவபிரான் ஆதலாலும் அவர் குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருந்த இடம் கல்லால் நிழல் ஆதலானும் அவ்விரண்டையும் உணர்த்துதற்குக்கல்லால்நிழல்என்றும் அவ்விடத்தெழுந்தருளியிருந்து சிவாகமப்பொருளிலுள்ள மலத்தை நந்திப்பெருமானுக்குத் தீர்த்தருளியதைக் குறிப்பிக்கும் சைவார்த்த நிர்ணயமென்ற வடமொழிச்சொல்லை மலைவில்லார் என்றும் நந்திபெருமானுக்குச் சிவஞானபோதத்தால் மலைவுதீர்த்ததுபோல் தமக்கும் மலைவு தீர்த்தருளுதற்பொருட்டுப்பொல்லாரிணைமலர்நல்லார்புணைவரென்னும் காப்புச்செய்தருளினர். இவ்வுண்மையறிந்தே திருவருட்டோன்றலாய் விளங்கிய மாதவச் சிவஞானயோகிகள் மலைவில்லார் என்பதற்கு மலைவுதீர்த்தருளிய முதலாசிரியர் எனவும் அருளிய என்பதற்கு மேன்மேல் கருணைகூர்ந்தருளுதற்பொருட்டெனவும் உரைகூறி அவ்வாறு கூறுதற்கு இலக்கணவிதியும் காட்டினர். இக்கருத்தறியாதார் சுவாமிகள் வாக்கியத்தை இடர்ப்படுத்திப் பொருள் கூறி தன்வல்லமையை காட்டுவதில் சிறந்தாரென்று வாய்கூசாது சொல்லுவர் அந்தோ! இவ்வாறு கூறுவார் கொடும் பாவத்தைப்பற்றி என்னென் றுரைப்பாம்.

இனி, அருளிய பொல்லார் என பெயரெச்சமுடிபாக வைத்து உரைத்தலுமொன்று என மற்றோர் உரையும் சுவாமிகளே

அருளிச்செய்திருக்கின்றனர். அவ்வாறு கொள்ளுங்காலத்துக் கல்லாநிழல் என்ற அடை சிவபெருமான் குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் இடத்தை உணர்த்துதற் கண்மாறுபடாமையின் சிவபெருமானைக் குறிப்பிக்கும் அடைமொழிகள் பலவிருக்கவும் கல்லால் நிழலைக்குறிப்பித்ததினாலே வடமொழிச் சிவஞானபோதத்து இறுதியிலுள்ள பொருளைக் குறிப்பித்தவாறாகும். என்னை கல்லாநிழலின்கண்ணே எழுந்தருளியிருந்து சிவபெருமான்செய்த செயல் ஞானபாதப்பொருளின் மலைவைத் தீர்த்ததேயன்றி பிறிதில்லை யாதலால் என்க.

நந்திபெருமான் முதல் மெய்கண்டதேவர் ஈறாக சிவஞானபோதம் தமிழிலேதான் இருந்ததென்பார் கூற்றும், தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்தை வடமொழியில் மொழிபெயர்த்துக்கொண்டாரென்பார் கூற்றும் பொருந்தாதென்பது இக்காப்புச்செய்யுளும் "தம்மையுணர்ந்து" என்ற அவைபடக்கச் செய்யுளும் வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தில் இல்லாமையே நன்குவிளங்கும்.

பொ-முத்தையபிள்ளை,

திருவாவடுதுறை ஆதீனசைவப்பிரசாரகர்

தூத்துக்குடி.

—— ——

சைவசமயவுண்மை.

சைவசமயத்திற்குறிய சாஸ்திர வாராய்ச்சி சிறிது மில்லாத சைவர்கள் சிலரும், புறச்சமயர்கள் பலரும் சைவர்கள் பலதெய்வ வழிபாடு செய்யும் அனேகஸ்வரவாதிகள்போலுமென்பர். அந்தோ! இஃதறியாமையே, வேதாகமேதிகாச புராணங்களிற் கொண்டாடப்படும் தெய்வமொன்றே. அதுவே சிவம், இச்சிவத்தினையே வழிபடுபவர் சைவர், "ஏக ஏவருத்ரோ நத்விதீய யதஸ்தே" என்கிற சாபாலசுருதியால், உருத்திரமூர்த்தி யொருவர் தவிர இரண்டாவதி யாருமில்லை யெனவும், "யாதஸ்தமஸ்தம் நதிவாந ராத்ரிர்நஸந்ந சாஸச்சிவ ஏவகேவல" என்ற சுவேதா சுவதர சுருதியால் தமோமாத்ராவசேதனமாகிய சிருஷ்டிக்குப் பூர்வகாலத்தில் சர்வகாரணராகிய சிவபெருமானொருவரே யிருந்தாரென்றுங் கூறுமாற்றாலறிக. மும்மூர்த்திகளில் ஒருவரைத் தெய்வமாகக் கொள்ளாது மூவரையுங் கடந்த நான்கவதாயுள்ள சிவத்தையே தெய்வமாகக் கொள்வர் சைவர், "ப்ரபஞ்சோப சமம் சாந்தம் சிவமத்வைதம் சதுர்த்தம்" என்ற மாண்டூக்யோப சுருதியே யிதற்குச் சான்றாம். சிவபெருமானே சகலருக்குந் தலைவரெனக்கொள்வர் சைவர், "தமீச்வராணாம் பரமம்மஹேச்வரப்தம் தேவதரநாம் பரமஞ்சதைவதம் பதிம்பதீநாம் பரமம்பரஸ்தாத்விதாமதேவம்புவநேசமீட்யம்" என்ற சுவேதாசுவதர சுருதியால் ஈசுவரர்களுக்கெல்லாம் தலைவராகிய மஹேசுவரரும், தேவர்களுக்கெல்லாந் தலைவராகிய மகாதேவரும், பதிகளுக்கெல்லாந் தலைவராகிய பசுபதியும், பரமாயுள்ளவர்க்கெல்லாம் தலைவராகிய பராத்பரரும், சர்வஜகத்காரணரும் தியானமார்க்கத்தாலுபாசிக்கப்படுமவருமாகச் சிவபெருமானை நாங்கள் அறிகின்றோம் என்றதனாலறிக. பிரமமுதல் பிபிலிகை பரியந்தமுள்ள யாவரும் பசுக்களெனவும் இப்பசுக்களனைவருக்குஞ் சிவபெருமானே பதியெனவுங் கொள்வர் சைவர். "ஸர்வேதேவா: பசுதாமவாபு: ஸ்வயம்தஸ்மாத்மாத்பசுபதிஸ்ஸம்பபூவ" எனவும், ஸ்வேதச்சிவ: பசுபதிஸ்ஸாக்ஷி ஸர்வஸ்ய ஸர்வதா ஸர்வேஷாம்து

மநஸ்தேநப்ரேரிதம் நியமேநது" எனவும் போந்தவசனங்களால், சமஸ்தமான தேவர்களும் பசுக்களாவாரெனவும், அப்பசுக்களுக்குப்பதியும், ஸர்வத்துக்கும் ஸாட்சியும், ஸகல மனசுகளையும் நியமமாக வெங்குமேவச் செய்கின்ற வரும் சிவபெருமானே யாவாரெனவெளிப்பட்டமையறிக. சிவபெருமானுக்குச் சமத்துவமாகவேறொரு தேவரை வணங்கார் சைவர், "யோமகாதேவமங்யேநஹீநஞதவேந்துர்மதிஃ ஸக்ருத்ஸாதாரணம்ப்ரூயாத்ஸோந்த்ய ஜோநாந்த்யஜோந்த்யஜஃ" என்கிற புராணவசனத்தால் எவன் அன்னியமான ஹீனதெய்வங்களோடு சமானமாக ஒருவார்த்தையாவது மகாதேவரைப் பேசுவானோ அந்தத்துர்மதியே சண்டாளனுவனன்றி லோகப்பிரதீதியால் சண்டாளனென்றழைக்கப்படும் அவன் சண்டாளனுகான் என்பதே ஸ்பஷ்டம். இதற்கிணங்கவே நமது மணிவாசகர் "புற்றில்வாளரவு மஞ்சேன் பொய்யர்தம் மெய்யு மஞ்சேன், கற்றைவார் சடையெம்மண்ணல் கண்ணுதல் பாதநண்ணி மற்றுமோர் தெய்வந்தன்னை யுண்டென நினைந்தெம்பெம்மாற், கற்றிலாதவரைக் கண்டாலம்ம நாமஞ்சுமாறே," எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் சைவர்கள் வணங்குந்தெய்வ மொன்றே அதுவே சிவம்.

இங்ஙனமாயின், சைவருட் சிலர் விஷ்ணுமூர்த்தியை வணங்குவதென்னை யெனின்? கூறுதும். "பாணத்வம் வ்ருஷபத்வமர்ச்சகவபுர்பார்யாத்வமார்யாபதே கோணித்வம் சகிதாம் ருதங்கவஹதாசேத்யாதி ரூபம்தேதளத்வத்பாதே நயநார்ப்பணஞ்சக்ருதவாந்த்வத்தேஹபாகோஹரிஃபூஜ்யாத் பூஜ்யதரஸ்ஸ ஏவநஹிசேத்கோவாதநந்யோதிகஃ" என்னும் சிவானந்தலஹரி வசனத்தால் விஷ்ணுமூர்த்தி சிவபெருமானுக்குப் பாணமாகவும், அவர் ஏறும் எருதாகவும் அவரைப் பூசிக்கும் அர்ச்சகனுகவும், அவர்க்குப் பெண்டீராகவும், அவருடைய நிருத்தத்தில் மத்தளசேவை செய்வோனுகவும் அன்புபாராட்டி யுய்ந்த சிவனடியாரிற் சிறந்தவனுகலின் அம்மூர்த்தியைச் சிவனடியாராக மதித்து வணங்குவர் சைவர். இக்கருத்துப் பற்றியே, "திருமாலுக்கடிமைசெய்" என்றனர் பூலோக சரஸ்வதியாகிய ஔவை பிராட்டியார்.

சைவருட்சிலர், உயிர்பலியேற்கின்ற துட்ட தேவதைகளாயும்

காடன், மாடன், காட்டேறி! மதுரைவீரன், கொள்ளிவாய்ப்பேய், குறளைப்பேய், புறக்கடைமுனி, சடாமுனி முதலானவற்றை வணங்குவதும்; மகமதியர் பண்டிகையில் பாத்தியாசெய்து நாடாபூணுவதும், மாதாகோவில்களில் காணிக்கை செலுத்துவது மென்னையோ வெனின், அந்தோ! அந்தோ! இத்தகையர் சைவர்கள் ஆகார்! இவர்கள்வேடம் கூத்தாடி வேடமேயாம். இவர்கள் சிவத்துரோகிகளாவர். இத்தகையினர்கட்கு வைதிகசைவர்கள் நற்புத்தி போதித்துச் சாத்திரவுணர்ச்சி செய்வித்து உண்மை தெரிவித்துத் திருப்பவேண்டியது இன்றியமையாத கடமையாம்.

"நலிதருசிறிய தெய்வமென்றையோ நாட்டிலேபலர்பெயர்நாட்டிப், பலிதரவாடுபன்றிகுக்கிடங்கள் பலிக்கடாமுதலியவுயிரைப் பொலிவுறக்கொண்டே போகவுங்கண்டேபுந்திநொந்துள நடுக்குற்றேன், கலியுறுசிறியதெய்வவெங்கோயில் கண்டகாலத்திலும்பயந்தேன்"

என்றனர் திருவருட்பிரகாசவள்ளலார். ஆகவே சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சைவராவார் வழிபடு தெய்வமொன்றேயாம் அதுவே சிவமாம்.

மணவழகு.

அறத்தின்மேம்பாடு.

1. அறம் இன்னதென்பது வகை. - அறமாவது மனுமுதலிய நூல்களில் விதித்தன செய்தலும், விலக்கியன ஒழிதலுமாம். மனுமுதலிய ஆன்றோர்களால் செய்தற்பால வின்னவென வரையறுக்கப்பட்டதே அறமாகும். அது ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டமென மூவகைத்து. அவற்றுள் ஒழுக்கமாவது அந்தணர் முதலிய வருணத்தார் தந் தமக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரமசரிய முதலிய நிலைகளினின்று அவ்வவற்றிற்கோதிய அறங்களின் வழுவாதொழுகுதல்.

வழக்காவது ஒருபொருளைத் தனித்தனியே எனதெனது என்றிருப்பார் அதுகாரணமாகத் தம்முண் மாறுபட்டு அப்பொருண்மேற் சொல்வது. அது கடன்கோடன் முதலிய பதினெட்டுப் பதத்ததாம்.

தண்டமாவது அவ்வொழுக்க நெறியினும் வழக்குநெறியினும் வழீஇயினாரை அந்நெறி நிறுத்துதற்பொருட்டு ஒப்பநாடி அதற்குத்தக ஒறுத்தல்.

இவற்றுள் வழக்குந்தண்டமும் உலகநெறி நிறுத்துதற் பயத்தவாவதல்லது ஒழுக்கம்போல மக்களுயிர்க்குச் சிறப்பிலவாதலானும் அவைதாம் நூலானேயன்றி உணர்வு மிகுதியானும் தேயவியற்கையானும் அறியப்படுதலானும் அவற்றையொழித்து ஈண்டுத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவராற் சிறப்புடைய ஒழுக்கமே அறமெனக்கொள்ளப் பட்டது. நால்வகை நிலைத்தாய வருணந்தோறும் அது வேறுபாடுடைமையின் பொதுவியல்புபற்றி நாயனாராற் கொள்ளப்பட்டது இல்லறந் துறவறமென்ற விரண்டுமேயாம்.

2. இல்லறம். 'அற்புடை நெறியிற் கற்புடைமனைவியொடு விருந்து புறந்தருந்தவர்ப்பேணி வரையாநாளின் மகப்பேறு குறித்துப் பெருநலந்துய்க்கும் பெற்றித்தன்றே' என்றிருப்பதால் இல்லறம் விழைவானொருவன் மேற்சொன்ன வழிகளைத் தவறுத

னுட்டித்து வரல்வேண்டும். பொருள்செய்யுங்கால் பாவத்தை யஞ்சியீட்டி, அப்பொருளை இயல்புடைய மூவர்முதலாயினோர்க்கும் தென்புலத்தார் முதலிய நால்வர்க்கும் பகுத்துக்கொடுத்துப்பின் எஞ்சி யவற்றையொருவன் உண்டு வருவானாயின், அவன் மரபு இந்நிலவுலகத்து அழிவுறாது எப்போழ்தும் நிலைநிற்குமென்க. அங்ஙனம் பொருளீட்டுங்கால் தன்மனைவிமேற் செயத்தகும் அன் பினையும், பிறர்க்குப் பகுத்துப்பின் தானுண்டலாகிய அறத்தினை யும் ஒருவனது இல்வாழ்க்கை உடைத்தாயிருக்குமாயின், அவ்வு டைமையே அவ்வில்வாழ்க்கைக்குப் பண்பும் பயனுமாகும். தவம் செய்வாரையும் ஓம்பும் ஆற்றல் இல்வாழ்வானுக்கிருத்தலின், அன் னாரைத் தத்தம் நெறியின்கண் ஒழுகப்பண்ணித்தானும் அவ்வறத் தில் தவறாதிருத்தல் சாலவும் சிறப்பாகும். இந்நிலையே அத்தவ ஞ்செய்வார் நிலையினும் பொறையுடைத்தாம் என்னை ? நோற்பார் நிலைக்கு அவர் தம்மையுற்ற நோயல்லது இவர் நிலைபோற் பிறரை யுற்ற நோயைப் பொறுத்தலின்மையின் என்க ; அன்றியும்

'ஆற்றுவா ராற்றல் பசியாற்ற லப்பசியை
மாற்றுவா ராற்றலிற் பின்'

என்றவாறு, தவத்தான் வலியார்க்கு வலிமையாவது தம்மையுற்ற பசியைப் பொறுத்தலாம். அவ்வலிமையோவெனின் அங்ஙனம் பொறுத்தற்கரிய பசியை ஈகையான் ஒழிப்பாரது வலிக்குப்பின் னேயா மென்க. தாமும் பசித்துப் பிறரையும் அது தீர்க்கமாட் டாதார் ஆற்றலினும் தாமும்பசியாது பிறரையும் அது தீர்ப்பார் ஆகிய இல்லத்தாராற்றல் மிகவும் பெருமையென்பதைச் சொல்ல வும் வேண்டுமோ ? ஆகலின் அறனெனப்பட்டது இல்வாழ்க்கை யே. மெய்ஞ்ஞான நெறியுணர்ந்த பெரியோர் இல்லறத்தில் இனி துவாழ்ந்தாலும் அறச்சிறிதும் பற்றடையாரென்பது தேற்றம். இதற்கு மேன்மையாம் இல்லறத்தின் மேதகவாழ்ந்திருந்தும் அணு த்துணையும் பற்றிலாது சிவமாந்தன்மையுற்ற சனகமகாராசரே சான்றாவர். இவரையே சின்னாட்களுக்குமுன் இப்பரதபூமியின் கணிருந்து இவ்வுலகமுழுதும் ஞானசூரியன் போற்றம் புகழ்ப்படா த்தைத் திக்கந்தமெங்கணும் பரப்பிச்சென்ற தவசீயாகியராம் நம்

விவேகானந்தச் செம்மலு மிடையிடையே தம்பிரசங்கத்திற் சிறப் பித்துப் புகழ்ந்துளார். இதுபற்றியன்றே,

'சிறப்புறுமில்லறத்தி னினிதுண்டுடுத்து மனைமக்களொடுஞ் செறிந்தாரேனும், பெறப்படுமெப்பற்றடையார் மெய்ஞ்ஞான நெறி யுணர்ந்தபெரியநீரார், அறப்பெரிய துறவறஞ் சார்ந்தவர்க்குமி வர திகமென வறையுநூல்கள், விறப்பறுமஞ்ஞானிய ரெவ்வகையறத் தி னெவ்வகைச் சிறப்புமே விடாரால.

எனக்கு சேலோபாக்கியானக்காரரும் கூறுவாராயினர். இது காறுங் கூறியவாற்றால், ஆச்சிரம நான்கனுள் சந்நியாசம் பெருமை யாமென்றும், இருத்தற்குரிய நிலைசிறிதும்வழாது இல்லறத்திருப் பின் மேற்கூறிய துறவறத்தினும் இந்நிலைமிக இனிதாமென்பதும் பெறப்படும். மற்று, துறவறத்தினும் இந்நிலை கைக்கொள்ளுதற்கு மிக எளிதேயாமன்றோ! இனி அறத்தின் பொதுப்பான்மையை விவரிப்பாம்.

3. அறத்தின் பொதுப்பான்மை. அறம், தருமம், வண்மை, ஈகை, கொடையென்பன ஒருபொருளனவா மென்ப வொருசா ரார். தருமத்துக்கும் தானத்துக்கும் சிறிதுபேதமுண்டு, தத்த மினத்தார்க்குத் தக்ககாரணம்பற்றி யொன்றை யீதலைத்தானமென் றும், அங்ஙனமின்றி வறியராய் ஏற்றானெவர்க்கும் மாற்றாதீதலைத் தருமமென்றுங் கூறுபவான்றோர். கன்னிகாதானம், பூதானம் முதலியன காண்க.

'அறஞ்செறி வண்மைதான மளவிலாதளித்து நாளும்
புறஞ்சுவர் கோலஞ்செய்வான் பூபதிக்குரைக்க லுற்றான்'

என்று பாரதத்திலும் இக்கருத்துப்பேதங் கூறப்பட்டவாறு காண்க.

செயற்பால வறங்கள் முப்பத்திரண்டென்ப,அவையாவன:—ஆதுலர்க்குச் சாலை, ஓதுவார்க்குணவு, அறுசமயத்தார்க்குண்டி, பசுவுக்குவாயுறை, சிறைச்சோறு, ஐயம், திண்பண்டநல்கல், அறு வைச்சோறு, மகப்பெறுவித்தல், மகவுவளர்த்தல், மகப்பால்வார்த் தல், அறவைப்பிணஞ்சுடுதல், அறவைத்தூரியம், சுண்ணம், நோய் மருந்து, தலைக்கெண்ணெய், பெண்போகம், பிறர்துயர்காத்தல், தண்ணீர்ப்பந்தல், மடம், தடம், சோலை, ஆவுரிஞ்சுதறி, விலங்கிற்

குணவு, ஏறுவிடுத்தல், விலைகொடுத்துயிர்காத்தல், கன்னிகாதானம், என்பனவாம். அறஞ்செய முற்படுவான் தன்மனத்திடத்து மாசில்லாமலிருக்கவேண்டும். மற்றதுவே அறனாகும்.

'மனத்துக்கண் மாசில னாதல் லனைத்தற
னாகுல நீர பிற'

என்று நம் நாயனார் கூறியிருத்தலையுங் காண்க.

'யாமிளையோம், பொருள் வருவாயதிகமின்று' என்றின்னோரன்ன வீணெண்ணங்களின்றித் தத்தமக்கியலுந் திறத்தான் அறவினையை யிடைவிடாது அதுசெல்லு மிடமெங்குஞ் செய்துவரல்வேண்டும். என்னை! 'செயற்பாலதோருமறனே' யாகலின் இற்செய்குறைகளை நீக்கிப்பின்னர் அறவினையை யறிவாம் என்றிருப்பார் தன்மை அலைகடலாடச்சென்றார் ஓசையொருங்க விந்தபின் ஆடுவோமென்றிருப்பதை யொக்குமாகலின், இன்றென்றும், நாளையென்றுங் கூறிக்காலத்தை வீணேகக்ழிகாது கூற்றம்பிடரிக்கண் உள்ளானென்று கருதிச்செயற்பால சிவதருமங்களைச் செவ்வனேபுரிய முன்வரல்வேண்டும் 'கரும்பாட்டிக்கட்டி சிறுகாலைக் கொண்டார் துரும்பெருந்து வேங்காற்றுப ராண்டுழவார்-வருந்தி-உடம்பின் பயன்கொண்டார் கூற்றம் வருங்காற்பரிவதிலர்' என்பது பெரிதுங்கவனிக்கற்பாற்று.

அறஞ்செயப்புகுவான் பொருள்வழிச் செய்யமனமில்லாதிருப்பினும் அவன் முதலில் அஃதை விரும்புவானாகை. விருப்பமறத்தின் மேற்சாரின்பின் நலம்பயக்குமென்ற நயம்வாய்ந்த 'அறஞ்செயவிரும்பு' என்றதன் கருத்து நுணுகி யறிதற்பாலது. பிச்சைக்கு வந்த இரவலன், மறுநாளும் ஒருவனில்ல நுழையின், அவன்மீது, அறத்துக்கு நேர்பகையாகிய சினஞ்செயக்கூடுமாகலின் சினந்தவிர்தற்பாற்று எனவிலக்குதற்கு அதன்பின் 'ஆறுவது சினம்' என்றதமைந்திருந்தல் பெருவலப்பாகும். ஓர்கால் சினங்கொள்ளின் அறங்கெட்டுச் சிதையுமாகலின், அறஞ்செய மனமிலாதானொருவன், மெல்லக்கொடுக்கக் கூடியவற்றைக்குறைத்துவரின், வறியன் 'இவனிடம் செல்லுதல்கூடாது குறைத்திடுகின்றான்' என நினைத்துப் புறம்போவான்' பின் நாம் உய்தல் கூடும் என வுன்னிக்கொடுத்தலைக் குறைத்தல்கூடும்; இது முற்

றும் ஒழிக்கற்பாற் றென்றற்கே அதனையடுத்து 'இயல்வது கரவேல்' எனக்கூறுவா ராயினர். இதனை

'இரத்தலு மீதலே போலுங் கரத்தல்
கனவினுந் தேற்றாதார் மாட்டு'

என நம் நாயனார் சிறப்பித்துரைத்திருத்தலைக் காண்க.

தான் கொடுக்க மனமிலனாயினும் பிறர்கொடுப்பதைத் தடுக்கலாகாது என்ற பெருநீதியமைந்த ஈவது விலக்கேல் என்பதனை அடுத்தாற்போல் அமைத்திருத்தல் மிகவும் மெச்சத்தக்கதாகும்,

'கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்ற முடுப்பதூஉ
முண்பதூஉ மின்றிக் கெடும்' ஆகலின்

பிறர் கொடுப்பதை யென்ஞான்றுந் தடுத்தலொண்ணாது

4. அறத்தின் மேம்பாடு. மனிதன் புகழெய்துதற் குரித்தானவை மூன்றாகும். அறம், குணம், கல்வியென்பனவாம். இவற்றுள் கல்விப்புகழ் மிகப்பெருமையாயும் சென்மங்கடோறும் அறப்புகழ்போலப் பின்றொடர்வதாயினும் அறப்புகழுக்குப் பின்னாக்வே வைத்தெண்ணப்படும்.

இம்முறைகளை 'அறஞ்செய விரும்பு.' 'ஆறுவது சினம்' 'இயல்வது கரவேல்' 'ஈவது விலக்கேல்' 'ஊக்கமது கைவிடேல்' 'எண்ணெழுத் திகழேல்' ஆதியவற்றா லறிக,

கல்வியாலெய்தும் புகழ் அறப்புகழினும் மேம்பட்டிருக்குமாயின் 'எண்ணெழுத் திகழேல்' என முதலிற் கூறியிருக்கலாமன்றோ' அங்ஙனங்கூறாது அறத்தை முதற்கண் நிறுத்தியதால் அதன்பெருமை தெற்றென விளங்குமென்க. இதை

'ஈத லிசைபட வாழ்த லதுவல்ல
தூதிய மில்லை யுயிர்க்கு'

என்ற குறளாலும் நன்கு அறியலாம். புருடார்த்த நான்கனுள் அறம் முதலில் நிறுத்தப்பட்டவாறு காண்க. ஏனைப்பொருளின்பம்போலாது வீயின்பத்தையும் தருதலின் அறமே அறப்பெரிய பொருளென்க.

'கடிப்பிடு கண்முரசங் காதத்தோர் கேட்பர்
இடித்து முழங்கியதோர் யோசனையோர் கேட்டர்

அடுக்கிய மூவுலகுங் கேட்குமே நல்லார்
கொடுத்தா ரெனப்படுஞ் சொல்'

என்றதூஉங் கவனிக்கற்பாற்று.

'சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பமு
மறத்து வழிப்படூஉந் தோற்றம் போல, இதனையே

ஏனையவை வழிபடுவதாலும், இருமையின்பத்தினையும் பயப்பதாலும் இதனின் மிக்கதோ ருறுதியப்பொருள் வேறில்லை. புறநானூற்றிற் பலவிடங்களிலும் இதன்பெருமையே பரக்கக் கூறப்பட்டுளது,

'தருமமே போற்றிடி னன்பு சார்ந்திடும்
அருளெனுங் குழவியு மனையு மாங்கவை
வருவழித் தவமெனு மாட்சியெய்து மேல்
தெருளுறு மவ்வுயிர் சிவனைச் சேருமால்'

என்பது கந்தபுராணம் இதனாற் றருமமே ஏனையகுணங்க ளமைதற்கேற்ற பண்பாம். ஆன்றோர் பலரும் கடவுளையும் இந்நாமத்தாலன்றோ கூறுவாராயினர்.

உதாரணமாக, அன்பே யுருவமைந்த ஸ்ரீகாரைக்கா லம்மையார் சிவபெருமானை வரம்வேண்டியபோது,

'இறவாத வின்பவன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார்
பிறவாமை வேண்டு மீண்டும் பிறப்புண்டே லுன்னையென்று
மறவாமை வேண்டு மின்னும் வேண்டுநான் மகிழ்ந்துபாடி
யறவா நீ யாடும்போ துன்னடியின் கீழிருக்க வென்றார்,

என்று வேண்டிச் சிவபெருமானை 'அறவா' எனவிளித்திருக்கின்றார். அறக்கடவுளை யடைதற்கு அறமே காரணமாகும்.

அறம்பொருள் வழியைச்சார்ந்தாலும், பொருளிலாதான் எங்ஙனமறமியற்றக்கூடும் எனின் நன்றுகடாயினாய், பொய்கூறாமை, கள்ளாமை, கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை, அழுக்காறாமை, பிறர்பொருளபகரியாமை, பிறர்மனை நயவாமை, அடியார்ப் பிழையாமை யாதியனவும் அறமாக யாவர்க்கு மொத்தலின் இக்குணங்களுடையாராய் வழுவாதொழுகுதலும் சாலச்சிறந்த வறமேயாம் எனக்கூறிவிடுக்க. அடியார்களிடத்து அன்புசெலுத்துதல், இயன்றவாறு மனவன்புடன் பொருளீந்து உபசரித்தல், கேட்ட

வற்றையீதல், அன்னமளித்தல் முதலியன சிரியசிவபுண்ணியங்களாம். என்னை சிற்பரஞ்சோதிச் சிவபெருமான் தொண்டருள்ளத் தணுக்கமாய் நிற்பதாலும் அவர்மாட்டுச் சொலற்கரிய பேரன்புடையரா யிருத்தலாலு மென்க. நாயன்மார் சரிதங்களை யுளங்கனிந் தோதுதலும் பிறர்கேட்ப வுரைத்தலும் உத்தமசிவபுண்ணியமாகும். சிவபெருமான்கோயில் கைங்கர்யங்களுக்குப் பொருளீதலும், மடங்கள் சத்திரங்கள் குளங்கள் ஆதியவற்றைச் சீர்ப்படுத்தப் பணமுபகரித்தலும் பெரும்புண்ணியமாகும். நம் சைவசித்தாந்தசபை தில்லையம்பலக் கூத்தனருளாற் றுவக்கப்பட்டு இற்றைவரை நன்கு நடைபெற்று வருவதை நண்பர் பலருமறிவர். இதுநாடோறும் விருத்தியாம்பொருட்டு அன்புடைய உத்தமசீலர்கள் தத்தமக்கியன்றவாறு பொருளீதலைச் சிவதருமமெனக்கொண்டு உதவி வருவார்களாயின் அவ்வறப்பெருஞ் செயலின்பயன் இனைத்தெனக் கூறவும் ஒண்ணுமோ.

‘உறக்குந் துணையதோ ராலம்வித் தீண்
டிறப்ப நிழற்பயக் தாங்கறப் பயனுந்
தான்சிறி தாயினுந் தக்கார்கைப் பட்டக்கால்
வான் சிறிதாப் போர்த்து விடும்’

ஆகலின் நண்பர்களே! தமிழாபிமானிகளே! கிடைத்தற்கரிய மானிடப்பிறவியை யெய்திய நீவிர் இத்தகைய பேரறச்செயலுக்கு முற்படுவீர் முற்படுவீர்.

அறங்கை வரப்பெற்றோன் தெருண்மிகவுற்று ஈற்றில் சிற்சிவபதமாம் பேரின்பநிழலி லமர்தல் திண்ணம் திண்ணம்.

சே. ரா. திம்மப்பையன்,

மனநினைவு.

சிவநேசச் செல்வர்காள் !

இம்மகுட நாமத்தைக் குறித்து ஒருவியாசம் எழுதத்தொடங்கிய எனது அறியாமையை நிந்தியாது விஷய அங்கீகாரர்களாய் ஒழுகும்வண்ணம் திருவருளை முன்னிட்டு யான் உங்களை வேண்டுகின்றேன்.

மனம் என்றால் பகுத்தறிவுக்குக் கருவியாகிய சக்தி என்பதே சிறந்த அர்த்தமாகும். முன்னைய மூதறிவாளர் கருத்தும் இஃதே ! நினைவு = எண்ணம், சிந்தனை. எனவே, எக்காலங்களிலும் ஒரே தன்மைத்தாக இராது பலவற்றையுங்கருதி, விரும்பிச் சம்மதங்கொடுத்துப், பின்வருவன உணராவியற்கை யுடையது மனமாகும். மனம் இல்லாவிட்டால் பிரபஞ்ச பிரபாவம் எவ்வகையினும் விளக்கமுறமாட்டாது. மனம், இன்னத்தன்மை யெனப் புலப்படுதற்கு மனோதத்துவ ஆராய்ச்சியுடையவரே அதனை ஒப்புக்கொள்வர். “பிரபஞ்சத்தோடு மனுநிகளுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவர் சிவபரம்பொருளே” என்று முண்டகோபநிஷதம் முழங்குகின்றது.

மனம் ஒருநிலையில்லாதது. ஆத்மஞானத்தைக்கடந்து சிவஞானமுதிர்வு கண்ட பேரறிவுடையோர் மனதை வெல்லுவார்கள். ஏனையோர் மனவழிநின்றும் புலன்வழிச்சென்றும், அறிவின்னிறைந்த ஆநந்தப்பொருளை யுணராது மயங்குவர்.

மேலோரும், “பாவத்தை நசிக்கச் செய்தவன் பிரம்ம சிற்சொரூபியிடத்து மனதைச்செலுத்தி அதுவே ஆக்மஸ்வரூபமாக அடைந்து, அதனிடத்தே விருப்படைந்து, அதே சிறந்த பதவியென்று வேறு மார்க்கங்களைவிட்டு முத்தியடைகின்றான்” என்றார்.

இதனாலே மனவுறுதியான பக்தி வழிபாடு முத்திபயக்கும் என்பதுபெற்றாம். மனதை அடக்கல் மிக்க அருமையாகும்.

மனதை யடக்கமுடியாது என்பதைத் தாயுமான சுவாமிகள் "சிந்தையை யடக்கியே சும்மாவிருக்கின்ற திறமரிது" என்னுந் தொடருட் சூசிப்பித்தருளினர். இங்ஙனங்கூறியது அருமைநோக்கியன்றி எங்களை மனவழிமேபசென்று தீத்திறனுடைய செயல்களைப்புரியும் பொருட்டன்றாம். மனதின் செய்கை அறிவுவயத்தானே நன்மை தீமைகளை விளைப்பதாகும். நன்மனமே மேன்மையது. அஃது,

"ஓடும் பொன்னு முறவும் பகையுமோர்
கேடுஞ் செல்வமுங் கீர்த்தியு நிந்தையும்
வீடுங் கானமும் வேறற நோக்குதல்
கூடுந் தன்மை கொளுமன நன்மனம்,"

என்பதனாலே இனிது விளங்குகின்றது.

விளங்கவே, மனதின் சுபாவம் ஒருவழி யுறுவதின்றுமாயினும், ஒரு நிலைப்படுத்தல் கூடுமென்பதும், ஒருவழி நின்றால் நின்மலனருள் சேருமென்பதும் ஒருதலையாகும். ஆகவே, மனதை உலகவின்பங்களினும், பொருள்களினுஞ் செலுத்தாது நடப்பதே முறைமையாகும்.

சகோதரர்காள்!

இவ்வுலக வாழ்வோ நிலையில்லாதது. எங்கள் சரீரங்களோ அழிந்துபோகின்றன. ஆன்மாக்கள் பலவாய் அழியாதுள்ளன. மலையென மன்னியகோபுர மாடமாளிகைகளும், மதிப்பரும் பொருளும் ஆன்மாக்களின் சுகத்திற்கு ஈடாகா. ஆதலின், கடவுளின் திருவருளே தஞ்சமாகும். திருவருளும் மனநிலையுடைய மாந்தரிடத்தே தங்கதாகும். எங்களுடைய வீணானசெயல்களும், சொற்களும் பிரயோசனமில்லை.

சிலர், நித்திரை மனிதனுடைய சுபாவமான தொன்றன்றோ அதுபோல மனநிலையின்மை, கோபம் ஆகியன ஆடவனின்குணம் என்பர். மனிதனால் இவற்றைத் தவிர்த்தல்கூடும் என்பதையும், தவிர்த்துவருதலையும் பிரத்தியக்கமாக அறிக. மனநினைவு ஒருவழியானால் மரணமும் நீங்கும். மனநினைவு பிறவழிப்புகாதாயின் மதியணிகடவுளின் திருவருள் சாரும், சுபம்.

"பண்டை வாசனை தொக்க பயிற்சியால்
கொண்ட காயநிலை யெனக் கொள்வரோ
வண்டரேனும் பிறப்புளதா மெனின்
விண்டு காய மிறப்பது மெய்யரோ."

திங்களணி செஞ்சடையோன் சேவடியைச் சேவிப்பாந் தங்கும் மனநிலையாற் றான்.

இங்ஙனம்,

வ. மு. இரத்திநேசுவர அய்யர்,
தமிழ்ப்பண்டிதர்,
காரைக்குடி.

பிரபஞ்ச உற்பத்தி.

அருவினி லுருவந் தோன்றி யங்காங்கி பாவமாகி
யுருவினி லுருவமாயே யுதித்திடு முலகமெல்லாம்.
பெருகிடுஞ் சுருங்கும்பேதா பேதமோ டபேதமாகும்
ஒருவனே யெல்லாமாகி யல்லவா யுடனுமாவன்.

ஒழுங்காயும், முறையாயும், கொண்டுவரப்பட்டு நம்முடைய கட்புலனுக்குத் தோன்றுவன வெல்லாம் பிரபஞ்சம் என்று சொல்லப்படும். பிரபஞ்சம் அங்கப் பிரபஞ்சம் (Organic), அங்கமற்ற பிரபஞ்சம் (Inorganic) என்றிருவகைப்படும். பலவகையான அவயவங்களோடு கூடி வளருதற்கு ஏதுவானதும், அங்ஙனம் வளருவதினால் அது உயிரோடு கூடியதாகத்தா னிருக்கவேண்டுமென ஊகிக்கக் கூடியதுமான பிரபஞ்சமே அங்க பிரபஞ்சமென்றும், அவயவ வளர்ச்சியின்றியும், அவ்விதமிருப்பதனால் உயிரற்றதென ஊகிக்க இடந்தந்து நிற்பதுமான பிரபஞ்சமே அங்கமற்ற பிரபஞ்சமென்றும் சொல்லப்படும். என்னுடைய சரீரம் அங்க பிரபஞ்சத்தின் ஒரு பகுதியாகும். நான் வசிக்கும் வீடு அங்கமற்ற பிரபஞ்சத்தின் ஓர் பகுதியாகும். இவ்விரு பிரபஞ்சங்களும் ஒன்றனுக்கொன்று மிக மாறுபட்டநிலையை உடையவாயிருப்பினும் ஒருபிரபஞ்சமின்றி மற்றொரு பிரபஞ்சம் நிலைபெறுதல் எவ்வகையினுஞ் சாத்தியமாகாவாறு அவ்வளவு நெருங்கிய சம்பந்தத்தை இரண்டும் உடைத்தாயிருக்கின்றன.

இனி, அங்க பிரபஞ்சம் அங்கமற்ற பிரபஞ்சம் இரண்டிற்கும் வித்தியாசம் யாது? என்னுடைய சரீரத்திற்கும் ஓர் தங்கக் கட்டிக்கும் இருக்கும் பேதம் என்ன? என்பதைச் சிறிதாராய்வோம். குழந்தைப்பருவத்தில் என்னுடைய சரீரம் எப்படியிருந்ததோ அப்படியே இப்போதில்லை. இரண்டு வருஷத்திற்கு முன் இருந்ததுபோலவும் இப்போது இல்லை. நேற்று என் சரீரம் இருந்ததற்கும் இன்று இருப்பதற்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன, சென்ற நிமிஷத்தில் இருந்த அதேசரீரம் இந்த

நிமிஷத்தில் இல்லை. நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம், கணத்திற்குக் கணம் எவ்வளவோ மாறுதல்களை என்னுடைய சரீரமடைகிறது. ஒரு தங்கக்கட்டியை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். கடந்த இருபதுவருஷ காலமாக அத்தங்கக்கட்டி ஒருவனுடைய வசத்தில் அப்படியே இருக்கிறதென்று வைத்துக்கொள்வோம். அதில் ஏதாவது மாறுதல் உண்டாகுமா? இருபது வருஷத்திற்கு முன்பு அந்தக்கட்டி இருந்ததற்கும் இப்போது இருப்பதற்கும் ஏதாவது வித்தியாச மிருக்கிறதா? இல்லை; முன் இருந்ததுபோலவே இப்போதுமிருக்கிறது. இருபது வருஷத்திற்குமுன் இருந்த நிறை, வடிவு, வண்ணம், பிரகாசம், முதலியவைகளை இப்போது மிருக்கின்றன. தங்கக்கட்டியில் தினைத்துணையு மாறுதல் ஏற்படவேயில்லை. ஆனால் என்னுடையசரீரம் இதே இருபதுவருஷ காலத்திற்குள் எவ்வளவு மாறுதல்களை அடைந்திருக்கிறது.

பொன்னும் பலவகைப்பட்ட பணிகளாக ஆக்கப்படவில்லையோ? அதனால் அதனுடைய உருவம் மாறவில்லையோ? எனச் சிலர் வினவலாம். ஆனால், அம்மாதிரியான மாறுதல் தானாகவே உண்டானதன்று. பொன்னை ஆபரணமாகச் செய்வதற்கு வேறொரு கம்மியன் வேண்டியிருக்கிறது. தங்கத்தை ஓரே இடத்தில் வைத்திருந்தோமானால் அந்தத் தங்கம் தானாகவே ஆபரணமாக மாறிவிடுவதில்லை, இதனால் இந்தமாறுதல் வெளியிலிருந்து உண்டாகும் மாறுதலேயன்றி உள்ளிருந்து தானாகவே ஏற்படும் மாறுதல் அன்றென்று ஏற்படுதலால், மேற்கூறிய ஆட்சேபம் பயனற்றதாய் முடிந்தது.

ஆகவே, அங்க பிரபஞ்சம் அங்கமற்ற பிரபஞ்சம் இரண்டிற்கும் உள்ள மிகவும் முக்கியமான வித்தியாசம், முதலது வளருமியற்கை யுடையதென்பதும் அவ்விதம் வளர்ந்துவருங்கால் அநேக மாறுதல்களுக்கு உள்ளாகிறதென்பதும், பின்னது வளர்ச்சி சிறிதுமின்றியும், மாறுதல் சிறிதுமின்றியும் எக்காலத்தும், ஒரே தன்மையதா யிருக்கிறதென்பதுமேயாம். இருவகையான பிரபஞ்சங்களுள் (Cosmos) ஒன்று இடைவிடாது மாறுதல் அடையக்கூடியதாயும், மற்றொன்று என்றும் ஒரே தன்மையதாய்ச் சிறிதும் மாறுதலின்றியும் இருக்கக்காரண மென்னவென்று ஆராய்வோம்.

அவ்விதம் ஆராய்ச்சி செய்வோமானால், அங்கப் பிரபஞ்சத்தில் தானே இயங்கக்கூடியதான ஓர்சக்தி அமைந்திருக்கிறதென்றும், அந்தச்சக்தியின் இடைபடாத இயக்கத்தினாலேயே அவயவ வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாததான ஆற்றல் உற்பத்தியாகிறதென்றும், அங்கமற்ற பிரபஞ்சத்தில் அம்மாதிரியான தானே இயக்கும்சக்தி இல்லாதிருப்பதே அவயவவளர்ச்சி அப்பிரபஞ்சத்திற்கு ஏற்படாதிருப்பதற்குக் காரணமாமென்றும் புலப்படும். இவ்வுண்மையைப்புலப்படுத்த நாம் வேறு உதாரணம் தேடவேண்டுவதில்லை. முதலில் எடுத்துக்கொண்ட சரீரமும், தங்கக்கட்டியுமே போதுமானவை. என்னுடைய சரீரத்தை எடுத்துக்கொள்ளலாம், நான் பார்க்கவிரும்பினால் என்னுடைய கண்கள் பார்க்கின்றன. நான் கேட்க விரும்பினால் என்னுடைய செவிகள் கேட்கின்றன. நான் ஓடுவதற்கு விரும்பினால் என்னுடைய கால்கள் அத்தொழிலைச் செய்கின்றன. தங்கக்கட்டியை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அதனால் பார்க்கமுடியுமா ? கேட்கமுடியுமா ? ஓடமுடியுமா ? ஒன்றும் அதனால் செய்யமுடியாது. இதற்குக் காரணமென்ன ? என்னுடைய சரீரத்தில் அறிவோடு கூடிய பிராணசக்தி (conscious life-power) அமைந்து கிடப்பதும், தங்கக்கட்டியில் அம்மாதிரியான சக்தி இல்லாததுமே காரணமாம்.

ஆனால், அங்கப்பிரபஞ்சம், அங்கமற்ற பிரபஞ்சம் ஆகியஇரண்டும், இவ்விரண்டிற்கும் அடிப்படையான பொதுவானதோர் ஆற்றலின் பலனாக, உற்பத்தியானவை. அந்தப்பொதுவான ஓர் வஸ்துவின் ஆற்றலினால் இருவேறு வகையான பிரபஞ்சங்கள் உற்பத்தியாயின என்று நாம் வைத்துக்கொண்ட போதிலும், அப்படிப்பட்ட ஆற்றலையுடைய ஒருபொருள் பிராணசக்தியோடு கூடிய பொருளா அல்லது பிராணசக்தியில்லாத பொருளா என்பதை ஆராயவேண்டும். அந்தப்பொருளில் பிராணசக்தி யில்லாதுபோனால், அந்த ஒரேவஸ்துவின் ஆற்றலினால் இரண்டு வேறுவகையான பிரபஞ்சங்கள் வியாபகமாதல் சாத்தியமாகாது. பிராணசக்தி இருந்தால்மட்டும், அச்சக்தி வரையறை யற்றதும் ஒழுங்கற்றதுமான பிரபஞ்சத்தில் பிரவேசித்துப் பிரபஞ்சத்தை ஒருவகைப்பட்ட ஒழுங்கிற்குக் கொண்டுவந்து படிப்படியாகக் கடைசியில்

அங்கபிரபஞ்ச மாக்கக்கூடும். இதனால் அங்கபிரபஞ்சம் உண்டா வதற்கும், அதுவளருவதற்கும் அதனுள் பிராணசக்தி இன்றிய மையாது இருத்தல் வேண்டுமென்பது பெறப்படுகிறதன்றோ. இம் மாதிரியே சிருட்டித் தொழிலைச்செய்யும் வஸ்துவும் பிராணசக்தி யோடு கூடியதாயிருக்கவேண்டும். இந்தப் பிராணசக்தி எங்கே புலப்பட்டுத் தோன்றவில்லையோ அங்கெல்லாம் பிரபஞ்சத்தின் மூலகாரணம், முயற்சி சிறிதுமின்றி வறிதேகிடக்கும். இம்மாதிரி பிராணசக்தியின் பிரவேசமின்றி வறிதேகிடக்கும் பிரபஞ்சங்கள் இன்னும் எத்தனையோ இருக்கின்றன மனிதசஞ்சாரம் இல்லாம லும், புற்பூண்டுகள் இல்லாமலும், வெறுமையான அண்டங்கள் பல இருக்கின்றனவென்று மேனாட்டுச் சாத்திரியார்கள் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். உயிரற்ற கற்களினால் ஆக்கப்பட்ட பிரமா ண்டமான மலைகளைப்பாருங்கள் பிரகாசிக்கின்ற வைரங்களைப்போ ல் அந்த மலைகளின்மேல் உறைந்துகிடக்கும் பனிக்கட்டியைப் பா ருங்கள் கணக்கிடமுடியாதபடி தாவரப்பொருள்கள் அடுக்கடுக்கா யிருக்கும் சுரங்கங்களைப் பாருங்கள் பிராணசக்தி சிறிதுமின்றி, கண்ணுக்குப் புலப்படாத அணுக்களினுஞ் சிறியமணலால் சேர்க் கப்பட்டுக் கட்புலனுக்குத் தோன்றும் எல்லையற்ற இந்த மண்ணு லகத்தைப் பாருங்கள் இந்தப் பூமிமட்டுமேயன்று; சூரியனிலும் பன்மடங்கு பெரிதான எத்தனை உலகங்கள் வெகுதூரத்தில் அம் மனைகள் சுழல்வதுபோல் சுழன்றுகொண் டிருக்கின்றன. இவ் வுலகங்களோடு நம்முடையபூமியை ஒப்பிட்டால் இது ஒரு அணு விற்குக்கூடச் சமானமாகாதே.

இம்மாதிரியாகப் பெரும் பகுதியான பிரபஞ்சம் பிராணசக் தியின்றி வறிதே கிடக்கக்காரணம் என்ன? இது ஏன் அங்கத் தோடுகூடி வளராமல் இருக்கின்றது? பிராணசக்தி நாளுக்குநாள் மாதத்திற்கு மாதம், வருஷத்திற்கு வருஷம் அமைத்துவருகிற அங்கபிரபஞ்சத்தை மென்மேலும் அபிவிர்த்திக்குக்கொண்டுவரு தற்கு ஓர் சாதனமாகவே பெரும்பகுதியான பிரபஞ்சம் இம்மாதி ரியான நிலையில் இருக்கிறது. அங்கமற்ற பிரபஞ்சத்திலிருந்தே அங்கபிரபஞ்சம் நாளடைவில் உண்டாகிறது. எவ்விதமெனில், அதிசூக்குமமான அசுத்த மாயையிலிருக்கும் சிறு அணுக்களெல்

லாம் ஒன்றுசேர்ந்து திரண்டு கண்ணுக்குப் புலப்படும்படியான தூல உருவாகத்தோன்றும். மாயை என்பதற்குப் பிராணசக்தியற்ற சடப்பொருள் (master) என்றுபொருள். அப்படிப்பட்ட பொருளின் வியாபகமே இந்தப் பிரபஞ்சமாதலால், இந்தப் பிரபஞ்சம் மாயாப்பிரபஞ்சம் என்றுபெயர் பெறுவதாயிற்று. மாயாபிரபஞ்சமென்றால் மாயையினின்றும் தோற்றுவிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சம் என்று அருத்தம். மாயையினின்றும் உற்பத்தியான இவ்வுலகம் முதலில் அங்கமற்றதாயிருந்து பிறகு பிராணசக்தியின் இயக்கத்தினால் அங்கபிரபஞ்சமாகித்தானேவளரும நிலைமையை அடையும். இவ்விதமான நிலைமைக்குவர மிகவும் நாட்செல்லுமாயினும், கோடிக்கணக்கான வருஷங்கள் சென்றபின்பு, அங்கமற்ற பிரபஞ்சமென்பதேயின்றி எல்லாம் அங்கத்தோடு கூடியனவாயும், பிராணசக்தி யுடையன வாயுமாகிற ஓர் காலம் வரும்.

பிரபஞ்ச உற்பத்திக்கு மூலகாரணமான பொருள் ஒன்று இருக்கிறதென்றும் அந்தப்பொருள் பிராணசக்தி யமைந்ததோர் பொருளாகவே இருத்தல்வேண்டு மென்றும், முன்பு கூறினோமன்றோ? அந்தப்பொருளுடன் பிரிவற்று நிற்கும் சக்தியானது, ஒரே பொதுமையான வஸ்துவிலிருந்து பலவேறு வகைப்பட்ட அங்கப்பிரபஞ்சங்களையும் அங்கமற்ற பிரபஞ்சங்களையும் கட்புலனுக்குத் தெரியும்படி சூக்கும அணுத்திரள்களை ஒன்றுசேர்த்து, சிருஷ்டிக்கிறது. இந்தப் பொதுமையான மூலகாரண வஸ்துவை உபநிடதங்கள் அனிர்வசனீயம் என்னும் பெயரால் கூறுகின்றன. இப்படிப்பட்ட வஸ்துவென்று ஒருவாற்றானும் உரைக்கவும் அறியவும் கூடாதபடி இவ்வஸ்து அத்துணைச்சூக்குமமாக இருக்கும். இவ்வஸ்துவுடன் உணர்வோடுகூடிய அறிவுப்பொருளொன்று இருந்துவருகின்றது. அறிவற்ற சடப்பொருளாகிய அவ்வஸ்துவும் அறிவுள்ள சித்துப்பொருளாகிய இவ்வஸ்துவும் தனித்தனி வெவ்வேறாகவுள்ள பொருட்களாம் என்னும் பேதந்தோன்றாவாறு இரண்டும் ஒன்றனோடொன்று மிகநெருங்கிய சம்பந்தமுற்றிருக்கும். பின்சொன்ன அறிவுப்பொருள் முற்கூறிய சடவஸ்துவைவிட மிகச்சூக்குமமானதாயும் அறிவு நிரம்பியதாயு மிருப்பதாம் என்பது ஈண்டு கவனிக்கற்பாலது.

இங்ஙனம் சடப்பொருளாகிய வஸ்துவும் அறிவுப்பொருளாகிய வஸ்துவும் ஒன்றனுக்கொன்று பேதந்தோன்றுவாறு நெருங்கிய சம்பந்தம் பெற்றிருப்பதை அறியாமல் சடப்பொருள் என்பதொன்று அறிவுப்பொருளாகிய வஸ்துவின் வேறாகக் கிடையாதென்று ஒரு சாரார் வாதிப்பர். சடப்பொருளிலிருந்தே அறிவுப்பொருளுண்டாயிற்றென மற்றொரு சாரார் வாதிப்பர். இவர்களுடைய வாதம் பொருந்தாதமென்பதைப் பின்னர் விளங்கக் காட்டுவாம். அதற்கு முன்பு மாயாவாதிகள் இதுசம்பந்தமாய் வினவும் ஆட்சேபங்களுக்கு விடைகூறி அவர்தம் வினாக்கள் போலி வினாக்களாமென்பதை நிரூபிப்பாம். 'பிரபஞ்ச உற்பத்திக்கு அறிவுப்பொருளின் வேறாக அதிசூக்குமமாக இருக்கும் சடப்பொருளை மூலகாரணம் என்பதை யாங்ஙனம் விளக்குவீர் ? இவ்வுலக சிருட்டிக்கு ஆன்மாவே மூலகாரணமன்றோ ? இன்னதன்மையது என்று ஒருவாற்றானும்விளக்கமுடியாதஅதிசூக்குமமானசடப்பொருள்ஒன்றுஇருக்கிறதென்றுவைத்துக்கொண்டு அதைப் பிரபஞ்ச சிருட்டிக்கு மூலகாரணமாகக்கூறுவானேன்?' என்றுஇன்னோரன்ன பல வினாக்களை மாயாவாதிகள் வினவுகிறார்கள். இவ்வினாக்களுக்கு விடைகூறிச் செல்வாம்.

தூலமாயும் கட்புலனுக்குத் தோன்றுவதாயும் உள்ள சடப்பொருளாகிய இந்தப்பிரபஞ்சம் சூக்குமமாயும் கட்புலனுக்குத் தோன்றாததாயுமுள்ள சடப்பொருளிலிருந்தே உண்டாயிருத்தல் வேண்டும். உயிருள்ள அறிவுப்பொருளிலிருந்து உயிரில்லாத அறிவற்ற சடப்பொருள் உண்டாகுமென்றல் எவ்வாற்றானும் பொருந்தாதாம். ஏனெனில், இவ்விரண்டு பொருட்களும் தம்முள்முற்றும் மாறுபட்ட இலக்கணமுடையன. இப்போது கண்ணுக்குப் புலப்படும்படியாய் ஸ்தூலமாய் ஒன்றுசேர்ந்திருக்கும் சடப்பொருளின் அணுக்கள் இன்னும் பலகோடி வருஷங்கள்சென்றால் தனித்தனியாகப்பிரிந்து கண்ணுக்குப் புலப்படாத சூக்குமநிலையை அடையும். நீங்கள் ஒருசிறு விதையைப் பூமியில் விதைக்கிறீர்கள் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். முதலில் அது வேரூன்றி, துளிர்த்து வருகிறது. அதன்பிறகு இலைகள், கிளைகள், முதலியன உண்டாகின்றன. இப்படியே அது வளர்ந்துகொண்டுபோனால்'

கடைசியில் அது காய்த்துப்பழுக்கிறது. பழத்தின் விதையை மறுபடியும் எடுத்து விதைக்கிறோம். இதனால் மூலகாரணமான வஸ்து விதையென்றும், அதிலிருந்து இலை, தளிர், கிளை முதலி யன உற்பத்தியாகின்றன வென்றும், அவைகளின் சத்தெல்லாம் கடைசியில் மூலகாரணமாகிய விதையில் ஒடுங்கி விடுகிறதென்றும் புலப்படுகிறதன்றோ?

மற்றோர் உதாரணமுங் கூறுகின்றோம். குயவன் களிமண்ணி லிருந்து மட்பாண்டங்களை வனைகிறான். பாண்டங்கள் எதிலிருந்து உண்டாயின? களிமண்ணிலிருந்து உண்டாயின. அந்தப்பாண்டங் கள் உடைந்துபோனால் என்னவாகின்றன. மண்ணோடு சேர்ந்து விடுகின்றன. மேகமாகமாறிய நீராவி ஆகாயத்தில் பரவியிருக்கிற து. அதன்மேல் குளிர்ந்த காற்றுபட்டவுடன், அது மழையாக வருஷிக்கிறது. மழையாக வருஷித்த நீர் மீண்டும் என்னவாகிற து சூரியஉஷ்ணத்தினால் நீராவியாகமாறி மறுபடியும் ஆகாயத்திற் பரவி மேகமாகிறது. ஒரே இலக்கணமுடைய ஒரேவஸ்துவின் ஒரு பாகத்தைப் பரிசோதித்துப் பார்த்தால் என்னமுடிவு பெறப்படுகிற தோ, அதேமுடிவுதான் அவ்விலக்கணமுடைய மற்றவஸ்துக்களை முழுவதும் பரிசோதித்துப் பார்ப்பினும் உண்டாகும். இவ்வுண் மை தருக்கநூல்முடிபான உண்மையாகும். ஆகவே, விதை, களி மண், நீராவி இம்மூன்றும் மூலகாரணங்கள் என்பதும், இவைக ளின் காரியங்கள் முறையே மரமும், பாண்டமும், நீருமாம் என்ப தும் கரதலா மலகம்போல் விளங்குவதொன்றும். காரணத்துக்கும் (Cause) காரியத்துக்கும் (Effect) ஏதாவது வித்தியாசமிருக்கிறதா ஆம்; இருக்கிறது. ஆனால் அந்த வித்தியாசம் வெளித்தோற்றத் தில் காணப்படும் வித்தியாசமேயன்றி வேறன்று. குணத்தில் வித்தியாசம் சிறிதும் ஏற்படாது.

களிமண்ணிலிருந்து குயவன் இரண்டு மூன்று குடங்களை வனைகின்றான் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். களிமண்ணுக்கும் குடத்துக்கும் வித்தியாசமென்ன களிமண் சரியான ஒரு உருவத் தோடு இல்லாமல், மொந்தாகாரமான மண்ணுருண்டையாயிருக் கிறது. குடம் ஒரு உருவத்தை அடைந்திருக்கிறது. இதுதான் வித்தியாசம். ஆனால், மண், குடமானபிறகும் அந்தக்குடம் அக்

களிமண்ணின் இலக்கணத்தைக் கொண்டிருக்கிறதேயன்றி வேறில்லை. இதனால் மண்ணும் குடமும் உருவத்தில் மாறுபட்டிருக்கின்றனவே தவிர, குணத்தில் மாறுபடவில்லையென்பது இனிது பெறப்படவில்லையா? ஆகவே காரணம் என்பது காரியத்தின் சூக்கும நிலையாமென்பதும், காரியம் என்பது காரணத்தின் ஸ்தூல நிலையாமென்பதும் பெற்றாம். இவ்விதியைப் பிரபஞ்ச உற்பத்திக்கும் வைத்துப்பார்ப்போமானால், காரியப்பட்டிருக்கும் கட்புலனை இந்த ஸ்தூலப்பிரபஞ்சம், கட்புலனையில்லாது சூக்கும நிலையை அடைந்திருந்த காரண வஸ்துவாகிய சடப்பொருளின்ஸ்தூல நிலைமையே யன்றிவேறன்று என்னுமுண்மை இனிதுபுலப்படும். "ஒருவஸ்து காரியப்பட்ட பிறகு, அதில் காணப்படுகின்ற உண்மைகளே அவ்வஸ்துவின் காரணநிலையிலும் காணப்படுதல்வேண்டும்,—ஆனால் சிற்சில வெளி வேறுபாடுகளுடன்" என்று அனுமான அளவைபால் பெறப்படும் நியாயத்தைச் சைவசித்தாந்திகளும் சாங்கிய மதஸ்தரும் சற்காரியவாதம் என்று கூறுவர்.

இந்தப் பிரபஞ்சங்களைப்பற்றி நமக்கு என்ன தெரிகிறது? பிரபஞ்சங்கள் உயிரற்ற ஸ்தூலவஸ்துக்களால் ஆகியபெரும் அண்டங்கள் என்று பிரத்தியட்சமாய் அறிந்துவருகின்றோம். பிரபஞ்சங்களில் உள்ள வஸ்துக்கள் சிலவற்றில்மாத்திரம் பிராணசக்தி இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது பிராணசக்தியின் உதவியினால் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும். இந்தச் சிற்சில வஸ்துக்கள்கூட பிராணசக்தியின் தொழில் நின்றவுடன் இயக்கமின்றிப்பிராணசக்தியே இல்லாத சடப்பொருட்களைப் போலவே உயிரற்றுப்போகின்றன. இத உயிரற்ற சடப்பொருளாகிய இந்த ஸ்தூலப் பிரபஞ்சத்தின் மூல காரணம் உயிரற்ற சடப்பொருளாகிய ஒருசூக்கும வஸ்துவாமென்னும் உண்மைபெறப்பட்டது. ஸ்தூலப்பிரபஞ்ச உற்பத்திக்கு மூலகாரணமாய் அதிசூக்குமமான நிலைமையிலிருக்கும் சடப்பொருளுக்கு ப்பிரகிருதி மாயை என்றுபெயர். பிரகிருதி மாயையை விட அதிநுட்பமாயும் சூக்குமமாயும் இருக்கும் வஸ்துக்கள் பல இருக்கின்றன. அவைகளைப்பற்றிப் பின்னர் பிரஸ்தாபிப்பாம்.

அனுபவ சித்தமாய் நம்முடைய பஞ்சேந்திரியங்களினால்அறியப்படும் அறிவினுக்கு வேறாய், ஒன்றைக்கிரகிக்கும் தன்மை பன

துக்கு இல்லை உருண்டை என்னும் வடிவம் வாஸ்தவத்தில் இல்லையென்றும், மனதில்தோன்றும் ஒருவகை சலத்தினுல் உருண்டை என்னும் ஒருகுணத்தை மனம் கிரகிக்கின்றதென்றும் கொள்ளுவோமாயின், உருண்டை என்பதைப்பற்றிய அறிவு எல்லோருக்கும் நிகழவேண்டும். உருண்டை என்பது இன்ன இலக்கணத்தோடுகூடிய வடிவம் என்பதை அறியாத ஒருவனிடம்போய், எலுமிச்சம்பழம் என்ன வடிவத்தோடுகூடியது என்றுகேட்டால் அவன் பதில்சொல்லுவானு சொல்லமாட்டான். ஏனெனில் முன்பின் உருண்டை வடிவம் இப்படிப்பட்டதென்பதை அறிந்தவனல்லன். பிறவிக்குருடனை யானையின் உருவம் எப்படியிருக்குமெனக்கேட்டால் அவன் பதில்சொல்லுவானு உருண்டை, வட்டம், சதுரம் என்ற தொடக்கத்து வடிவங்களும், கருமை, வெண்மை, சிவப்பு என்ற தொடக்கத்து நிறங்களும் மனதின்கண் நிகழும் வெவ்வேறு வகையான சலனங்களின் பயனுல் உண்டாகும் தோற்றங்களாயிருந்தால், பிறந்த குழந்தைக்குக்கூட அந்த உண்மை தெரிந்திருத்தல் வேண்டுமன்றே ஏனெனில், குழந்தைகளுக்கும் மனம் இருத்தலினுலென்க. ஆனுல் உண்மை அப்படியில்லையே. குழந்தை வளர வளர உலகியல் அறிவும் உடன்வளர்ந்து வருகிறது. கண்ணுல் பார்த்தும், கையால் பரிசித்தும், பிறர் அறிவுறுத்துவதுகொண்டும் அது வடிவநிற வேறுபாடுகளை அறிந்துகொள்ளுகிறது. ஆகவே, மனதின் வேருகவஸ்து இருக்கிறதென்பதும், மனமும் வஸ்துவும் ஒன்றேதவிர வஸ்துவென்று தனியாக ஒன்று இல்லையென்று கூறுவோர் உரை பொருந்தாதென்பதும் பெறப்பட்டன.

இனி, மாயை என்பது அதிசூக்குமமான அணுத்திரள்களாமென்றும், இவைகளின் சேர்க்கையே கட்புலனுய்த் தோன்றும் இப்பிரபஞ்சமென்றும் முன்சொன்னேமல்லவா இந்த மாயை சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை என்று இரண்டு வகைப்படும். இவை இரண்டும் உயிரற்ற சடப்பொருள்களே. ஆனுலும் அசுத்தமாயையைவிடச் சுத்த மாயை அதிக நுட்பமாயும் சூக்குமமாயும் இருக்கும். இறைவனுடைய திருவருட் சத்தியானது, அசுத்தமாயையைக் காட்டினும் சுத்தமாயையில் மிகுந்து தோன்றும். இந்தச் சுத்தமாயையே (Pure and subtle matter) அசேதனப்

பிரபஞ்சங்கள் அனைத்திற்கும் மூலகாரணம். இந்தச்சுத்த மாயை சைவசித்தாந்திகள் விந்துதத்துவம் என்று கூறுவார்கள். இதனுடைய வடிவம் புள்ளி (Point) வடிவமாகும். இச்சுத்த மாயையை இறைவனுடைய அருட்சத்தி, உள்ளிருந்து இயக்குகிறது. அப்படி இயக்கும்போது ஓர் ஓசை உண்டாகும். இந்த ஓசையே நாத தத்துவ மெனப்படும். புள்ளி வடிவான விந்து தத்துவத்தை அதாவது சுத்தமாயையை அதனுட்கலந்து நிற்கும் திருவருட் சத்தி கலக்கும்போது நாததத்துவ முண்டாகும், இந்த நாததத்துவம்வரிவடிவமானது, இப்படி நிகழும் இயக்கத்தால் சுத்தமாயையையின் அணுக்கள் அலை அலையாய் ஒன்றை ஒன்று தாக்கும். அப்படித் தாக்கும் உறழ்ச்சி (Friction) யால் ஒரு நாதம் உண்டாகும். தயிரை மத்திட்டுக் கடைந்தால் ஒரு விதமான சத்தம் உண்டாவதுடன், அதன்கண் வியாபித்திருக்கும் வெண்ணெய் திரண்டுவருவதை எல்லோரும் பார்த்திருக்கலாம். அதுபோலவே சுத்தமாயையின் கீழ் வியாபித்திருக்கும் அசோ மாயை நாததத்துவத்தால் கடையப்படுகிறது. அப்போது அந்த மாயையின் அணுக்களெல்லாம் ஒன்றோடொன்று ஒட்டிப்பிரகிருதி மாயை உண்டாகிறது பிரகிருதி மாயையைவிட சூக்குமமான வஸ்துக்கள் இருக்கின்றன என்று முன்பு சொன்னோமல்லவா அவைகள் சுத்த மாயையும், அசுத்தமாயையுமாம். இந்தப் பிரகிருதி மாயையிலிருந்தே பலவித பேதங்களோடு கூடிய ஸ்தூலப் பிரபஞ்சங்கள் உண்டாயின.

ஆகவே, விந்து என்னும் சுத்தமாயையில் உண்டாகும் நாதமே இப்பிரபஞ்ச சிருஷ்டிக்கு ஏதுவாம் என்பது பெறப்பட்டது, இனி, இந்த நாதத்தோடு உடன்நிகழும் அக்கினியே இப்பிரபஞ்சத்தை ஒடுங்கிச் சங்காரநிலையில் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பதாகும். இப்படியாகப் பிரபஞ்ச சிருஷ்டி நடைபெறுகின்றது என்னும் உண்மையைச் சிதம்பரத்தில் திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்தியின் திருவுருவத்தில் காணலாம். ஸ்ரீநடராஜப் பெருமானுடைய ஒரு திருக்கரத்தில் இருக்கும் வட்டமான டமருகத்தின் வாயே சுத்தமாயையாம். அந்த டமருகத்தில் பெருமான் தமது திருவிரல்களை வைத்திருப்பது, சுத்தமா

யையைக் கலக்கும் திருவருட் சத்தியைக் குறிப்பிடுகிறது. டமருகத்தில் நடராஜரின் விரல்கள் பட்டமாத்திரத்தில் உண்டாகும் நாதமே பிரபஞ்ச சிருஷ்டிக்கு ஏதுவான நாததத்துவமாம். பெருமான் ஒரு கரத்தை அமர்த்துங் குறிப்புத்தோன்ற வைத்திருப்பது சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சம் சிறிதுகாலம் நிலைத்திருக்குமென்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. இறைவனின் மற்றொருகரத்தில் இருக்கும் அக்கினியே பிரபஞ்சங்களைச் சங்கரிக்கும் அக்கினி தத்துவமாம், இங்ஙனம் பிரபஞ்ச சிருஷ்டி நடைபெறுகிற தென்பதை ஸ்ரீமத் குமரகுருபர சுவாமிகள் பின்வருமாறு கூறி, நமக்குஉண்மை புலப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

பூமலி கற்பகப் புத்தேள் வைப்பும்
நாம நீர் வரைப்பின் நானில வளாகமும்
ஏனைய புவனமும் எண்ணீங் குயிருந்
தானே வகுத்ததுன் தமருகக் கரமே
தனித்தனி வகுத்த சராசரப் பகுதி
யனைத்தையுங் காப்பதுன் னமைத்த கைத்தலமே
தோற்றுபு நின்றவத் தொல்லுல கடங்கலு
மாற்றுவ தாரழ லமைத்ததோர் கரமே
ஈட்டிய வினைப்பய னெவற்றையு மறைத்து நின்
றாட்டுவதாகு நின்னூன்றிய பதமே
அடுத்த வின்னுயிர்கட் களவில் பேரின்பங்
கொடுப்பது முதல்வ நின் குஞ்சித பதமே.

நாகை-வி-கோபால கிருஷ்ணன்.

பவணந்தியாரும் அவரியற்றிய நூல்களும்.

"சைவசித்தாந்த மகாசமாஜ" ஸ்தாபகரும், முன்னே சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜில் உயர்வகுப்புத் தமிழ்ப் போதகாசிரியராய் இருந்தவரும், சைவசித்தாந்த மகோபந்நியாசகரும்' "ஞானசாகரம்" என்னும் தமிழ்ப் பத்திரிகை, "ஓரியண்டல் மிஸ்டிக் மைனு" என்னும் ஆங்கிலப்பத்திரிகை இவைகளின் பத்திரிகாசிரியரும்; "சமரச சன்மார்க்க நிலைய" குருபோதகருமான ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார் :—

பவணந்தியார் இயற்றிய நூல்கள் இவைதாம் என்று வரையறுத்து ஓர் உரை வரைகவென்று செல்வச் சிரஞ்சீவி ஸ்ரீமாந். நாகை—வி. கோபாலகிருஷ்ண பிள்ளையும் ஏனைய அன்பர் சிலரும் எம்மை வேண்டிக்கோடலின்; அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிச் சுருக்கமான ஓர் உரை அதுபற்றி ஈண்டு எழுதுதற்கு ஒருப்பட்டேம். உலகநலங்கருதி உயர்ந்த முயற்சிகள் பலவற்றுள் உறைத்து நிற்கின்றேமாதலின், இவ்வுரையினை விரித்தெழுதுதற்கு ஒழிவு காண்கின்றிலேம்; எனினும் இச்சுருக்கவுரைப் பொருள்கொண்டு நிடுநிலை திறம்பாது உண்மை ஈதெனத்தெளிந்துகோடல் இன்னோரன்ன ஆராய்ச்சியில் விழைவு மிக்குநிற்பார் எல்லார்க்கும் இன்றியமையாத கடமையாம்.

பவணந்தியாரால் இயற்றப்பட்டனவாக இஞ்ஞான்று வழங்கி வரும் நூல்கள் நன்னூற்பெயர்கொண்ட எழுத்ததிகார சொல்லதிகாரங்களேயாம். இனி இவ்விரண்டு அதிகாரங்களின் வேறுகப் பொருள்யாப்பு அணி அதிகாரங்களும் அவர் இயற்றினரோ அல்லரோ என்பதே ஆராயற்பாற்று. இங்ஙனம் ஓர் ஆராய்ச்சிதோற்றுவித்தற்கு ஏதுவாய் நின்றது அந்நன்னூலின் முகத்தே பெய்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் சிறப்புப் பாயிரமேயாம். இப்பாயிர வுரை

க்கண், 'ஐந்திலக்கணங்களையும் எல்லாரும் எளிதினுணருமாறு
ஒரு நூல் செய்து தருகவென்று சீயகங்கன் என்னும் அரசன்
வேண்டியதற்கிணங்கிப் பவணந்தி என்பார் 'நன்னூல்' என்னும்
பெயரால் ஒருநூல் வகுத்தனர் என்பது கூறப்பட்டது, இதன்
கட்போந்த சீடகங்கன் வேண்டுகோளுரையில் ஐந்து இலக்கணங்
களும் இயற்றித் தரல்வேண்டு மென்பது தெளிவுறுத்தப்பட்டாற்
போல, அவ்வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து அவர் நன்னூல் இயற்
றினா ரென்னும் உரையில் அவ்வைந்திலக்கணங்களும் அவர் இய
ற்றினா ரென்பது தெளிவுறுத் துரைக்கப்பட்டிலது. நூல்வர
லாறு தெரிக்குஞ் சிறப்புப்பாயிர வுரையாய் எழுந்த இது, தன்
னூல் நுவலப்படும் நன்னூலின்கட் பகுத்துரைக்கப்பட்ட பொருள்
கள் இவ்விவை என்றுவிளங்க எடுத்துக்கூறுதலே முறையாம். அங்
ஙனம் நூற்பொருள்கள் இவையென்பது காட்டுதற்கு உரிய இட
த்தே அவற்றைக்காட்டாது வாளா நன்னூற்பெயரின் வகுத்த
னன்' என்று ஐயுறுதற்கு ஏதுவாய் நெகிழ்ந்துரை கூறிப்போதல்
முறையன்றாம். அற்றன்று, முன்னர்ப்போந்த சீயகங்கன் வேண்
டுகோளுரைக்கண் ஐந்திலக்கணங்களுஞ் செய்துதரல்வேண்டு
மென்பது இனிதெடுத்துக் கூறப்பட்டமையின், பின்னர் அதற்கு
ஒருப்பட்டு நன்னூல் இயற்றினாரென்னும் உரைக்கண்ணும் அவ்
வைந்தினையும் பெயர்த்து மெடுத்து மொழிதல்வேண்டா கூறலா
மெனின்;—அறியாது கடாயினாய், நுண்மாண் நுழைபுலமுடை
ய கற்றோர் ஒருவரது கல்வி மாட்சியினை யுணர்ந்தோர், தாம் விரும்
பிய நூல் எல்லாம் அவர் செய்துதரல்வேண்டுமென்றே அவரைப்
பெரிதும் இரந்துகேட்பர் இஃதியற்கை. மற்று அவர் கேட்ட
வாறே அக்கற்றோர் எவ்வெந்நூல்கள் இயற்றினா ரென்பதனை அறி
தற்கே எவரும் விழைந்து முந்துவராகலின், அவர் இயற்றின
இவ்விவை என்று கிளந்தெடுத்துக் கூறுதலே வரலாறு தெரிப்பா
ர்க்கு இன்றியமையாத கடப்பாடாம். இவ்வியற்கை நிகழ்ச்சி
முறையில்வைத்துச், சீயகங்கன் ஐந்திலக்கணங்களுஞ் செய்து
தருகவென்று கேட்டதுண்மையாகலாம்; ஆனால், அவன் கேட்
டதற்கேற்பப் பவணந்தியார் அவ்வைந்திலக்கணங்களுஞ்செய்து
தந்தனரோ, அன்றி அவற்றுட்சில பல குறையவே செய்தனரோ

என்று உண்மையறிவுபெற விழைந்து ஆராய்வார்க்கு ஒருதலையால் ஐயஞ்செல்லுமாகலின், அவ்வையம் அறுத்தறபொருட்டு இவ்விவைசெய்தார், அல்லது இவ்வைந்துஞ் செய்தார் எனக் கிளந்தெடுத்துக் கூறுதலே செயற்பாலதாம். அங்ஙனம் ஐந்துஞ் செய்தார் எனவாதல், எழுத்துஞ்சொல்லுமே செய்தார் எனவாதல் புலப்பட வகுத்துரையாது வறிதே 'நன்னூற் பெயரின் வகுத்தனன்' என மயங்கக்கூறிச்செல்லல் பாயிர முரைப்பார்க்குச் சிறிதும் இயையாத நெறியாம் என்க. தொல்காப்பியத்திற்குச் சிறப்புப்பாயிரம் உரைத்த ஆசிரியர் பனம்பாரனார் இங்ஙனம் மயங்கவுரைகூறாது, "எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடிச், செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு. முந்து நூல்கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப், புலந்தொகுத்தோனே போக்கறுபனுவல்" என்று அந்நூல் அதிகரித்தபொருள் இவ்விவை என்பது தெற்றென விளங்கவைத்துரைத்ததூஉங் காண்க.

அற்றேல், நன்னூற்குச் சிறப்புப்பாயிர முரைத்தார் நன்னூலின்கண் அதிகரிக்கப்பட்ட பொருள் இவ்விவை என்று கிளர்ந்து கூறாது "நன்னூற் பெயரின் வகுத்தனன்" என்று வாளா கூறியது தான் என்னையெனிற், கூறுதும். நன்னூற்குப் பாயிரம் உரைத்த புலவர், நன்னூலை ஆக்கிய பவணந்தியாரோடு ஒருகாலத்திருந்தனராயின் அவர் இயற்றிய நூல்கள் இவ்விவைதாம் என்று நன்கு அறிந்து அவற்றைக்கிளந்து கூறியிருப்பர். மற்று அவர் அவ்வாசிரியர் காலத்திலன்றிப் பிற்காலத்தில் இருந்ததனாற் றுன் அவர்செய்த நூல்கள் இவ்விவையென்டு காணமாட்டாராய்' அங்ஙனங் காணமாட்டாமையின் துணிபுரை கிளக்க ஏலாது பொதுப்பட வைத்து 'நன்னூற்பெயரின் வகுத்தனன்' என்று கூறுவாராயினர். பவணந்தியார் இயற்றிய எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் பிற்காலத்தில் மிக்கு வழங்குதல் கண்டு, அதனைச் சிறப்பித்துப் பாயிரங் கூறுவான் புகுந்த பிற்றை ஞான்றைப் புலவர் ஒருவர், 'சீயகங்கன் ஐந்திலக்கணமுஞ் செய்து தருகவென வேண்டியதற்கு இசைந்து பவணந்தியார் நன்னூல் இயற்றினர்' என்றுபலர் பரம்பரை வழக்காகப் பொதுப்பட வழங்கி வருவதனை ஓர்

ந்து, அந்நூலில் எழுத்துஞ் சொல்லுமன்றிப் பொருள் யாப்பணி
இலக்கணங்கள் இல்லாமையுங் கண்டு, ஐந்திலக்கணங் கேட்ட
அரசன் கருத்துப்படி இவர் ஐந்தும் இயற்றினரோ, அன்றி எழு
த்துஞ் சொல்லும் மாத்திரமே இயற்றினரோ என ஐயுற்று, அவ்
வைபவத்தின் நீங்கித் தெளிதற்குத் தாம் வேறு வழி காணாமை
யின், தாம் கேட்டபடியே வைத்துத் துணிபுரை கிளவாது, தாங்
கொண்ட ஐயம் துணித்தறிவார்க்கு விளங்கும் வண்ணம் 'நன்னூற்
பெயரின் வருத்தனன்' என்று ஐயப்பொதுமொழித் தொடரே
கொண்டு அப்பாயிர வுரையினை இயற்றியிட்டார். இனி இவர்
பவணந்திபாரோடு ஒருகாலத் திருந்தனராயின், இங்ஙனம் ஐயுறு
தற்கு இடம்பெறாராய், அவர் நன்னூற்பெயரில் இவ்விவ்வதிகா
ரங்கள் ஆக்கினர் என்று துணிபுதோன்றக் கூறியிருப்பரென்பதூ
உங் கடைப்பிடிக்க. எனவே, நன்னூலுக்குச் சிறப்புப்பாயிரம்
நுவன்ற புலவர் நன்னூலை ஆக்கிய பவணந்தியார் காலத்திலன்றி
அவர்க்குப் பிற்காலத்தே இருந்தனரென்பதும், அவர் தங்காலத்
தே நன்னூலில் எழுத்துச் சொல்லையன்றிப்பிற இலக்கணங்களைக்
காணாராயினும் 'சீயகங்கன் ஐந்து இலக்கணங்களையுஞ்செய்து தரு
கவென்று கேட்டதற்கிணங்கிப் பவணந்தியார் நன்னூலை இயற்றி
னர்' என்னும் பரம்பரை வழக்கைக்கேட்டு 'ஒருகால் இவர் ஐந்தி
லக்கணங்களும் இயற்றினரோ' என ஐயமுற்றன ரென்பதும்,
அங்ஙனம் ஐயமுற்றது பற்றியே நன்னூல் இவ்விவ்விலக்கணங்
களை நுதலுவதெனத் தோன்றக்கூறாது பொதுவகையால் வைத்து
ஐயவுரையே கூறினரென்பதும் இனிது பெறக்கிடந்தன.

இங்ஙனம் நன்னூலுக்குச் சிறப்புப்பாயிரமாய் எழுந்தவுரை
யே நன்னூலுள் அதிகரிக்கப்பட்ட பொருள்களிவ்விவை என்று
உரையாமல் ஐயுறவுகொண்டு நெகிழ்ந் தொழுகுமாயின், இஞ்ஞா
ன்றுள்ள ஒருசிலர் பவணந்தியார் எழுத்துச் சொல்லேயன்றிப்
பொருள்யாப்பு அணிகளும் இயற்றினர் எனத்தமக்குத் தோன்
றியவாறேபற்றித் துணிந்துரைக்கு முரைவெறும் போலியுரை
யாவதன்றி மற்றென்னை ?

அற்றன்று, "ஐந்துந் தருகெனச் சீயகங்கன் வேண்ட நன்

னூற்பெயரின் வகுத்தனன்'' என்ற அப்பாயிரவுரையால் அவ்வைந் திலக்கணமும் இயற்றினரென்பது தானே பெறப்படுவாலெனின் அறியாது கூறினாய்; ஐந்துந் தருகெனவேண்டினவனுக்கு அவன் வேண்டியவாறே நன்னூற் பெயரின் ஐந்தும் வகுத்தனன் என்று அப்பாயிரம் கிளந்து ஓதாமையின் அது பெறப்படுதல் யாண்டைய தெனக்கூறி மறுக்க. பவணந்தியார் ஐந்திலக்கணமும் இயற்றினர் என்னும் மேற்கோளை வலியுறுத்தற்குச் சீயகங்கள் வேண்டுகோளு ரையை ஓர் ஏதுவாகக் கூறுதல் சற்பிரதிபக்கம் என்னும் ஏதுப் போலியாய்த் தருக்க வழுவா மென்று உணர்க. என்னை? ஒருவர் வேண்டிய பொருளெல்லாம் அவர் வேண்டியவாறே செய்து தரு தருதற் குடன்பட்டார் அவற்றைக் கடைபோகச் செய்து முடிக்க மாட்டுவார் என்னும் நியதமான உடன் நிகழ்ச்சி நிலையாமையுள்ள இந்நிலவுலகத்தின்கண் யாண்டு மின்மையானும்,ஒருவர் வேண்யவா றே வேண்டிடப்பட்டார் முற்றுஞ்செய்து முடிக்கும் ஆற்றல் இல் லாராய்ப் போதலும், வேண்டியதற்கு மாறாயின விளைதலும் நாளும் அறியப்பட்ட நிகழ்ச்சியாகலானும் என்க. கிளந்தோதுதற்கு இன் றியமையா இடமாகிய இச்சிறப்புப்பாயிர வுரையுள் அங்ஙனம் ஓதா மையே, அப்பாயிரம் இயற்றினர் நூலாசிரியன் காலத்தவர் அல்ல ரென்பதையும், அதனால் அவர் துணிந்துரை கூறற்கு இசைந்தில ரென்பதையும் நிறுவுஞ் சான்றுமென முன்னரே விளக்கிப் போந் தாம்.

இனி, நன்னூலுக்கு அகலவுரைவகுத்த சங்கர நமச்சிவாயப் புலவரும் துணிபு தோன்றக் கூறாது 'போலும்' என்னும் ஐயச் சொற்பெய்து ''இந்நூலுட் கூறிய பொருள் யாப்பணிகள் என்னு மூன்றதிகாரங்களும் அக்காலத்துள்ளன போலும்'' என்று ஐயுற் றுக் கூறுதலின், இவ்வையவுரைகொண்டு பவணந்தியார் ஏனை மூன் றதிகாரங்களும் இயற்றினர் எனத்துணிபுரை கூறுவார் கூற்றுச் சங்கர நமச்சிவாயர் கூற்றினும் மிக்கது போலும்!

இனிப் பவணந்தியார் தாம் எடுத்த எழுத்ததிகார சொல்லதி காரங்களை முடித்து, அவற்றின்மேல் வேறு மூன்றிலக்கணங்க ளும் எழுதுங் கருத்தில்லாமையால், தாம் அவ்விரண்டதிகாரங்

களால் முடித்த தமது நூல்முழுவதற்கும் முடிபுரைப் புறனடைச் சூத்திரமாகவைத்த "பழையன கழிதலும்" என்பதனை, நன்னூலுக்குரை எழுதின சமணவுரைகாரர் பவணந்தியார் ஐந்ததிகாரத்திற்கும் சிங்கநோக்காக இச்சூத்திரத்தை நிறுத்தினர் எனக் கூறியது சிறிதுங் கொள்ளற் பாலதன்றும். என்னை? ஆற்றொழுக்காகவும், சிங்கநோக்காகவும், தவளைப்பாய்த்தாகவும், பருந்தின் வீழ்ச்சியாகவும் நிற்கும் நால்வகைச் சூத்திரநிலை ஓர் இயலுள்ளும், ஓரதிகாரத்துள்ளும் வருவனவே யல்லாமல், ஓரதிகாரத்திற்கும் பிறிதோர் அதிகாரத்திற்கும் இடையில் ஒரு சிறிதும் வருவன அல்லவாகலின் என்க. சீயகங்கன் ஐந்திலக்கணமுஞ் செய்துதருக வென்று கேட்டதேபற்றிப் பவணந்தியார் ஐந்திலக்கணமுஞ் செய்திருப்பார் என்று பிழைபட நம்பிவிட்ட அச்சமணவுரைகாரர், தாங்கொண்ட பிழையுணர்ச்சிக்கேற்ப நூலுன் முடிபுரையாய் நின்ற "பழையனகழிதலும்" என்னும் அச்சூத்திரத்தைப் பொருத்துவான் புகுந்து இடர்ப்பட்டுச், சூத்திர நிலைகளுக்கு ஓதிய இலக்கணவரம்பையுங் கடந்து, அதனை ஐந்ததிகாரங்களுக்குஞ் சிங்கநோக்காய் நின்றபுறனடைச் சூத்திர மென்றுரை கூறி இழுக்கினர். ஆகவே, தருக்க முறையறியாது பிழைபடமயங்கிய இச்சமணவுரைகாரர் உரையைப் பற்றுக்கோடாகப்பற்றி எழுந்தவர் அது முறிபட்டு வீழ்ந்து தாமும் இழுக்குறுவ ரென்றுணர்க.

இனிப்பெரிய தனிமொழித்தனியனுரைகாரரும் சீயகங்கன் ஐந்திலக்கணங்களுஞ் செய்துதருக என்ற வுரையையே ஓர் ஏதுவாக்கொண்டு பவணந்தியார் ஐந்துஞ் செய்திருப்பரெனப் பிழைபடநம்பிக் கூறிய பின்னோராதலின், அவருரையுங் கொள்ளற்பாற்றன்றாதல் சிடுதறிவுடையார்க்கும் விளங்கக் கிடந்தது.

பவணந்தியார் எழுத்துச்சொல்லேயன்றிப் பொருள்யாப்பு அணிகளும் இயற்றினரென இவ்வாறெல்லாம் பிழைபட வுணர்ந்த பின்னவர் சிலர் தருக்கத்திற்கு இசையாத வெறும் போலிநம்பிக்கையேபற்றி அங்ஙனங் கூறினரல்லால், ஆகாயத்தாமரைபோல் இல[illegible]ய அம்மூன்றதிகாரங்களி லிருந்து ஒரு சூத்திரமேனும்

எடுத்துக்காட்டிற் றிலராகலின், அவருரைகண்டு உண்மை யறிவுடையோர் சிறிதும் மயங்கார் என்க.

அற்றேல் அஃதாக, சீயகங்கன் ஐந்திலக்கணங்களுஞ் செய்து தருக வென்ற வேண்டுகோளுக்கு இயைந்து நூல் செய்வான் புக்க பவணந்தியார் எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் மாத்திரமேசெய்து ஏனைமூன்று அதிகாரங்களுஞ் செய்யாது விட்டமை தான் என்னை யெனின்;—அது சிறிது விளங்கக்காட்டுதும். முற்காலத்தவர்க்குப் பேரிலக்கணமாய் விளங்கியது தொல்காப்பியம் ஒன்றுமேயாம். இந்நூல் ஒன்றே ஐந்திலக்கணங்களையும் முற்றவெடுத்து முடியக்கூறும் முழுமுதல் இலக்கணமாகும். சொற்பொருட்டிட்ப நுட்பங்கள் செறிந்து, எடுக்குந்தோறுங் குறையாத பொருளாழமுடைத்தாய்க், கடல்போல் விரிந்து செல்லும் விழுப்பமும் மிக்கது இந்நூல். பிற்காலத்தவர் அறிவு ஆற்றல் குறைந்து இவ்வரிய பெரிய நூலைத்துவங்கிப் பயிலுதற்கு ஏலாதாகவே, அந்நூலை மிக வருந்திக் கற்றுத் தேறிய சான்றோர் சிலர் அந்நூலினுட்பொருள்களைத் தனித்தனியே எடுத்துப் பின்னவர் எளிதிலுணருமாறு வேறு வேறு சிற்றிலக்கணங்கள் செய்வாராயினர். இங்ஙனமே அந்நூலின்கட் சொல்லப்பட்ட அகப்பொருளிலக்கணமானது வேறு தனியாக எடுத்து 'இறையனார் அகப்பொருள்' என்னும் பெயராற் சுருக்கமாக இயற்றப்பட்டது; அதன் புறப்பொருளிலக்கணமானது 'புறப்பொருள் வெண்பா மாலை'யிற் சுருக்கமாக எடுத்து விளக்கப்பட்டது; அதன் யாப்பிலக்கணமானது "யாப்பருங்கலம்" "யாப்பருங்கலக்காரிகை" முதலிய சிற்றிலக்கணங்களில் தெளித்துக் கூறப்பட்டது; அதன் அணியிலக்கணமானது 'தண்டி யலங்காரத்'தில் விரித்து விளக்கப்பட்டது. இவ்வாறு அதன்கட் கூறப்பட்ட பொருள் யாப்பு அணிகளை இனிது விளக்குஞ் சிற்றிலக்கணங்கள் பிற்காலத்துச் சான்றோராற் செய்யப்பட்டனவேனும், அதனுளெஞ்சி நின்ற எழுத்திலக்கண செவ்வனே விளக்கும் நூல்கள் அவரால் எழுதப்பட்டில. இது கண்ட பவணந்தியார் தொல்காப்பியத்தின்கட் போந்த எழுத்துச் சொல்லை மாத்திரம் வேறெடுத்துக்கொண்டு, அவற்றைப் பயில்வார் எளிதிலு

ணரும்படி விளக்கமாக நன்னூல் இயற்றி, எனைப்பொருள் யாப்பு அணிகளை விளக்குதற்கு 'இறையனுர் அகப்பொருள்' 'யாப்பருங்கலம்' முதலான எனைச் சிறந்த நூல்கள் இருத்தலின், தாமும் அவற்றிற்கு நூல்கள் எழுதல் மிகையாமென்ப துணர்ந்து, அவற்றை இயற்ருதுவிட்டனர் என்பதே தேற்றமாம் என்க.

சுவாமி வேதாசலசுவாமிகள்.

சமாச்சாரங்கள்.

சென்னைச் சிவனடியார் தலயாத்திரைச் சங்கம்:—இன்றியமையாத சிலமுக்கியகாரணங்களால் சென்னைச் சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தினின்றும் அத்தியக்ஷர்கள் பலர் பிரிந்து, அவர்களால் நிகழும் ஆனந்தஞ சித்திரைமீ 1உ (13-4-14) சோமவாரம் சென்னை ஸ்ரீ கற்பகவிநாயகர் ஆலயத்தில் "சென்னைச் சிவனடியார் தலயாத்திரைச்சங்கம்" தாபிக்கப்பெற்றது. சங்கத்தின் உத்தேசங்கள் தொண்டைநாடு முதலியவற்றிலுள்ள தேவாரம்பெற்ற தலங்கட்கும், கூடுமானல் மற்றைய புராண தலங்கட்கும் யாத்திரை செய்தல், ஆதிவாரம் தோறும் வைதிக சைவபுராணங்களைப் பிரசங்கித்துவருதல், சுக்கிரவாரம் தோறும் பன்னிருதிருமுறைகளைப் பாராயணம்செய்தல் முதலியன. இச்சங்கத்தில் சேரவிரும்புவோர் இரண்டு அத்தியக்ஷர்கள் சம்மதம்பெற்று, சங்கத்தின் நிபந்தனைகட்கு உட்படுதல் வேண்டும். மற்றைய விபரங்கள் சங்கத்தின் காரியதரிசிக்கு எழுதித் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

சஷ்டிபூர்த்திமகோற்சவம்:— சித்தாந்தசரபம் - அஷ்டாவதானம் - பூவை - கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கட்கு நிகழும் 1914ஞ மேமீ 8உ சஷ்டிபூர்த்திமங்கள முகூர்த்தம் நிறைவேறினமையின் அது சம்பந்தமாக அடுத்த 10உ ஆதிவாரம் பகல் 2-மணிக்குமேல் சென்னைத் தங்கசாலை வீதி ஸ்ரீ அருணசலேச்சுரர் வசந்த மண்டபத்தில் ஸ்ரீமத் யாழ்ப்பாணம் சுவாமிநாத பண்டிதரவர்கள் அக்கிராசனத்திகீழ் ஸ்ரீமத் சண்முகாநந்த சுவாமிகள், ஸ்ரீமத் சச்சிதாநந்தம் பிள்ளை பி-ஏ-அவர்கள், ஸ்ரீமத் திரு-வி கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள், செந்தமிழ்ரத்திஞகரம் ஸ்ரீமத் வல்லை-சண்முக சுந்தரமுதலியாரவர்கள் அரிய பெரிய மகோபந்நியாசஞ்செய்தார்கள். இடையிடையே தெய்வத்திருமுறை பாராயண நிகழ்ந்தது அனந்தரம் முதலியாரவர்களுடைய மாணவர்கள் இயற்றி யச்சிட்டுள்ள அவர் ஜீவியசரித்திரமும் குருதோத்திரமு

மடங்கிய புத்தகம் யாவருக்கும் விநியோகிக்கப்பட்டது. சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம் காரியதரிசி ஸ்ரீமத் கி. குப்புசாமி முதலியாரவர்கள் கூறிய வந்தனோபசாரத்துடன் மகோற்சவம் நிறைவேறியது.

சென்னைச் சிவனடியார் திருக்கூட்டம்:— இச்சபையார் தங்கள் சகோதர சபையார்களோடு, நிகழும் ஆனந்தஹ வைகாசிமீ 16உ (29-5-14) சுக்கிரவாரம் மாலை சென்னை பார்க் ஸ்டேஷனில் ரெயிலேறிப் புறப்பட்டு பல்லாவரத்திலிறங்கி, அன்றிரவு ஸ்ரீ சேக்கிழார் சுவாமிகளின் திருவவதார க்ஷேத்திரமாகிய குன்றத்தூரில் அப்பெருமானாரின் திருநட்சத்திர மகோற்சவ தரிசனஞ் செய்து, அடுத்த சனிவாரம் அவருடைய ஆத்மார்த்த க்ஷேத்திரமாகிய வடதிருநாகேச்சுரத்தில் அம்மையப்பருடைய அதிகாரநந்தி மகோற்சவ தரிசனஞ் செய்வார்கள். இவ்யாத்திரைக்கு வரும் சிவநேயர்களுக்கு இச்சபையின் சகோதரசபையார்களாகிய வடதிருநாகேச்சுரச் சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தினரால் மாகேசுரபூசை முதலிய உபசாரங்கள் செய்யப்படும்.

தொழிற்கல்வி:— இப்பெயர்கொண்ட மாதாந்தரசஞ்சிகை மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்து வித்துவான், வண்ணக்களஞ்சியம், காஞ்சி நாகலிங்க முதலியாரவர்களால் வெளியிடப்பட்டு வருகிறது. தற்காலநாகரீகத்திற்கு தக்கபடி எத்தகைய தொழிலும் கல்வி சம்பந்தமாக நடத்தவேண்டியது இன்றியமையாதகடனாகலினாலும், அங்ஙனம் செய்யுந் தொழிலே நாளுக்கு நாள் விருத்தியாகுமாகலினாலும், அத்தகைய தொழிலினாலேயே வருவாய் அதிக முண்டாகுமாதலினாலும், இவ்வாறு நடத்துவதினாலேயே மேற்றிசை சிறப்படைந்து வருதலினாலும், நம்தேயத்தினரும் அவ்வழக்கத்தினை அநுசரித்து மிகமேன்பாட்டினையடைய வேண்டுவது அத்தியாவசியமாகலினாலும், இக்காலத்திற்கு இது போன்றபத்திரிகைவெளிவரவேடுமென்பது புத்திமான்களது கொள்கையாம். இப்பத்திரிகை நாளுக்குநாள் விருத்தியடையும்படி இறைவன் திருவருள்புரிவாராக.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி ௩.] 1914-ஆம் ஜூன்மீ, [பகுதி ௬.

வியாசசூத்திரவிசாரம்.

கிருஷ்ணதுவைபாயனரென்னும் வியாசர் இயற்றிய பிரமசூத்திரமென்னும் வியாச சூத்திரத்திற்கு முதலில் ஏற்பட்ட வியாக்கியானம் போதாயனமுனிவரியற்றிய போதாயன விருத்தியேயாம். இது பின்வந்த பாஷியகாரர்கள் எல்லாராலும் எடுத்தாளப்பட்டதாகத் தெரியவருகிறது. இரண்டாவது பாஸ்கரியம். இது வைஷ்ணவாத்துவித மதத்தின் வழியுள்ளது. மூன்றாவது ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியர் பாஷியம். இது சிவாத்துவைத மதத்தின் வழியுள்ளது. இதில் "பூர்வாசாரியர்கள் இங்ஙனம் வியாக்கியானங்கள் செய்தார்கள் என்றும்" "வியாசசூத்திரம் பூர்வாசாரியர்கள் செய்த உரைகளாற்கலங்கியதுபற்றி" எனவும் கூறியிருத்தலின், போதாயன விருத்திக்கும், பாஸ்கரியத்திற்கும் நீலகண்டபாஷியம் பிந்தியதேயாம். ஸ்ரீவித்தியாரண்ணியரும் வேதபாஷியத்தினுமுந்தியது பாஸ்கரிய மென்றனர். நான்காவது ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் பாஷியம். இது கேவலாத்துவிதமத வழியுள்ளது. ஸ்ரீ அப்பயதீட்சிதரியற்றிய சிவாத்துவித நிர்ணயத்தா

ல் ஸ்ரீ நீலகண்டபாஷியமுந்தியதென்றும் ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் பாஷியம் பிந்தியதென்றுந் தெரியவருகிறது. ஐந்தாவது யாதவியம். இது அத்துவிதமரபாயுள்ளது. ஆருவது ஸ்ரீராமாநுஜபாஷியம். இது வைஷ்ணவபரமாயுள்ளது. இராமாநுஜர் யாதவப்பிரகாசரிடத்துப் படித்ததாயும் யாதவியத்தைக்கண்டித்திருப்பதாயுந்தெரியவருகிறது. ஏழாவது ஸ்ரீ ஆனந்ததீர்த்தாசாரியர் பாஷியம். இதில் ஸ்ரீசங்கரபாஷ்யத்தை முற்றும் கண்டித்து ஸ்ரீராமாநுஜர் பாஷியத்தில் சிலபாக மறுத்து எழுதப்பட்டிருக்கிறது. எட்டாவது ஸ்ரீ வல்லபாசாரியர் பாஷியம். ஒன்பதாவது ஸ்ரீ சோமநாதாராத்திரியர் பாஷியம். இது வீரசைவம்.

வியாசசூத்திரத்திற்கு இதுகாறுங்கூறிய பாஷியங்கள் ஒன்பது. ஸ்ரீ ஆனந்த தீர்த்தர் சரித்திரத்தில் இவர் இருபத்தொரு பாஷியங்களைக் கண்டித்ததாகத் தெரியவருகிறது. ஆகவே, வியாசசூத்திரத்திற்குப் பலபாஷியங்களுண்டெனத் தெரியவருகிறது. இவற்றுள் ஸ்ரீ நீலகண்டபாஷியமொன்றுமே சைவபாஷியமெனச் சைவர் பலர் கூறிவருகின்றனர். இதுசைவபாஷியமாகவிருக்குமேல், அகச்சமயங்களுள் ஒன்ருக வைத்து ஸ்ரீஉமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகளால் கண்டிக்கப்பட்ட நிமித்தகாரண பரிணாமமாகிய சிவாத்துவிதசைவப் பெயரால் இப்பாஷியம் வழங்குவானேன்? ஸ்ரீ நீலகண்டர் தமது பாஷியத்தில் அனேக உபநிடத பிரமாணங்களைக்காட்டிச் சிவபெருமானே பரம்பொருளென வச்சிரலேபமாக நாட்டியுள்ளார். இது சைவர்கள் யாவராலுங் கொண்டாடத்தக்கதேயாம். இவர் காட்டிய பிரமாணங்களால் தாபிக்கப்படும் சிவபெருமானுகிய முதல்வனைப் பற்றி ஏதாவது வியாச சூத்திரத்தினுளுளதோவென வாராயின் சந்தேகத்திற்கு இடமாயிருக்கிறது. சிவசப்தமாவது விஷ்ணு சப்தமாவது வியாசசூத்திரத்திலில்லை. பிரமசப்தமேமலிந்து கிடக்கிறது. அப்பிரமசப்தம் சிவசப்தத்தின் பரியாயவார்த்தையெனக் கொள்ளுவமேயாயின், ஸ்ரீ இராமாநுஜர் கொள்கையின்படி பிரமசப்தம் விஷ்ணுவின் பரியாயநாமமெனக் கூறுவதைத் தடுக்க முடியாதெனத் தெரியவருகிறது. சைவ வைஷ்ணவ பாஷ்யங்களில் எடுத்துக்காட்டியுள்ள உபநிடதப் பிரமாணங்களினுலேயே இவ்வுண்மை வெளிப்படும். அன்றியும்

ஏகான்மவாதக்கொள்கைக்கே உரியபிரமபரிணாமவார்த்தை வியாசசூத்திரத்திலிருக்கக்கண்டு சைவ வைஷ்ணவ பாஷியகாரர்கள் அதனைத் தங்கள் சமயங்கட்கு வெகு கஷ்டத்துடன் திருப்பியருத்தஞ் செய்திருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. இங்ஙனமாக, வியாசசூத்திரத்திற்குள்ளே எந்தபாஷியத்தின் கருத்துப்புகுந்து கொண்டிருக்கிறது எனத் தெரிதற் கிடமில்லை மதாபிமானத்தால் தங்கள் தங்கள் பாஷியமே வியாச சூத்திரத்தின் கருத்தெனச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால், வியாசர் சூத்திரத்தை ஒருபுறமொதுக்கிவைத்து, ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ்யத்தில் காட்டப்பட்டுள்ள பலிஷ்டபிரமாணங்களைக் கொண்டு மற்றையர் பாஷியகாரர்களின் கருத்தைப் பூர்வபட்சமாக்கத் தடையில்லை. ஏனெனின் இவர் காட்டிய பிரமாண மனைத்தும் வேதாந்தமேயாகலின், ஈண்டு வேதாந்த மென்றது உபநிடதங்களை.

நிற்க, வடமொழி தென்மொழி கரை கண்டுணர்ந்த மாதவச்சிவஞானயோகிகளும், இவருக்கு முந்திய சித்தாந்தப் பிரகாசிகை யாசிரியரும் வியாசசூத்திரத்தினை ஏகான்மவாதநூல் என்றதென்னை? சுத்தாத்துவிதசித்தாந்த வைதிகசைவர்கள் அனைவராலும் கொண்டாடப் பெற்றுப் போற்றிவரும திராவிட மகாபாஷியத்தில், வியாச சூத்திரமாகிய வேதாந்தமானது உரூடப்பெயரால் எடுத்துக்கூறும் ஏகான்மவாதத்தைச் சாதிக்கும் வியாசநூல் என்றதென்னை? ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் தமது பாஷியத்தில் ஸ்ரீநீலகண்டபாஷியத்தை மாத்திரம் எடுத்தாண்டு இப்பாஷ்யத்திற்கு மூலமாகவிருந்த வியாசசூத்திரத்தை யொதுக்கியதென்னை? வைதிக சைவ சித்தாந்தத்திற்கு மூலாதாரமாகப்பதிவாக்காகிய வேதபாஷியமான சிவாகமங்கள் போதாவோ? பசுவாக்காகிய வியாசசூத்திரம் அவசியமோ? ஸ்ரீகண்ட சிவாச்சாரியர் நீங்கலாக, மற்றைய பாஷியகாரர்கட்குப் பதிவாக்காகிய சிவாகமங்கள் உடன்பாடன்மையின் பசுவாக்காகிய வியாசநூலை யாதரவாகத் தேடவேண்டுவது அத்தியாவசியமன்றோ? வைதிக சித்தாந்தத்தின் உண்மையினை யறியவும் தாபிக்கவும் வியாச சூத்திரம் அவசியம் வேண்டுமோ? இந்நூலைச்கைவிட்டால் சித்தாந்தத்திற்கு ஏதாவது ஆபத்து விளையுமோ? வியாச சூத்திரத்தையன்றிச்

சித்தாந்தத்திற்கு ஆதாரமில்லை யென்பதைத் திருக்கைலாய பரம்பரைத்திருவாவடுதுறை யாதீனத்து முனிவரர் அறியாரோ? வைதிக சைவ சித்தாந்த பாரங்கதர்கள் இவ்விஷயங்களில் சிறிது சிந்திப்பாராக.

மணவழகு.

நீதி. க.

அதிபயங்கரமாகவும், ஒருவரும்போகக்கூடாததாயிருக்கும்காடும் ஒருவனுக்கு ஓர் ராஜாதானியாகும். சகலமானஜனங்களுக்கும் அவனுக்குஅனுகூலமாக ஆய்விடுகிறார்கள். அளவற்றஐஸ்வரியமுள்ள இந்தப் பூமண்டலமுழுமைக்கும் அவன் ஆளுகைக்குள் அடங்குகிறது. ஆகையால் ஜன்மாந்திரசுகிருதத்தின் பலன்படியே நமக்குஇப்போது பலன் கிடைக்குமாகையால், நாமெல்லோரும் எப்போதும் சன்மார்க்கத்தில் பிரவேசித்து நற்காரியங்களையே செய்தால்தான் அது உலகத்தாருக்கும் இதமாயிருக்கும். பின்னும் நமக்குப் பெரும்புகழும் கிடைப்பதுடன் மறுஜன்மத்திலும் கஷ்டமில்லாமல் வாழ வோர் வழியாகும்.

கடவுளின் உருவம்.

கடவுளுக்கென ஒரு உருவம் இல்லை. அவரை யார்யார் எவ்வெவ்வுருவமாக வழிபடுவார்களோ அவரவர்களுக்கு அவ்வவ்வுருவமாக இருந்து அவர் அருள் சுரப்பர். அவரை வணங்குவோர்களின் அன்பின் அளவாக அவர் அருள் வெளிப்படுதலால் அவரை வழிபடும் மெய்யன்பர்களின் அன்பே அவர் உருவமும் மனமே கோயிலுமாகும்.

திருமந்திரம்.

அன்புஞ்சிவமுமிரடென்பரறிவிலார்
அன்பே சிவமாவதாரு மறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாருமறிந்தபின்
அன்பே சிவமாயமர்ந்திருந்தாரே.

அற்புதத் திருவந்தாதி.

வானத்தானென்பாருமென்க மற்றும்பர்கோன்
றானத்தா னென்பாருந்தாமென்க—ஞானத்தான்
முன்னஞ்சத்தாலிருண்ட மொய்யொளிசேர்கண்டத்தான்
என்னெஞ்சத்தானென்பன் யான்.

கடவுள் என்றும் அழிவின்றி ஒரேதன்மையாய் நிலைபெற்றிருத்தலினாலும், உண்மைநெறியில் நிற்பார்க்கே அவரருள் சுரத்தலாலும், உண்மை அவர் உருவம் எனவும், தமக்கு ஒருவர் அறிவிப் பாரின்றி அறிவுக்கறிவாய் எல்லா உயிர்களுக்கும் உணர்த்தும் பேரறிவாயிருத்தலினால் ஞானம் அவர்உருவமெனவும், என்றும் வரம்பிலின்பமுடையவராய்த்தம்மையடைந்த ஆன்மாவிற்கும் வரம்பிலின்பம்தருவதனால் ஆனந்தம் அவர் உருவம் எனவும் சொல்லப்படும். ஆதலால் அவரைச் சச்சிதானந்த உருவன் என்று கூறுவார்கள்.

சச்சிதானந்தம் என்பது சத்து சித்து ஆனந்தம் எனப்பிரிக்கப்பட்டு உண்மை அறிவு ஆனந்தம் எனப் பொருள்படும்.

கடவுள் எங்குநீக்கமற நிறைந்திருத்தலினால் எல்லாப்பொருள்களும் அவர் திருமேனியாகும். நிலம், நீர், தீ, காற்று ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா ஆகிய இவ்வெட்டும் அவர் திருமேனியாயிருப்பதனால் அவரை அட்டமூர்த்தியென்பார்கள். இதுபற்றியே வைதிகர்கள் இவ்வெட்டையும் வணங்குகிறார்கள். பிருதிவுருபமான விக்கிரக வணக்கமும், கங்கைமுதலிய தீர்த்தவணக்கமும், யாகம் முதலிய அக்கினி வணக்கமும், சூரியபூசை, சந்திரபூசை முதலியனவும், அடியார்களைக்கடவுளாகப் பாவித்து வணங்கும் வணக்கமும், பஞ்சபூதத் தலங்களில் செய்யும் பஞ்சபூதவணக்கமும் கடவுளின் அட்டமூர்த்தவணக்கமேயாம்.

திருவாசகம்.

நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்
உலகே ழெனத்திசை பத்தெனத்தா னொருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ.

தேவாரம்.

இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி யியமானனா
யெறியுங் காற்றுமாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயிறாகி யாகாசமா
யட்ட மூர்த்தியாகிப்
பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணு மாணும்
பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமேயாகி
நெருநிலையா யின்றாகி நாளையாகி நிமிர்
புன்சடை யடிகணின்ற வாறே.

கடவுள் இருவகைப் பிரபஞ்சங்களினும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பினும் அவையேதாமாகாமல் அவற்றின்வேறான முழுமுதற்பொருளாயிருக்கிறார். ஆதலால் அவர் நிலமல்ல நீருமல்ல, தீயுமல்ல, வளியுமல்ல வெளியுமல்ல, வேறெவையுமல்ல.

தேவாரம்.

மண்ணல்லை விண்ணல்லை வலையமல்லை மலையல்லை கடலல்லைவாயு வல்லை, யெண்ணல்லை யெழுத்தல்லை யெரியுமல்லை யிரவல்லை பகலல்லை யாவுமல்லை, பெண்ணல்லையாணல்லை பேடுமல்லை பிறிதல்லை யானாலும் பெரியாய் நீயே, உண்ணல்லை நல்லார்க்குத் தீயையல்லை யுணர்வரிய வொற்றியூருடைய கோவே.

திருவிளையாடற்புராணம்.

பூதங்களல்ல பொறியல்ல வேறுபுலனல்லவுள்ளமதியின், பேதங்களல்ல வினையன்றிநின்ற பிரிதல்லவென்று பெருநூல்,வேதங்கிடந்து தடுமாறும் வஞ்சவெளி யென்பகூடன்மறுகிற், பாதங்கணோவ வளையிந்தனுதிபகர் வாரையாயு மவரே.

கடவுள் நமக்கென ஒரு உருவம் இல்லாதவராகவும் நமது உணர்வுக்கு எட்டாதவராகவுமிருந்தால், அவரைநாம் எப்படி வணங்குவது என்றால், அவர் தமக்கென ஒரு நாமமும் ஒருஉருவமும் இல்லாதவராயிருப்பினும் அளவுபடாத காருணிய மேலீட்டினால் ஆன்மாக்கள் தம்மைவணங்கிப் பிறவிக்கடலினின்று நாம்கரையேறவேண்டிப் பற்பல அருளுருவங்களைத் தாங்கிப் படைத்தல் காத்தல் முதலிய தொழில்களைச்செய்கிறார். அன்றியும் துட்டநிக்கிரகம் சிட்டபரிபாலனம் செய்ய வேண்டியும், சிற்றறிவுடைய ஆன்மாக்கள் விதிவிலக்குகளை யறிந்து தீவினைகளை யொழித்து நல்வினைகளைச் செய்து தமது உண்மை நிலையையுணருமாறு வேதாகமங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டியும் கடவுள் எண்ணிறந்த அருட்கோலங் கொண்டனர். இவ்வருட்கோலங்களே நாம் வழிபட்டுய்யும் உபாசனா மூர்த்தங்களா யிருக்கின்றன.

தேவாரம்

மைப்படிந்த கண்ணாளுந் தானுங் கச்சிமயானத்தான் வார்சடையானென்னினல்லால், ஒப்புடையனல்ல னொருவனல்ல னோரூரனல்ல னொருவமனில்லி, அப்படியு மந்நிறமுமவ்வண்ணமு மவனருளே கண்ணாகக்காணினல்லால், இப்படியனிந்நிறத் தனிவனிறைவனென்றெழுதிக்காட்டொணாதே.

கடவுள் தமக்கென ஒரு உருவமில்லாதவராதலால்அவரை ஆண் எனவாவது பெண்எனவாவது அலி எனவாவது சொல்ல இடமில்லை. ஆயினும், உலகம் சித்து அசித்து என இருவகையாகவும், அசித்துப் பொருள்கள் குணகுணிகளாகவும் இருப்பதுபோல் இவ்விருவகைப் பொருள்களையுந் தமக்குச் சரீரமாகக்கொண்ட கடவுளும் அருளாகிய குணத்தையே சத்தி அல்லது வல்லமையென்னும் மனைவியாக உடையவராய்உயிர்களுக்கெல்லாம் தாயுந்தந்தையுமாகியெழுந்தருளிப் படைத்தல் காத்தல் முதலியதொழில்களைச் செய்கின்றார். கடவுளும் அவர் அருட்சத்தியுங்கூடி ஆணும்பெண்ணுமாயிருத்தலினாலேயே சித்துப் பொருள்களெல்லாம் ஆணும்பெண்ணுமாகவும் அசித்துப் பொருள்களெல்லாம் குணகுணிகளாகவும் இருக்கின்றன.

(குணத்தையுடையது குணியெனப்படும்.)

திருவாசகம்.

உண்டோரொண்பொருளென் றுணர் வார்க்கெலாம்
பெண்டிராணலியென் றறி யொண்கிலை
தொண்டனேற் குள்ளவாவந்து தோன்றினாய்
கண்டுங்கண்டிலே னென்ன கண்மாயமே.
தோலுந்துகிலுங் குழையுஞ் சுருடோடும்
பால்வெள்ளை நீறும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியும்
சூலமுந் தொக்கவளையு முடைத்தொன்மைக்
கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந்தூதாய் கோத்தும்பீ.

கடவுள் உயிர்களுக்குத் தாயுந் தந்தையுமாகுந் திருமேனிகொள்ளாவிடில், அவருக்குப்படைப்பு முதலிய தொழில்கள் இரா. அவர் ஆன்மாக்களுக்கு அனுக்கிரகித்தலு மிராது. இதையறியாதார் கடவுளைத் தாயுந்தந்தையுமாக வழிபடுவாரைப் பார்த்துக் கடவுளுக்கு மனைவிமக்களும் உளரோ எனப்பரிகசிப்பர். இவர்கள் அவரைத்தந்தையாக மாத்திரம் வழிபடுவர். தாயின்றித்தந்தையில்லையாதலாலும், தந்தையைக்காட்டிலும் தாய்க்கே மக்களிடத்தில் அன்பு அதிகமாதலாலும், தாயினுஞ்சால தயாநிதியாகிய கடவுளைத் தாயுந்தந்தையுமாக வழிபடுதலே சாலச்சிறப்புடைத்தாம்.

திருவாசகம்.

நானுமென் சிந்தையு நாயகனுக் கெவ்விடத்தோம்
தானுந்தன் றையலுந் தாழ்சடையோ னுண்டிலனேல்
வானுந் திசைகளு மாகடலு மாயபிரான்
தேனுந்து சேவடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

கடவுள் நமக்குத் தாயுந்தந்தையு மாத்திரமாகவா இருக்கிறார்! நமக்கு இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் வரும்போது நம்மையாட் கொள்ளும் ஞானாசிரியராகவுமிருக்கிறார். பிரமாதி தேவர்களுக்குஅவ ரவர்கள் உலகங்களையாளும் அரசுரிமைகளைக் கொடுக்கவும் நீக்கவும் வல்ல சர்வலோகசக்கிரவர்த்தியாகவும் இருக்கிறார். நாம்தீவினைகளைச் செய்யமுயலும்போது மனச்சாட்சியாயிருந்து செய்யவேண்டாமென் றுதடுக்குந் தோழனாகவுமிருக்கிறார். நினைக்குந்தோறுங் காணுந்தோ றும்பேசுந்தோறும் கூடுந்தோறும் புதிதுபுதிதாகப் போகத்தை விளை விக்கும் மனைவியுமாகவுமிருக்கிறார்.

தேவாரம்.

அப்பனீ யம்மைநீ யையனுநீ யன்புடைய மாமனுமாமியுநீ, ஒப் புடைய மாதரு மொண்பொருளுநீ யொருகுலமுஞ் சுற்றமு மோரூருநீ, துய்ப்பனவு முய்ப்பனவுந் தோற்றுவாய்நீ துணையா யென்னெஞ்சந் துறப்பிப்பாய்நீ, இப்பொன்னீ யிம்மணிநீ யிறைவனீ யேறூர்ந்தசெல் வனீயே,

கடவுளுடைய திருமேனி உருவத்திருமேனி யெனவும் அருவத் திருமேனி யெனவும் உருவும் அருவும் சேர்ந்த ரூபா ரூபத்திருமேனி யெனவும் மூவகைப்படும். இம்மூன்று திருமேனிகளும் அவருக்கு அனாதியாகவே உண்டு. அவர் எங்கும் வியாபித்தும் ஊனக்கண்ணா லன்றி ஊனக்கண்ணாற் காணக்கூடாமையால் அவருக்கு அருவத்திரு மேனியும், படைப்பாதிதொழில்களைச் செய்தலால் உருவத்திருமேனி யும், உருவெனவும் அருவெனவுஞ்சொல்லப்படாத நிலையினராய் ஏக காலத்தில் உருவும் அருவும் உடையவராயிருத்தலினால் ரூபாரூபத் திருமேனியும் கூறப்படும்.

சிவஞான சித்தியார்.

அருவமோ ரூபாரூப மானதோ வன்றிநின்ற
உருவமோ வுரைக்குங் கர்த்தா வடிவெனக் குணர்த்திங் கென் [னில்
அருவமும் ரூபாரூப மானனுமன்றி நின்ற
உருவமு மூன்றுஞ் சொன்ன வொருவனுக்குள்ளதாமே.

கடவுள் எங்குமாய் யாவையுமாயிருத்தலினல் அவருக்கு உலகமெல்லாம் உடலாகவும் உயிர்களெல்லாம் உறுப்புகளாகவும், திக்குகள் ஆடையாகவும் இருக்கின்றன. அவருக்குந்திக்குகள் ஆடையாயிருப்பதனல் திகம்பரன் என்னும் நாமம் உண்டாயிற்று.

குமரகுருபர சுவாமிகள் திருவாக்கு

நான்மணிமாலை.

தேங்கு புகழாரூர்த் தியாகர்க் கெண்டிக்கு மொளி
வீங்கு பகற்போது வெண்படமாம்—தூங்கிருள்சூழ்
கங்குற்போது கரும்படமாம் செம்படமாம்
பொங்குற்ற புன்மாலைப் போது.

கடவுள் கொண்டருளும் அருட்டிருக்கோலங்கள் எண்ணிறந்தவாயினும், பூவுலகத்தினர் தம்மை எளிதில் வழிப்பட்டு உய்யும்படி கொள்ளுந்திருமேனிகள் குருலிங்கம் (விக்கிரகம்) சங்கமம் (அடியார்கள்) என்னும் மூன்றுமாம். பால்பசுவின் சரீரமுழுவதும் வியாபித்திருப்பினும், அதன்முலையின் வழியாகச் சுரப்பதுபோல், கடவுளுக்குயாவும் திருமேனியாயிருப்பினும் குருலிங்க சங்கமம் என்னும்மூன்றிடங்களேமனிதர்கள் அவரைஎளிதில் வழிபட்டு அவரருளைப்பெறக்கூடிய இடங்களாயிருக்கின்றன.

இருக்கம்-ஆதிமூல முதலியார்.

கணபதிதுணை.

சிவஞானபோதமுதனூல்விளக்கம்.

பிரணவம் தான் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியென்றும், அது தேவ நாகர லிபியிற் காணப்படும் ஆகிரிதியல்ல வென்றும் பிரமஸ்ரீ காசி-வாசி செந்திநாதய்யர் அவர்கள் "சைவசித்தாந்தத் தத்துவப்பட விஞவிடையில்" நிரூபித்திருக்கிறார். அது எல்லாருக்கும் தெரியும் பொருட்டு இதனடியில் வரைகின்றேன்.

பிரணவம் தேவநாகரலிபியிற் காணப்படும் ஆகிரிதியாய் இருக்க வேண்டுமா? கிரந்தலிபியிற் காணப்படும் ஆகிருதியாயிருக்கவேண்டுமா? என்பது சந்தேகம்.

பூருவபக்ஷம்:—நாகர லிபியிற் காணப்படும் பிரணவாகிருதியா யிருக்கவேண்டும்; ஆரியா தேசத்தில் வழங்கப்படுவதொன்றாகலானும், தேவ என்னும் விசேடணத் தோடியைந்து தேவநாகரி எனப் படுதலானுமாம் எனின்,

சித்தாந்தம் கூறுதும், அது ஒவ்வாது; கிரந்த லிபியிற் காணப்படும் பிரணவாகிருதியே கோடற் பாற்று;

"பரை, வாகீசுவரி, வித்தை, மாயை, பராவித்தை, பரவிந்து, பராசத்தி, மகாமாயை, குண்டலி என்பன (பிரணவகுண்டலியின்) பரியாயநாமங்கள்" என்று சிந்திய விசுவசாதாக்கியத்திற் காணப் படா.

1. "பிரணவம் வில்லு" என்று முண்டகோபநிடதத்தில் கூறப் படலானும்,

2. "மூலநாடியாயும், வளைந்த சர்ப்பவடிவமாகிய குண்டலியாயும், அம்சத்தொனியுடையதாயுமுள்ளது (பிரணவம்) என்று ஞான சித்தியாகமத்திற் கூறப்படலானும்,

3. "முதலாம் உறுப்பு நக்ஷத்திரவடிவமாயும், இரண்டாம்உறுப்பு தண்டவடிவமாயும், மூன்றும் உறுப்பு குண்டலாகாரமாயும், நான்காம் உறுப்பு அர்த்த சந்திரவடிவமாயும், ஐந்தாம் உறுப்பு விந்துவோடியைந்ததாயுமுள்ள ஐந்து இலக்கணமுடைய பிரணவம்." என்று சிவாகமத்திற் கூறப்படலானும்.

4. "(எழுத ஆரம்பிக்குங்கால்) எதற்குச் சிரசு வடபுறத்தினும், (முடிக்குங்காற்) பாதம் தென்புறத்தினும் இருக்கின்றதோ, எது எல்லாவற்றுக்கும் மேலாய் உள்ளதோ, அந்த மும்மாத்திரையுடைய சாக்ஷாத் பிரணவம் நான்" என்று பதுமபுராண சிவகீதையிற் கூறப்படலானும்,

5. "உலகத்துச் சராசரப்பொருளனைத்தும் மாயையாம் குண்டலியால் வியாபிக்கப்பட்டது" என்று ஞானசித்தியிற் கூறப்படலானும்,

மூலமெய்யெழுத்தன்னதோர் முதுவலம்புரியின்
கோலமாகி நோற்றிருத்தியாலுலகருள் குறிப்பால்.

(கந்தபுராணம்—உமைகயிலை நீங்குபடலம், 47.)

வேதமூலநேர் வால்வளையுருக் கொடு விளங்கி
யேதமில்லதோர் பதும பீடத்தின் மேலிருந்தான்..

(உமைகயிலை நீங்குபடலம் 51.)

தேனிமிர் கமல மொன்றிற் சிவனிடத்திருந்த தெய்வ
வானிமிர் பணிலம் வைக மற்றவனது கண்ணுற்றான்.

(காளிந்திப்படலம்—17.)

6. பிரணவம் வலம்புரிச்சங்கு வடிவினதென்றும் ஸ்காந்தபுராணம் சங்கரசங்கிதையைச் சார்ந்த தக்ஷகாண்டத்திற் கூறப்படலானும்,

7. "ஓங்கார வடிவானவுன்பாத் தாமரையும்" என விநாயகர் ஓங்கார வடிவினர் எனது துண்டிவிநாயகர் திருவருட்பாவிற் கூறப்படலானும்,

8. "ஆமிர்தம் என்றும், பிரமம் என்றும், சிவம் என்றும், அக்ஷரம் என்றும், அவிவியயம் என்றும் எதனைக்கூறுகின்றனரோ, அந்த ஓங்காரத்தை விநாயகர் என நமஸ்கரிக்கின்றேன்." என விநாயகரை ஓங்காரவடிவாகக் கொண்டு ஸ்தவராஜத்திற் கூறப்படலானும்,

9. "ஓங்காரமே நற்றிருவாசி," எனத்திராவிட சித்தாந்த சாஸ்திரம் பதினான்கனுள் ஒன்றாகிய உண்மை விளக்கத்துள் கூறப்படலானுமாம்.

பிரணவம் தமிழென்று நான் முன்னமே 2-வது வாலியம் 173-வது பக்கத்தில் நிரூபித்திருக்கிறேன். அய்யர் அவர்கள் நிரூபணமும் அதனை வலியுறுத்துகின்றது.

வேதாகமங்கள் பிரணவத்தினின்றும் உற்பத்தியாயின வென்றால் பிரணவம் தமிழென்று நிரூபித்திருக்க வேதாகமங்களும் தமிழே என்று கூறுவதில் யாதொரு சந்தேகமுமில்லை.

மேலும், மெய்கண்டாராவது, அவர் மாணாக்கர்களாகிய சிற்றம்பலநாடிகள் முதலிய நாற்பத்தெண்பதின்மராவது, அல்லது அவர் பரம்பரையில் வந்த சந்தானாசாரியார்களாகிய உமாபதிசிவம் முதலானவர்களாவது சிவஞானபோதத்தை மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று சொல்லவில்லை,

ஆனால் உமாபதிசிவாசாரியார் திருமுறைகண்ட புராணத்தில் "ஆருமறையைச் சிச்சிலி பண்டருந்தத் தேடுமது போலன்று இது என்றுமுளதாம் * * * * "

என்று தமிழ் வேதம் ஆரியவேதமாகாது, தமிழ் வேதம் நித்தியம் என்று தெளிவாய் வேறுபடுத்திக் கூறியிருப்பதை ஒவ்வொருவரும் ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டியது.

சந்தானாசாரியர்களில் ஒருவராகிய உமாபதிசிவமே ஆரியவேதத்தைப்போலத் தமிழ்வேதத்தை எண்ணற்க, தமிழ்வேதம் நித்தியமானது, தமிழ் வேதம் அநேக மகிமைகளைச் செய்தது என்று கூறியிருக்க அவருக்கு எவ்வளவோ வருடங்கள் பின்னிட்டவரான சிவஞான யோகிகள் சிவஞானபோதத்தை மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று கூறியி

ருக்கின்றார் என்று புஸ்தகங்களில் காணப்படுவதைப் பார்க்கச்சந்தேகிக்க இடம் கொடுக்கின்றது. "எழுதினவன் ஏட்டைக்கெடுத்தான் படித்தவன் பாட்டைக்கெடுத்தான்" என்ற பழமொழிப்பிரகாரம் நடுவில் எவ்வளவு மாறுதலடைந்ததோ நாம் அறியோம். அதனால் தான் ஒவ்வொரு சங்கதிகளையும் நாலாவிதமாய் ஆராய்ச்சி செய்து அதில் தேறுவதைக் கொள்ளவேண்டும்.

சிவஞான முனிவருக்குச் சிவஞான போதம் மொழிபெயர்ப்பு நூல் என்பதுதான் கருத்து என்று எண்ணுவதற்கில்லை.

ஏனென்றால்

"அருமறையை" என்ற பாசுரத்தை அவர் பாராதவர் அல்லர்.

மேலும், அவரே தாம் செய்த அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழில்

"தெய்வச்சுருதி தமிழோன்றே தீட்டும் பெருமைத்து" என்று தேற்றப்பொருளில் கூறியிருக்கின்றார்.

அதனால் ஆரியம் தீட்டும் பெருமைத்து அல்லவெனக்கொள்ளக் கிடக்கின்றது. இதனானும் சிவஞானபோதம் தமிழென்றே கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது.

சித்தாந்தம் 297–299-வது பக்கங்களில் எழுதியிருக்கும் விஷயங்களால் நாம் தெரிந்து கொள்வதென்னவென்றால்:—

1. "பரஞ்சோதிமுனிவர் மெய்கண்டதேவர்பால் வந்து சிவஞானபோதத்தை நல்கி அதனை ஈண்டுள்ளார் உணர்ந்து உய்தற்பொருட்டு மொழிபெயர்த்துச் செய்து பொழிப்புரைக்க" என்று அருளினாரென்றும்,

மெய்கண்டதேவர் அவர் கட்டளையின் வண்ணம் மொழிபெயர்த்துச்செய்து பொழிப்புரைத்தார் என்றும் அறிகிறோம்.

இன்னும் சரித்திரத்தாலும் கர்ணபரம்பரையாலும் என்ன அறிகிறோமென்றால், மெய்கண்டார் தாம் மொழிபெயர்த்த தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்துக்குப் பொருள் தெரியாததால் பொல்லாப் பிள்ளையாரை வேண்டித் தவங் கிடந்தாரென்றும்,

பொல்லாப்பிள்ளையார் தமிழில் 39 சூர்ணிக்கொத்துச் செய்து கொடுத்தார் என்றும், அதன்பேரில் மெய்கண்டார் பொருள் விளக்கம் எய்தினரென்றும் அறிகிறோம்.

தமிழர்களே! நான்சொல்லுவதைச் சற்றுக் கவனிக்கவேண்டுகின்றேன். மேற்சொன்ன சங்கதிகளில் முன்பின் முரணுவது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். ஆகையால் ''மொழிபெயர்த்துச் 'செய்து'' என்ற வார்த்தைகள் இடை நுழைப்பு என்று தோன்றுகிறது.

மெய்கண்டதேவர் பரஞ்சோதிமுனிவரைச் சந்தித்தகாலத்தில் 2 அல்லது 3-வயதுக்குழந்தை. பேசாமலிருந்த குழந்தை. தமிழர் வீட்டுக்குழந்தை; தமிழன்றி வேறுபாஷை அக்குழந்தையின் காதில் பட நியாயம் இல்லை.

பரஞ்சோதிமுனிவர் கைலையினின்றும் வந்து மெய்கண்டதேவருக்குச் சிவஞானபோதத்தை உபதேசித்து "மொழிபெயர்த்துச் செய்து பொழிப்புரைக்க" என்று கூறினரென்றால் அக்குழந்தை அவ்வாரிய பாஷையிலும், தமிழ் பாஷையிலும் எவ்வளவு பாண்டித்தியமுள்ள குழந்தையாயிருக்க வேண்டும்; இருபாஷைகளிலும் சரியான பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தாலன்றி ஒருபாஷையினின்றும் மற்றொருபாஷையில் ஒருநூலைப் பொருள் கெடாமல் மொழிபெயர்க்க இயலாது.

மேற்சொன்ன சிவஞானபோதமோ எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் மேம்பட்டது.

வேதாகமங்களின் முடிந்த முடிவாயுள்ளது. அதற்குமேல் வேறு சாத்திரங்கிடையாது. இணையற்றது.

அப்பேர்ப்பட்ட நூலை மெய்கண்டதேவர் மொழிபெயர்த்துப் பொழிப்புரைத்தார் என்றால் அவர் தமிழ் ஆரியம் என்னும் இருபாஷைகளிலும் கைவந்தவர். இருபாஷைகளிலுமுள்ள சகல சாஸ்திரங்களிலும் நிபுணர், இருபாஷைகளிலுமுள்ள வேதாகமங்களையெல்லாம் சரிவர உணர்ந்தவர் என்று சொல்ல யாதொருதடையுமில்லை.

ஆனால், அவர் குழந்தையாயிற்றே அவ்வளவு பாண்டித்தியம் எப்படி வந்தது என்று கேட்டார் சிலர்.

பரஞ்சோதிமுனிவர் சிவஞானம் கைவந்த முனிவர் ஆனதால் மெய்கண்டதேவருக்குத் தீக்கை செய்து சகல சாஸ்திர நிபுணராக்கினர்; வேதாகமங்களை யெல்லாம் ஓதாதுணரும்படி செய்தார்; சிவஞானபோதத்தின் பொருள் விளங்கும்படி செய்து மொழிபெயர்த்துப்பொழிப்புரைக்கச் செய்தார் என்று கூறுவார்.

(தொடரும்)

துடிசைகிழார்-அ-சிதம்பரனர்.

நீதி. உ.

" ஒருவன் காட்டிலிருந்தாலும், போர்க்களத்திலிருந்தாலும், சத்துருக்கள் மத்தியிலிருந்தாலும், கரைகாணக் கூடாத சலத்தில் விழுந்துவிட்டாலும், பெரியதீயிலகப்பட்டுக் கொண்டாலும், மலையுச்சியிலிருந்து தவறிவிழுந்தாலும் தூங்கும்போது தன்னினைவு தனக்குத் தெரியாமல் சித்தவிகாரம் கொண்டவனாயிருந்தாலும், தன்னை யாராவது சிறைப்படுத்தினாலும், அக்கலகங்களிலெல்லாம் நாம் முன் செய்த புண்ணியமே காத்துரட்சிக்கும். தருமம் தலைகாக்கும் என்றபடி எல்லோரும் தருமமே செய்வாராக. செய்வார்க்கு வருமமில்லை".

சிவஞானபோதம் தமிழ்.

நமது சைவசித்தாந்தம் மஹாசமாஜத்தின் மாதாந்தர பத்திரிகையாகிய சென்ற 1914ஆ எப்ரல்-மேமீ த்திய 'சித்தாந்தத்தில்' 107-வது பக்கத்தில் 'சிவஞானபோதம்' என்ற நூற்பெயரே வடமொழியாயிருக்கத் தமிழ்நூல் என்றெவ்வாறு கூறுவது? என்று தூத்துக்குடி ஸ்ரீமத் பொ. முத்தையபிள்ளையவர்கள் கூறுகிறார்கள். என்னே, 'சிவ'என்னும்பதம் வடமொழியா? தமிழ்மொழியா? வடமொழியென்றால் 'ச்சி' என்ற உச்சரிப்பு வடமொழியாகாதே? ஆன்றோர் "நமச்சிவாய" என்றே ஆண்டு வந்திருக்கிறார்கள். தவிர வடமொழி 'ஆரியருடையது' என்றும் தமிழ்திருவிடருடைய தென்றும் வடமொழியாரேகூறுகிறார்கள். நமது அப்பர் சுவாமிகள்,

"வெந்த நீறருங்கலம் விரதிகட்கெலாம்
அந்தணர்க் கருங்கலம் அருமறையாறங்கம்
திங்களுக் கருங்கலம் திகழுநீண் முடி
நங்களுக் கருங்கலம் நமச்சிவாய வே."

என்று பிரித்துக்கூறியதால் அந்தணர்க்குரியதன்று நமச்சிவாய என்பதாகுங்கண்டீர். சைவருக்குரியது 'ச்சி' சப்தம். "திருந்துநற்சிவென்று தறியகையும்" என்ற தமிழ் மறைக்கூற்றை நோக்க 'ச்சி' என்னு 'நாயோட்டுசப்தம்' (நமனைநாயாகப்பாவித் தோட்டுந்திறம்) பஞ்சாட்சர மொழியின் உச்சரிப்பாகும். அதுவே 'நயனநாம நமச்சிவாய' 'நாதனாம 'நமச்சிவாய' ஆகும்!! ஆகவே, எம்பிரான்றன் முக்கிய திருநாமமே தமிழ் என்றாயிற்று. 'சிவஞானபோதம்' என்ற நூற்பெயர் வடமொழியே' என்பது தவறும் அன்பர்மனதை வருத்தும் பயமுமாய் விட்டது.

2. மஹா கைலாயத்தில் இராவணன் பாடியுய்ந்த வேதம் தமிழ் கானமே யென்பதும் வெளிப்படுகிறது.

"வண்டமரோதி மடந்தை பேணின
பண்டை யிராவணன் பாடியுய்ந்தன
தொண்டர்கள் கொண்டுதுதித்த பின்னவர்க்
கண்ட மளிப்பன அஞ்செழுத்துமே."

'பண்டையிராவணன் பாடியுய்ந்தன*
அஞ்செழுத்துமே.'

என்றால் அது 'நமச்சிவாய' வேதமே. அது மேற்கூறியவாறு 'தமிழ்' வேதமேதான்.

3. மேலும் 'புரமெரித்தார் திருமகனாராகிய' ஞானசம்பந்தவேள்,

"வெந்த வெண்ணீறணி வீரட்டானத்துறை வேந்தனை
அந்த ணர்தங் கடவூருளானை, யணிகாழியான்
சந்த மெல்லாமடி சாத்தவல்லமறை, ஞானசம்
பந்தன் செந்தமிழ், பாடியாடக் கெடும் பாவமே."

என்ற பதிவாக்கில் அணிகாழியான் அடி (யைச்) சந்தமெல்லா(ஞ்சொல்லி ச்சிரசில்) சாத்தவல்ல மறை, ஞானசம்பந்தன் செந்தமிழ், என்றாயிற்று. 'மறைஞான சம்பந்தன்' என்று பதம்பிரிக்கலாமென்று மயக்க இடமில்லை. பெரிய புராணத்தில் 'ஞானசம்பந்தன்' என்ற அருமைத்திருநாமம், அபரஞானமல்லாத 'சிவஞான' சம்பந்தத்தால் என்று, விளக்கப்பட்டுள்ளது கண்டீர். இப்போதுலாவும் நான்குவேதம் (இருக்காதிமறை) மேற்கூறிய 'நமச்சிவாய' வேதமாயிருந்தால், அவ்வேதியர்களுக்கு 'நமச்சிவாய' தீட்சைசமயதீட்சையாயில்லாதிருப்பானேன் என்னும் அனுபவப் பிரமாணத்தைப் பிள்ளையவர்கள் ஆழ்ந்து நோக்கின் இவ்வாறு எழுதார்கள்! எழுதார்கள்! சிவ! சிவ! சிவ! சிவ!

4. தவிர, முதல் சூத்திரத்திலுள்ள 'அந்தமாதி என்மனார்புலவர்' என்னுங்கூற்றை நோக்க, முதனூலில்லாதிருந்தால் ரௌரவாகமம் கூறும், என்றுசொல்லாது 'என்மனார் புலவர்' என்பானேன்? இதனால் வடமொழி சம்பந்தமும் 'ரௌரவாகம சம்பந்தமும்' இல்லையென்பதாயிற்று. இன்னும் நியாயங்கள் பலவுள.

ஹர. சண்முக முதலியார்.

சைவமும் சைவர் நிலையும்.

சிவபெருமானொருவனே வழிபடற்பாலனாகிய முழுமுதற்கடவுளென்றும் அங்ஙனம் அவனை வழிபடுவார்க்கு இன்றியமையா அடையாளங்களாவன விபூதி உருத்திராக்கதாரணமும் பஞ்சாக்கரமந்திரமுமேயாமென்றும், இவற்றையெல்லாம் ஆன்மாக்கள் இனிதுணருமாறு சுருக்கமாகவும் விரிவாகவுந்தெரிக்கலுறும் நூல்கள் வடமொழியில் வேதசிவாகமங்களுந் தென்மொழியில் தேவார திருவாசகமுதலிய பன்னிரண்டு திருமுறைகளும் சிவஞானபோத முதலிய பதினான்கு சித்தாந்த அருளோத்துக்களுமாமென்றும் ஆணைவரம்பு நிறுத்தி அவ்வரம்பு கடவாது ஒழுகும் நல்லான்மாக்களுக்கு முத்தியின்பம் பயப்பது சைவசமயமாம்; இங்ஙனங்கிளந்தெடுத்துக்கூறிய சைவசமயவழி நின்று அச்சமயவிதிகளை வழுவாது அனுட்டித்து ஒழுகுங் கடப்பாடுடைய நன்மக்களெல்லாருஞ் சைவரென்று வேண்டப்படுவர்.

இனித்துரியப்பொருளாகிய சிவனை வழிபடுதலும், அவனடையாளங்களாகிய விபூதி உருத்திராக்கதாரணமும், இவற்றை யறிவிக்குந்தேவார திருவாசகமுதலிய நூலாராய்ச்சியுமாகிய மூன்றும் ஒன்றையொன்று இன்றியமையா நெறிப்பாடுடையனவாம்.

இங்கே சிவம் என்ற துரியப்பொருள் பிரமன்விண்டு உருத்திரன் என்று ஆண்டாண்டு உபநிடதங்களில் ஓதப்படும் முப்பொருள்களுள் இறுதியில் நின்ற உருத்திரபத வாச்சியப்பொருளன்று. மற்று அது குணப்பொருளாகிய அம்மூன்றனையுங்கடந்து மேல்விரிந்து செல்லும் நான்காவதாகிய துரியப்பொருளாவதாம். இக்கருத்துப்பற்றியே அதர்வசிகோப நிடதத்தில் "இவையனைத்தும் பிறக்கின்றன; இப்பிரமன் விண்டு உருத்திரன் இந்திரனென்னுமவரெல்லாம் பிறக்கின்றனர்; பூதங்களோடு இந்திரியங்களெல்லாம் பிறக்கின்றன; காரணங்களைத் தோற்றுவிப்பானுந்தியாதாவுமான காரணன்றான் பிறப்பானல்லன்; காரணப்பொருளும் ஐசுவரியமனைத்தையு முடையானும் அனைத்திற்கும் ஈசனுமான சம்பு ஆகாயநடுவிற் றியானிக்கப்படும்" என்றும் பஞ்சப்

பிரமோபநிடதத்தில் "மூன்றவத்தைகளைக்கடந்ததும் துரியப்பொருளும் சத்தியமும் ஞானமயமாகவுள்ளதும் பிரமன் விண்டு முதலியோராற்சேவிக்கப்படுவதும் எப்பொருள் பிறத்தற்கு வினைக்களமாவதும் மேலானதும ஈசபதவாச்சியப்பொருள்" என்றும் சுருதிவாக்கியங்கள் ஒருங்கெழுந்து அறுதியிட்டன. இவ்வாறே தேவர்கோவறியாத தேவதேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்து காத்தழிக்குமற்றை, மூவர் கோனாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி மூதாதைமாதாளும் பாகத்தெந்தை" என்ற திருவாசகச்சுருதியினும் போந்தவாறுகாண்க. இனிச் சுவேதாசுவதரவுபநிடதத்திற்போந்த "எவன் தானொருவனாயிருந்துகொண்டேஎல்லாப்பொருள்களையு மயக்குவானோ அவன்தன் சருவவல்லமையால் எல்லாவற்றையும் எல்லாவுலகங்களையும் ஆளுகின்றான்; எவன் உற்பத்தியாங்காலத்தும் சம்பவிக்குங்காலத்துந்தான் ஒருவனாகவேயிருக்கின்றானோ அவனைஅவ்வாற்றான் அறிபவர் மரணத்தைக்கடக்கின்றார்கள், ஏனெனில், இவ்வுலகங்களையெல்லாந்தன் முழுமுதன்மையால் ஆட்சிசெய்கின்ற உருத்திரக்கடவுள் ஒருவனேயாதலால், அவனுக்கு வேறாகப்பிறிதொருபொருள் உண்டென்று அறிவுடையோர் சொல்லார்கள; அவன்சிருட்டிசெய்வானொருவனை உண்டாக்கி எல்லாவுலகங்களையும் படைப்பித்துத் தான் அவ்வெல்லா ஆன்மாக்களினும் அந்தரான்மாவாய் வேறு வேறமர்ந்திருக்கின்றான்; அவன் சங்காரகாலத்தில் தன் கோபாக்கினியால் எல்லாவற்றையும் விழுங்குகின்றான்; எல்லாப்பக்கங்களில் விழிகளும், எல்லாத்திசைகளில் முகங்களும், எல்லாத்திக்குகளிற் புயங்களும், எல்லாத்திக்குகளிற் பாதங்களும் உடையனாய் ஆகாயத்தையும் பூமியையும் உண்டுபண்ணித்தன் கரங்களாலும் சிறகுகளாலும் அவற்றைஒழுங்குபடுத்துகிற அவன் ஒருவனேகடவுள்; இங்ஙனம் எல்லாவற்றிற்கும் முதல்வனும் மகருஷியும் சிருட்டிகாரணனும் தேவர்களைஎல்லாம் பிறப்பிக்கின்றவனும்; அவருள்ளும்இரணிய கருப்பனைமுதலிற் படைத்திட்டவனுமாகிய உருத்திரமூர்த்தி எமக்கு மெய்ஞ்ஞானத்தை உதிப்பிக்கக்கடவன்." என்னும் அருள்வாக்கியந் திரிமூர்த்திகளுட்பட்ட குணருத்திரர்மேற் செல்வதினறித் தத்துவங்களை ஒடுக்கிக்கொண்டு அத்தத்துவங்களுக்கும் அதீதமாய் விளங்குந் துரியமுழுமுதற்கடவுளான மாசங்கார உருத்திரக்கடவுளை வழுத்தற்பொருட்டு ஆண்டெழுந்ததொன்றாகலின் அதுபற்றி ஈண்டு வரக்கடவதோர் இழுக்கில்லை யென்றொழிக.

இனி அங்ஙனங்காட்டிய முத்திற முறையுள்ளும் சிவவழிபாடு ஏனையிரண்டினுஞ் சிறந்ததொன்றாதலானும், அச்சிவவழிபாடு பற்றியே அதற்கங்கங்களான விபூதி யுருத்திராக்கதாரணம் பஞ்சாக்கர மந்திரம் வேதோபநிடத நூலாராய்ச்சியும் பிறவும் வேண்டப்படுதலல்லது அவ்வழிபாடில்வழி அவைபயப்பாடின்றி வறிது கழிதலானும் அச்சிவவழிபாடு ஒன்று தானே ஏனையிரண்டினுஞ் சிறந்தெடுத்துப் போற்றப்படுந்தலைமை யுடைத்தாம். என்னை? கொழுநனை யுடையளான ஒரு தலைமகள் தான் தனக்கினிய அக்காதலனை யுடையளாம் அவ்வியைபுபற்றியே அவடனக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினவாகிய மங்கலநாண் மஞ்சட்பூச்சுக் கலவைச்சாந்து நறுமுறிக்கொழுந்து விரைமலர்த்தொடையல் செழும்பட்டாடை முதலியன வேண்டப்படுவதன்றி, அவனில்வழி அவையொருசிறிதும் அவளால்விரும்பப்படாவாகலினென்பது. இன்னும், இராச்சியவுரிமை பெற்றானோர் ஆண்மகன் தான் அங்ஙனமெய்திய அவ்வுறிமை பற்றியே அதற்கடையாளங்களான அரதனமுடியும் வெண்கொற்றக்குடையும் அரசமுத்திரையும் அரியணை வீற்றிருப்பும் ஒருங்குபெற்று ஆட்சிசெலுத்துதலன்றி, அவ்வுரிமையில்லாதானொருவன் அங்ஙனம் அடையாளங் கொள்ளானாகலானுமென்பது. இனிக்கொழுநனையிலளாகிய ஒருபெண்மகள் மங்கலநாண் முதலிய அலங்காரமுடையளாம் வழி அவளைத் தூர்த்தையென்றுலகம் பழிக்குமாறுபோலவும், இராச்சியவுரிமையில்லாதானொருவன் அஃதுடையானேபோல, அரதன முடிமுதலிய அடையாளங்கொள்வழி அவனரசனால் ஒறுக்கப்பட்டுச் சிறைகளத்திடப்படுமாறுபோலவும் சிவவழிபாடு இல்லாதானொருவன் அஃதுடையானேபோல விபூதி யுருத்திராக்கந்தரித்துப்பிறரை வஞ்சித்தன் மேற்கொண்டவழி அவன்றன் செயலை யுணர்வாரெல்லாரானும், ஓ! ஓ! கொடியன், பாவி, வஞ்சகன், என்று இழித்துக் கூறப்படுதன்மேலும் மறுமையிற் சிவபெருமானாலொறுக்கப்படுதலும் உடையனாம். சிவபெருமானைத்தெய்வமாகக்கொண்டு வழிபடும் நற்குலத்திற்பிறந்த சைவர்களே! எம்மரிய சகோதரர்களே! நமக்கு இந்த மானுடதேகமும் அதனினுஞ்சிறந்த சைவகுலமும் முற்சென்மங்களில் ஈட்டிய பெருந்தவப்பயனா வாய்ப்பப்பெற்றும் அவற்றாற்பெரும்பயனை நாம் ஒரு சிறிதும் யோசியாது வாளா வாணாளைக்கழித்தல் நன்றோ? நாம் வழிபடும் முழுமுதற்கடவுள் சிவபெருமான் ஒருவனே என்று துணிந்து அவனை உபாசிக்கும்

நன்முறை அறியேமாயின், நாம் எவ்வளவுதான் விபூதி யுருத்திராக்
கந்தரித்தாலும் அவற்றால் நமக்குப்பிரயோசனம் வருவதன்று. சிவ
பெருமானை உபாசிக்கும் பொருட்டாகவே அவன்றிருவடையாளங்
களாம் திருநீறுங் கண்டிகையும் ஆணிகின்றேமென்று அறிந்து அவ
னைவழிபட்டான் மாத்திரம் நாம் வேண்டியவாறெல்லாம் நமக்கு இம்
மைம்மறுமைப்பயன்களை யருளி யிறுதியில் அவ்வாப்தன்றன் றிருவடி
பேரின்பத்தையும் நமக்கு ஊட்டுவான்.

இனி, இங்ஙனங் கூறுதல் பற்றி நாம் ஏனைச்சமயங்களையும் அச்
சமயிகள் வழிபடுந்தெய்வங்களையும் இகழ்ந்துரைக் கின்றேமென்று
நினையாதீர்கள். அங்ஙனம் நாம் ஒருகாலத்துஞ்செய்யோம். நாம்முதற்
சஞ்சிகையில் வரைந்த "இவ்வுலகின்கட் பல வேறுபடப்பரந்து கிடக்
குஞ்சமயங்களெல்லாந் தம்மை அனுசரித்தொழுகும் ஆன்மாக்களின்
பக்குவ முறைமைக்கேற்பவும். அப்பக்குவ முறைமையால் அவரறிவு
விரிந்து செல்லுந்தன்மைக் கேற்பவுந்தாமும் ஒரு நெறிப்படாவாய்ப்
பல நெறிப்பட அகன்று தாந்தாம நுதலிய பொருளையே உண்மை
யெனத்துணிந்து ஆராய்ந்து அவைதம்மாலுறுதிகொண்டு உய்யுநெறி
தேடுகின்றன; இங்ஙனம் ஒன்றினொன்று மறுதலைப்பட்ட இலககணங்
களுடையவாயினும், ஒன்றினொன்றுயர்ந்த குணங்களுடையவாயி
னும் எல்லாச்சமயங்களும் மெய்ச்சமயங்களேயாம், எல்லாம்வீடுபேற்
றின்கண் உய்க்கும வழிகளுந்துறைகளுமேயாய், முழுமுதற் பெருங்
கடவுளாகிய தந்தையை ஆன்மாக்களாகிய பசுங்குழவிகள் சென்று
அணையுங்காறும் அறிவூண்தந்து வளர்க்குந் தாய்மார்களேயாய் விளங்
குவன" என்னும் வாக்கியககூறுகளே அதற்குச்சான்றாம்.

மற்றுநங்கருத்து யாதோவெனின்;—எல்லாச்சமயிகளும் தாந்தாம்
உண்மையெனக்கொண்டு உபாசிக்குந் தெய்வங்களைத் தாந்தாம் அனு
சரித்தொழுகும் விதிபிறழாதுதழுவக்கொண்டு உறுதிபெறல் வேண்டு
மென்பதே நங்கருத்தாவதாம. இதனை விடுத்துச் சைவனொருவன்
சிவவழிபாடுநீங்கி வேறுசமயிகள் உபாசிக்குந் தெய்வங்களைப் பாராட்
டிப்போற்றுதலும், அவ்வாறே அவ்வேறுசமயிகள் தம்மதங்களுக்
கிணங்காத பிறசமயத் தெய்வங்களைப் பாராட்டிப் போற்றுதலும்
வரபபழித்துச செய்யுமுறையாதலால் அவைபெரிதும் இடர்ப்படுதற்
கேதுவாய் முடியுமென்றொழிக. அற்றேல், சாக்கியநாயனார் தாந்தழு

வியபௌத்தசமயவழிநின்று உறுதிபெறமாட்டாராய்ச் சிவவழிபாடு இயற்றியது வழூவாம் போலுமெனின், அற்றன்று, அவர் மேலைச் சென்மங்களிற் செய்த போந்ததவ முதிர்ச்சியால் தமக்கு மெய்யறிவு விளங்கி அதிதீவிர பக்குவமுடையராகப் பெறுதலால், அப்பக்குவ நிலைக்கேலாத பௌத்தசமயம் விடுத்து அதற்சேற்பதான சைவம் புகுந்து சிவனைபழிபட்டு உய்ந்தாராகலின் அதுவழூவாமாறு யாண்டையதென்றொழிக. அஃதாயின், அவர்தம் மேலைச்சென்மத் தவமுதிர்ச்சிக்கேற்பச் சைவசமயத்திற்பிறந்து அவ்வாற்றாற் சிவனைவழிபடுதலன்றோ மரபாமெனின், நன்று சொன்னாய், அவர் மேலைச்சென்மங்களில் அறிதாற்றியதவவூழ் அவரைச் சைவசமயத்திற் பிறப்பித்து ஆண்டுநின்றவாறே அவர்க்கு அவ்வதிதீவிர பக்குவத்தைப் பயப்பிக்கமாட்டாததாய்ப்பௌத்தசமயத்தின் கண்ணே அவரைப்பிறப்பித்து ஆண்டுநின்றவாறு இடையொருகாலத்து அவ்வதிதீவிரபக்குவத்தைப் பயப்பிக்கும் பெற்றித்தாம் முறைகொண்டு அமைந்துகிடந்தது; பின் அக்கிடப்பின்படியே முடிந்ததாகலின் அதுகடாவன்றென மறுக்க. இனிப்பல்வகைச் சமயமுடிவு பொருள்களையும் நுண்ணிதாக ஆய்ந்து அதனான்மெய்யறிவு மிகவிளங்கித்தாம் மெய்யெனக்கண்ட ஒரு சமயத்தை அனுசரித்தொழுகுங் கடப்பாடுடையார்க்குத் தஞ்சமயவரம்புகடந்து சேறல் குற்றமன்றாம். இனி இவ்வாறல்லாமன்றித் தஞ்சமயப் பொருளுண்மையும் பிறசமயப் பொருளுண்மையும் அளந்தறிய மாட்டாதபுருடர் தஞ்சமயவரம்புகடந்து விவகரித்தல் பெரியதோர் அபசாரமாமென்றொழிக. இனிச்சைவசமயத்திற்பிறந்து சிவனைவழிபடும் புண்ணியமுடைய நன்மக்கள் அந்நெறிகடைபிடியாது தம்மனம்போனவாறெல்லாம் புகுந்து தம்பெருமையிழத்தல் நன்றன்றாம். சைவசமயிகள் சிவபெருமானையன்றிப் பிறசமயத்தெய்வங்களை உபாசிக்க இடம்பெறமாட்டார். இதற்கு ஸ்ரீமன். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய,

"கொள்ளேன் புரந்தரன்மாலயன்வாழ்வுகுடிகெடினு
நள்ளேனினதடியாரொடல்லானரகம்புகினு
மெள்ளேன்றிருவருளாலேயிருக்கப்பெறினிறைவா
வுள்ளேன்பிறதெய்வமுன்னையல்லாதெங்களுத்தமனே" என்னுந்

திருவாக்கேபுறுசான்றாமென்க.

இனிச்சிவபெருமானை உபாசிக்குஞ் சைவர்களுக்குச் சிவாரா தனை ஒன்றே சாலுமாகலின், விபூதியுருத்திராக்கதாரணமும் பிறவும் அவர்க்கு இன்றியமையாதவென் றுரைத்தவா றென்னையெனின்;— நன்று வினவினாய், கொழுநனையுடையளான மனைக்கிழத்திக்கு மங்கல நாண் முதலிய அடையாளங்களும், அரசுரிமையுடையனான ஓராண் மகனுக்கு இரதனமுடி முதலிய அடையாளங்களும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுகின்றனவாகலின், சிவனை உபாசிக்குஞ் சைவர்களுக்கு அவையும் இன்றியமையாது வேண்டற்பாலனவேயாம்.

இனி ஒருதலைமகட்கும் ஓர் அரசற்கும் அவ்வவரசர்க்குரிய அன் பும்அதிகாரமுமே சாலுமாகவும், அவற்றின்வேறாக அடையாளங்கள் பிறகோடலூன் எற்றுக்கென்று ஆராயலுறுவார்க்குத்தந்நிலையில் நின் றவழி உணர்வின்றிக்கிடந்த ஆன்மாக்கள் எழுவகைத்தோற்றத்துட் பட்ட சரீரங்களையும் அச்சரீரங்களிற் போகநுகர்ச்சிக்கு ஏதுவாய்க் கிடந்தமெய்வாய் கண் மூக்குச்செவிமுதலிய புறக்கருவிகளையும் மனஞ் சித்தம் புததியகங்கார முதலிய அகக்கருவிகளையும் ஒருங்குதலைக்கூடி உலகத்தோடு ஒருமைப்பாடுற்று அறிவுவிரியப்பெறுப வென்பதும், இங்ஙனந் தேகத்தோடு இயைபுறுதன்மாத்திரை யானேகுறிவழிச் செல்லும் அறிவுமுகிழ்க்கு மெனபதும் இனிதுவிளங்கும். குறியெனி னும் அடையாளம் எனினும் ஒக்கும். இனிமானுடரெல்லாரும் ஆண் பெண் எனப்பகுக்கப்படும் பகுப்புடையராதலும் அவ்வவர்க்குரிய குறிகுணவிசேட அடையாளங்கள் பற்றியேயாம். அவ்வாண்பகுப் பாருள்ளும் இவனெமக்குத்தந்தை இவன் சகோதரன் இவன் புதல் வன் இவன் ஏதிலான் இவன் நண்பன் எனவுணர்ச்சி வேறுபாடுதரு தலும் அவ்வவர்க்குரிய விசேட அடையாளங்கள்பற்றியேயாம். இனி அப்பெண்வகுப்பாருள்ளும் இவள் எமக்குத்தாய் இவளுடன் பிறந் தாள் இவள் புதல்வி இவள் ஏதிலாள் இவள் கிழமையுடையாள் என் றற்றொடக்கத்தான் வேறு வேறறிதலும் அவ்வவரிடைக்காணப்படும் விசேட அடையாளங்கள் பற்றியேயாம். இனி ஆங்கில நூலாரும் ஒரு பொருளொடு வேறொன்றனை ஒப்பிட்டுக்காண்டலானும், ஒன்றைஒன் றின்வேறாக் காண்டலானும் அறிவுமலர்ச்சியுண்டாம் என்று கூறுப. ஆகவே, உலகத்துட்டோன்றி அவ்வுலகியற் பொருட்கண் அதுவதுவாய்ப்பதியும்அறிவுடைய ஆன்மாக்கள் அடையாளங்கள்பற்றியுணர்

ச்சியுடையராகப்பெறுதல் இயற்கையாகவே வராநின்ற நிகழ்ச்சியாதலின், அது தன்னொடு முரணி வேறு வேறுசங்கித்தல் பொருத்தமின்றாம்.

இனி இவ்வாறே ஒருவனைச் சைவனென்றும் ஒருவனைவைணவனென்றும் ஒருவனைப் பௌத்தனென்றும் ஒருவனைச் சமணனென்றும் அறியும் அறிவெல்லாம் அவ்வவர்க்குரிய ஈசுரவழிபாடு கருமவுறைப்பு நூலாராய்ச்சி முதலிய அடையாளங்கள்பற்றியே நிகழ்வதல்லது பிறிதன்றாம். இனி அவரவர்க்குரியசமய அடையாளங்களும் அவரவர்க்குயிர்போற் சிறந்தனவாய் அவர்செய்து ஈசுரவழிபாட்டின்கண் நெஞ்சம்நெகிழ்ந்திப்பத்திச் சுவைபிதுவித்துப் மேம்பாடுறுவனவாம் இப்பெற்றியவான அவ்வடையாளங்கள் அவ்வச்சமயத்தாரெல்லாராலுங் குறிக்கொண்டு போற்றப்படுவனவாதலின் சைவர்க்கு விபூதி யுருத்திராக்கதாரணம் இன்றியமையாவடையாளச் சிறப்பினவென்பது தெற்றென விளங்கும்.

இனி, வடமொழியில் வேதாகமநூலாராய்ச்சியுந் தென்மொழியின்தேவார திருவாசக சிவஞானபோத நூலாராய்ச்சியும் வேண்டற்பாலவென்றலென்னை, விபூதியுருத்திராக்கந்தரித்து ஐந்தெழுத்தோதியுண்மையன்பாற் சிவவழிபாடு இயற்றுதலொன்றே யமையுமெனின், அற்றன்று, தாம்மாத்திரம் அங்ஙனம்வழிபட்டு உய்யுநெறியொன்றே கடைப்பிடித்தல் தன்னைப்பற்றுத லென்னுங் குற்றமாதன்மேலும் பிறசீவான்மாக்கள் பிழைத்துப்போம் மெய்ந்நெறிகாட்டி வழிப்படுக்குங்கருணையின்றான் முடிதலானும், கருணையின்றாகவே சீவர்கட்குரிய வினைக்குற்றங்களெல்லாமும் ஒருங்குவந்துசேறலானும், அதனாற் பிறவியறாமன் மேன்மேற்பெருகி வருதலானும் அவர்தாம் உண்மைச் சிவவழிபாடு செய்தாரல்லராவர்; இனித்தாமுய்யும் பொருட்டுச் சிவவழிபாடு இயற்றுதல்போலவே எல்லாச்சீவன்மாக்களும் உய்கவென்னுங்கருணைமிக்கு அவர்தமக்கெல்லாம் அச்சிவவழிபாட்டின்அருமை பெருமைகளை விரித்துரைத்து அறிவுகொளுத்தற் பொருட்டுத் தம்முறையில் அவரைத்துணிபு ஒருப்படுத்தல் வேண்டுமாகலானும், அங்ஙனந் துணிபொருப்பாடு உறுவித்தற்கு வேதாகமநூலாராய்ச்சி இன்றியமையா நெறிப்பாடுடையதாம். அல்லதூஉம், வேதாகமநூலுரைப்பொருள் செவ்விதின் ஆய்ந்து அவ்வாற்றான் முகிழ்க்கும் மெய்யறி

வின்கட் பத்திச்சுவைத்தேன் ஓயாது சுரந்து இறைவன் திருவடித்தி யானத்தின்கண் மனவெழுச்சிமிகுக்கும் உரிமைப்பாடு விளைதலானும் அவ்வாராய்ச்சி தமக்கும்பயப்பாடு பெறிதுடைத்தாம். இவ்வாறு இரு வழியானுஞ்சிறந்தவட நூல் தென்னூலாராய்ச்சி சைவரெல்லாரானும் ஒழுங்காகச் செயப்படுதல்வேண்டும். இங்ஙனம் மூவேறுவகைப்படுத் தெடுத்துக்கொண்ட சிவவழிபாடும் விபூதி யுருத்திராக்கதாரண பஞ் சாக்கரமந்திரமும் வேதாகமப்பொரு ணூலாராய்ச்சியும் சைவசமய நிலைக்குரியனவாம்.

இனி இக்காலத்துச் சைவர்களுட்சிலர் சிவனை வழிபடுதலறியா ராய்ச் 'சிவனென்னவிண்டுவென்ன, எல்லாம் ஒன்றுதான்' என்றுரை த்துஅன்பிலராய் நாட்கழிக்கின்றார். வைணவசமயிகள் விண்டுவையே தாம் உபாசிக்கும் முழுமுதற் கடவுளென்று துணிந்து அவ்வாற்றான் வழிபடற்பாலார். சைவர் சிவனையே அங்ஙனந்துணிந்து வழிபடற் பாலார். இம்முறைதிறம்பி இரண்டையு மொன்றெனக்கூறி அன்பி லராய் ஒழுகிநாட்கழித்தல் எந்தச்சமயிக்கும் நன்றாகாது. ஈசுரவழி பாட்டிற்கு ஒருதலையான் வேண்டும் உள்ளநெகிழ்ச்சி எல்லாத் தெய் வங்களையுஞ் சமமாகக் காணும்போது நோக்கத்தான் வருவதன்று. மற்று அது, ஒருபொருளை ஏனையவற்றினின்றும் வேறுபிறித்துத் தலைமைப்பாடுடைய தெனக்காணுஞ் சிறப்பு நோக்கத்தான் வருவ தொன்றும். இவ்வியல்பு பற்றியே உலகெங்கும் பலவேறுவகைப் பட்ட சமயங்களும் சமயத்தெய்வங்களும் பலப்பலவாய் விரிந்தன. அவ்வச்சமயத்தாருந் தத்தமக்கு உள்ளநெகிழ்ச்சி செல்லும் வகை யான் தாந்தாம்விரும்புங் குணங்குறிமுதலியன கொண்டு தத்தமக் கியைந்தவழியானெல்லாம் ஈசுரனை உபாசனை செய்து போதருகின் றார். இவ்வாறுவிரிந்த சமயங்களையெல்லாம் ஒருமைப்படுத்தலாவது அல்லதவற்றையெல்லாம் அழிவுசெய்து மெய்ச்சமயமொன்றனை நிறு த்தவாவது யார்க்கும் இயல்வதன்று. அங்ஙனஞ்செய்தல் ஈசுரனுக் குத்திருவுள்ளமுமன்று. அவர்க்குத் திருவுள்ளமானால் ஒருகணத்தி லவ்வெல்லாச் சமயங்களும் ஒருமைப்பாடுறுமன்றோ? ஆகலான், எல்லாச்சமயிகளுந் தத்தஞ்சாத்திர. ஆணைவரம்புகடவாது அவ்வச் சமயவிதி வழியொழுகி அதனாலறிவு முதிர்ச்சியடைந்து மேன்மேற் சமயங்களிற்பிறந்து சித்தாந்தமாக நிலைபெறும் முடிநிலைச்சமய

மொன்றால் நேரே ஈசன்றிருவடிப்பேரின்பமுத்தி பெறற்பாலார். இங்ஙனமின்றித் தஞ்சமயவரம்பு அழித்து அன்பிலராய் எல்லாம் ஒன்றுதான் எனக்கூறுதல் மக்கட்பிறவிப்பேறு இழப்பதொன்றாய் முடியும். அஃது யாங்ஙனமோவெனின்;—பொருள் வேண்டிப்பல ஆடவர்தோள் முயங்கிக்கழிந்த பொதுமகள் அவ்வாடவர் யாவரிடத்தும் அன்பிலளாம்; அன்பிலளாகவே இன்பநுகர்ச்சியும் அவட்கின்றாம். இனித்தா னின்பந்துய்த்தல் குறித்தாளாயின் அவள்தனக்கு இயைந்தானோர் ஆடவனை ஏனைஆடவரிற் சிறப்பக்கொண்டு அவன் மாட்டுக் கழிபெருங்காதலுடையளாய் இன்பந்துய்ப்பாளாவது. இன்னும் முத்துப்பவளம் நீலம்பச்சை கோமேதகம் புட்பராகம் வைடூரியம் மரகதம் மாணிக்கம் முதலிய நவமணிகளையும் ஆராய்ச்சி செய்தனுறுவான் அத்தொகுதிக்கண் நல்லதொன்று கண்டவழி அதனை ஏனையவற்றினுஞ் சிறந்தெடுத்து அதன்கட் கழிபெருங்காதலுடையனாய்ப் பொதிந்துவைத்துப் போற்றக் காண்கின்றோம். அங்ஙனமவற்றைப் பகுத்துக்காணும் அறிவின் மதுகையில்வழி அவனவற்றை ஒன்றுகூட்டி அவற்றின்கண் ஆசையிலனாய் ஒழுகுதலுங் காண்கின்றோம். இருந்தவாற்றால் அன்பென்னும் உள்ள நெகிழ்ச்சி யுண்டாதற்குப் பொதுநோக்குக்கழித்துச் சிறப்பறிவுநோக்குக் கொளல்வேண்டுவது ஒருதலையாம. ஆகவே, சைவர்களாகிய நன்மக்கள் ஏனைச் சமயத் தெய்வங்களைக் கனவினும் நினைதற்கு ஒருப்படாராய்த்தன் கொழுநனிடத்துக் கழிபெருங் காதலுடையளாய் இன்பந்துய்க்கும் மனைக்கிழத்திபோற் சிவபெருமானிடத்து அன்புநிகழப்பெற்று உபாசித்து உய்தல்வேண்டுமென்பது ஈண்டெடுத்துக்கூறிய வாற்றானினிது விளங்கும்.

இனிச்சைவ நன்மக்களிற் சிலர்விபூதி யுருத்திராக்க பஞ்சாக்கரமந்திரமுதலிய திருவடையாளங்களின்றி 'யாம் சிவவழிபாடு பெரிதுடையோமாகலான் எமக்கு அவ்வடையாளங்கள் வேண்டா' என்றுரைக்கின்றார். அது பொருந்தாதென்பது மேலே விளக்கினும் ஆண்டுக்காண்க.

இனி வேறு சில சைவநன்மக்கள் வேதாகம முதலிய வடநூலாராய்ச்சியும் தேவார திருவாசக சிவஞானபோதத் தென் நூலாராய்ச்சியும் அரியவாயிருத்தலின் அவற்றின்கண் எமக்குமனவெழுச்சிசென்

றிலதுஎன்று கூறுகின்றார். 'வடநூலாராய்ச்சியில்லாதொழினுந்தமிழ்
நூலாராய்ச்சியேனுஞ் செய்து சென்றால் தமிழ் நூல்கள் செந்தமிழி
லக்கணநெறி பிழையா நன்னடையில் எழுதப்பட்டிருத்தலால் அதன்
கண்ணும் எமக்கு அறிவு சென்றிலது' என்றும் உரைக்கின்றார். 'நல்ல
தங்கைக்கதை' 'நளன்கதை' 'இராமன்கதை' 'பாண்டவர்கதை' முத
லியனபோல் அத்துணை இலேசாக வருத்தமின்றி அச்செந்தமிழ் நூல்
கள் விளங்கற்பாலனவா? சிவபெருமான் திருவடிப் பேரின்பமுத்தி,
கத்தரிக்காய் புடோலங்காய் முதலியதாவரவுணவு கொள்ளுதலானும்,
யாம் சைவரென்று தருக்கிக்கூறுதலானும் எய்தும் எளிமைத்தன்று.
அல்லாமலும் உலகவாழ்க்கை பெருந்துக்க சாகரத்தில் தம்மறிவு
தோய்ந்து பெரிதுந்துயருழவாநிற்பவும் அதன்கண் எல்லாந்தமக்கு
வருத்தம் இழையளவுதோன்றாது, இம்மைமறுமைப்பயன்றந்து உறு
திகூட்டும் ஞானநூலாராய்ச்சின்கண் அவர்க்கு வருத்தந்தோன்றல்
புண்ணிய முகிழ்ப்பு இல்லாக் குறைபாடாவதன்றிப் பிறிதென்னை?
விடியுங்காலையில் உறக்க நீங்கி எழுந்து இரவில் துயில் கொள்ளுமள
வும்மெய் வியர்வரும்பக்கொல், தச்சு, நெசவு, உழவு, பொறைச்சுமை,
பகடு உய்த்தன்முதலான அருந்தொழில் பலவியற்றிப்பொருள் சிறிது
ஈட்டுதற்கண் நம்மனோர்க்கு வருத்தந்தோன்றுதலில்லை; ஒருநாழி
கைப்போதேனும் நன்மக்கள் குழுவிலிருந்து ஞானநூலாராய்ச்சி செய்
தற்கண் அவர்க்கு வருத்தம் மிகத்தோன்றாநிற்கும். பொய்யுரைத்
தும், பொருளுடையாரைக்கண்டால் அவருக்கும்வகை இச்சகம்பேசி
யும், நல்லோர் பெரியோரைப்புறம் பழித்தும், கலகவுரை நிகழ்த்தி
யும், விதண்டைபேசியும், வீணுரைகிளந்துதம்நாளொழித்தற்கண் நம்
மனோர்க்கு வருத்தந்தோன்றாது; அரைநாழிகைப் போதேனும் ஈசுர
விஷயமான நல்லுரையுரைத்து ஆனந்தமுறுதற்கண் அவர்க்கு வருத்
தமிகத்தோன்றாநிற்கும். நாட்டுவளங்கள் பலகண்டும் பருவதக்காட்சி
கள் பலகண்டும், வனங்களிற்சரித்து ஆண்டுள்ளன பலகண்டும், கடற்
காட்சிகண்டு உலாப்போயும், நகரவித்தியாசாலைகள், அறங்கூறுஅவை
யங்கள், தொழிற்சாலைகள், ஓவியச்சாலைகள், சிருங்காரத்தோட்டங்
கள், அறச்சோற்று மண்டபங்கள், யாவையுமலிந்த ஆவண வீதிகள்
முதலான வருந்தித்திரிந்துகண்டும் நாட்கழித்தற்கண் நம்மனோர்க்குப்
பிரயாசை தோன்றாது; நல்லறிவுடையோரைக்கண்டு அவரோடு அள
வளாவுதற்கண்ணுந் தேவாலயங்களுக்குச்சென்று ஈசுரன்திருவுருவத்

தைக் கண்ணாரக்கண்டு களிப்பதன் கண்ணும் அவர்க்குப்பிரயாசை மிகத்தோன்றுநிற்கும். புறங்குறை கேட்டும் புறம்பழிப்புரை கேட்டும் வட்புரை கேட்டும் வாதுரை கேட்டும் வாளா நாட்கழித்தற்கண் நம் மனோர்க்கு மகிழ்ச்சிமிகத் தோன்று நிற்கும் பெரியோர் சொல் நீதியுரையும் நியாயவுரையும் தருமவுரையும் உபதேசவுரையும் ஞானவுரையும் அன்புரையுங் கேட்டற்கண் அவர்க்கு இகழ்ச்சிமிகத்தோன்றுநிற்கும். என்னே! என்னே! நம்மனோர் செயலிருந்தவாறு! ஆரிய நன்மக்களே! எம்மரியசகோதரர்களே! சைவசமய அன்பர்களே! இனியேனும் இங்ஙனம்நாட்கழியாவது ஞான நூலாராய்ச்சி செய்து ஈசுரனை உண்மையென்பான் உபாசிப்பதற்கு மடிகட்டி எழுங்கள்! உங்கட்கு ஞானநூலாராய்ச்சி செய்வது கஷ்டமாயின், அவ்வாராய்ச்சி முதிர்ந்த நல்லோரைக்கூட்டி அவருபதேசிக்கும் நல்விஷயங்களைச் செவிமடுத்துப்பிழைக்கு நெறிதேடுங்கள்! 'முயற்சியுடையாரிகழ்ச்சியடையார்' என்னும் ஔவைப்பிராட்டியார் அருள்வாக்கிய உபதேசத்தை ஞாபகத்தில் வையுங்கள்!

"காகமுறவுகலந் துண்ணக்கண்டீ ரகண்டாகாரசிவ
போகமெனும் பேரின்பவெள்ளம் பொங்கித்ததும்பிப்பூரணமாய்
ஏகவுருவாய்க் கிடக்குதையோ வின்புற்றிட நாமினியெடுத்த
தேகம்விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேரவாருஞ்செகத்தீரே.

ஞானசாகரம்.

நீதி, ௩.

"வழிப்பயணம் போகும் ஒருவழுக்கைத்தலையன் சூரியனுடைய உக்கிரமான வெய்யிலினால் தன்தலை கொதித்துத்தாங்கமுடியாமல் ஓட்டமாக வோடிக்கொஞ்சதூரத்திலிருந்த ஓர் பனையடியில் நின்றான். அங்கும் அப்பனை மரத்திலிருந்து ஒரு பெரும்பழம் திடீரென்று அவன்தலையில் தெய்வச் செயலாய் விழுந்து அவன்தலை படபடவென்று உடைந்தது, ஆகையால் தெய்வபலமே எல்லோருக்கும் எங்குச்சென்றாலும் பின்சென்று அவர்களுக்கு வேண்டிய லாபநஷ்டங்களையுண்டு பண்ணும்.

ஞானம்.

ஞானமென்பது அறிவுஎன்னும் பொருள்தருவதோர் வடசொற் றிரிபாம். அறிவு என்பது ஒருபொருளை உள்ளவாறு அறிதல், ஒரு பொருளை உள்ளவாறு அறிதலெனவே, அறிவானும், அறியப்படு பொருளும், அறிதற்குக்காரணமும், கருவியும், காலமும், அறியாமை யானுளதாய துன்பமும அறிந்தபின் எய்துவதாய இன்பமும் எனப் பலவும் ஒருதலையான் ஆராயற்பாற்று. எப்பொருளையும் காணலுறு வதும், கேட்பதும் நுகர்வதும், சுவைப்பதும், உற்றறிவதும், கண், செவி, நாசி, நாமுதலிய ஐம்பொறிகளேயாயினும் அவையாவும் அறி வில் பொருள்களாகலான் அறிவனவன்று. அற்றேல் இவை தம்மை ஞானேந்தேரியங்கள் என்றும் ஐம்புலன்கள் (புலன்-அறிவு) என்றும் கூறுவதெற்றுக்கோவெனின் அவை ஒரு பொருளை அறிதற்கு வாயி லாதல் பற்றியே என்பது. உறக்கத்தும் பிணக்கிடையினும் கண், செவி முதலிய பொறிகள் ஒரு பொருளைக் காண்டலும் கேட்டலும் இம்மை கண்கூடாக அறியப்படுதலின் அவை அறிவுடையனவாகா வென்பது தெற்றெனத் தெளியப்படும். இனி, ஐம்பொறிகள் வாயி லாதலே யன்றிமனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பனவும் ஒரு பொருளை அறிதற்கண் வாயிலாவனவாம். இவை தாமும்தாமே அறி யவல்லன அல்லவென்பது ஒன்றன் தொழிலை மற்றொன்று செய்யா மையானும், ஒன்றறிந்தது பிறிதொன்றுணராமையானும் இனிது உணரப்படும். இனி, அறிவான் யாரோவெனின், இவற்றையெல்லாங் கருவியாகக்கொண்டு அறிபவன் ஆன்மாவாம், ஆன்மா எக்காலத் தும் அழியாத அறிவிப்பொருள் என்பது பொருந்து மாற்றானும் அளவைகளானும், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார் முதலிய முழுமுதல் ஞானநூல்களானும் பெறுதும். அறியப்படு பொருள்கள் இந்நிலவுலகத்திற் காணப்பட்ட அறிவுப்பொருள், அறிவில் பொருள் என இருகூற்றினடங்கும் எல்லாப்பொருள்களுமாம். கண், செவிமுத லிய பொறிகளானறியப்படும் பொருள்கள் காட்சிப்பொருள்கள் என் றும், மனமுதலிய கரணங்களான் குறித்துணரப்படுவன கருத்துப்

பொருள்களெனவுங் கூறப்படும். உதாரணமாக, நிலம், நீர், தீ, வளி, முதலியன காட்சிப்படுவனவாய உருவப்பொருள்கள். ஆகாயம், அருவப்பொருள். கருமை, செம்மை, நன்மை, தீமை, காதல், அன்புமுதலியன மனத்தாற் குனித்துணரப்படும் கருத்துப்பொருள்கள். இனி உள்பொருள், இல்பொருள், மெய்ப்பொருள், பொய்ப்பொருள், நித்தியப்பொருள், அநித்தியப்பொருள், இயங்கியற்பொருள், நிலையியற்பொருள் முதலிய பலவாற்றானும் பொருள்கள் பகுத்தோதப்படும், அவற்றினியல் பெல்லாம் விரிப்பிற்பெருகும். அறிவு நூல்கள் வாயிலாக உணர்ந்துகொள்க. இனி, மனத்தாலுணரப்படும் பொருள்கள் முதற்கண் ஐம்புலன்களானு மறியப்பட்ட பின்னரே அறியப்படும். யாங்ஙனமெனின், கருமை, செம்மை, முதலிய பண்புகளை அறியலுறுவான் ஒருவன் அப்பண்புகளையுடைய பண்பிகளைக் கண்டாலன்றி உணர்தல் ஏலாது அன்பு, காதல், அச்சம் முதலியவற்றை உணர்தலுறுவான் முன்னர் அன்புடையார் மாட்டுஉளதாகும் கண்ணீரரும்பல், மெய்ம்மயிர் நிறுத்தல், அளவளாவல், முகமலர்ச்சியோடு முகத்தவை மொழிதல் முதலிய மெய்ப்பாடுகளையும், செயல்களையும் ஐம்பொறிகளான் அறிந்தாலன்றி உணர்தல் கூடாது. அச்சம் முதலியவற்றிற்கும் இவ்வாறேகொள்க. இந்நுணுக்கங்களை யெல்லாம் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மெய்ப்பாட்டியலிற் பெரிதும் திறமுறத்தெளித்துக் கூறினார், ஆண்டுக்காண்க. எனவே, மனவறிவு ஐம்பொறிவாயிலாகவே நிகழப்பெறுமென்பதூம் அருவப்பொள்கள், உருவப்பொருள்களின் இயல்புணர்ந்த பின்பே உணரப்படுமென்பதூம் பெறும். அற்றேல் கண், செவிமுதலிய இந்திரிய உணர்ச்சியில்லாக்குருடு, செவிடு முதலியன மனத்தானறிதலின்றேவெனின், நன்றுகடாயினாய் கண்ணறிவில்லாப் பிறவிக்குருடன் ஒருவன் பொருள்களின் வடிவம், நாற்றம், ஓசை முதலியவற்றை ஏனைப்புலன்களால் உற்றும், நுகர்ந்தும் கேட்டும் அறிதலின்றி நிறம் முதலியவற்றை அறிதலிலன். அவ்வாறே செவிடனும் ஓசையை ஓராற்றானுமறிதலிலன். ஆகலின் இவர்கட்குக் காணாப்பொருள்வயினும் கேளாப்பொருள்வயினும் மனவறிவு இன்றென்க. ஒருபொருளைக் கட்புலனாற்காணாரும் ஓரொலியைச் செவிப்புலனாற் கேளாரும், அக்காண்டல், கேட்டல் உடையவேறொருவர் உரைப்பக்கேட்பின் அவர்தம் உள்ளத்தின்கண் உடனே அவற்றைக்குறித்து ஒருவகைய உணர்ச்சி தோன்றி நிலையுதலுறும் அது பெரும்பாலும் திரிபுணர்ச்சியே. அதனையொத்த உணர்ச்சியே அவர்

கட்குளதென்பது. இனி, கண், செவி, முதலிய பொறிகள்யாவும் பழுதின்றிப் பெற்றாருள்ளும் அவரவர் பயிற்சிக் கேற்கப் பெரிதும் வேற்றுமை உள்ளதை அனுபவத்திலறிகிறோம். அவ்வாறே மனம அறிவு முதலிய அகக்கருவிகளும் ஒருசிலர்க்கு மாத்திரம் விளங்கிக் கிடப்பதும் பலர்க்கு விளங்காமற் கிடப்பதும், ஒருவர்க்கொருவர் வேற்றுமை பெரிதுடைத்தாதலும் அநுபவித்தறியற்பாலது.

இனி, அறிதல் பொதுவகையான் அறிதலும் சிறப்புவகையான் அறிதலுமென இருதிறப்படும் பொதுவகையான் அறிதலாவதுஒரு மரத்தைக்கண்டு ஐயவுணர்ச்சி, திரிபுணர்ச்சி இன்றி இஃதா தோன்றுகின்ற ஒருவமர மென்னுந் துணையுணர்தலாம சிறப்புவகையான் அறிதலாவது அவ்வாறே ஒருமரத்தைக்கண்ணுற்று ஐயந்திரிபின்றி இன்னமரம், இவ்வியல்பிற்று, இவ்விவ்வினைகட்கேற்றது, இவ்விவற்றிற்காகாதது என்று இன்னோரன்ன தன் இலக்கணமெல்லா முணர்தலாம். ஐயமாவதுஇப்பியைக்கண்டு இப்பியோ வெள்ளியோஎன துணிவுபடாது நிற்றல். திரிபாவது இப்பியை வெள்ளியென்றே துணிந்துகோடல், இனி அளவைநூலார் மேற்கூறிய பொதுவறிவு, சிறப்பறிவுகளை முறையே நிருவிகற்பக்காட்சி, சவிகற்பக்காட்சி என்பர். இனி பொதுவிற்பொது, பொதுவிற் சிறப்பு, சிறப்பிற் பொது, சிறப்பிற் சிறப்பெனவும் நன்னுணர்வுடையோர் கூர்ந்தோதுவர். அவற்றினியல் பெல்லாம் உய்த்துணர்ந்து கொள்க நிற்க, பொருள்களை உள்ளவாறுணராமல் பிறழவுணரின் அது திரிபுணர்ச்சி என்னுரைக்கப்படும். இனி, ஒருபொருளை மயங்க உணர்தலும், விபரீதமாக உணர்தலுமுறையே மயக்க உணர்ச்சி யென்றும், விபரீத உணர்ச்சி யெனவும் கிளந்தோதப்பெறும் அறியாமைஎன்பது ஒருபொருளினுண்மைதெரியாமை. உண்மைகண்டு உளதாந்தன்மை. உதாரணமாக, ஆன்மாவென்றொரு பொருளுண்டென்பதுகூட அறியாமை. திரிபுணர்ச்சி, மயக்கவுணர்ச்சி முதலியனவும் மெய்ம்மை உணராமைக்காரணம்பற்றி அறியாமை எனவும் ஒரோவழிக்கூடப்படும். இதனை, 'எப்பொருள் யார் யார் வாய்க்கேட்பினுமப்பொருள், மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு' என்னுந் திருக்குறளானும் அதற்குப்பரிமேலழகியார் எழுதியஉரையானுமுணர்க. ஒருபொருளை உள்ளவாறு அறிதற்குக்கல்வி ஒருதலையாக வேண்டப்படும். (தொடரும்)

மணி-திருநாவுக்கரசு முதலியார்.